CAROLYN
MACCULLOUGH
Când ești
vrăjitoare...
„Un roman *urban fantasy* extraordinar, construit în jurul unei fermecătoare povești de dragoste." – CASSANDRA CLARE
LEDA

Carolyn MacCullough

Când eşti vrăjitoare

PROLOG

M-AM NĂSCUT în noaptea de Samhain, când bariera dintre lumi e fragilă ca o şoaptă şi când magia – vechea magie – îşi îngână cântecul ameţitor şi dulce pentru oricine doreşte să-l asculte. Mama s-a chinuit toată noaptea, iar când în cele din urmă m-a adus pe lume, bunica s-a aplecat deasupra mea, răsucindu-şi degetele misterios şi murmurând ceva într-o limbă pe care numai ea o ştia.

— Ce este? a spus mama îngrijorată, întorcându-se cu faţa spre perna cu miros de levănţică. Ce nu e bine?

În cele din urmă, bunica i-a răspuns, cu o voce plină şi triumfătoare:

— Fiica ta va fi una dintre cele mai puternice vrăjitoare pe care le-am avut vreodată în familia noastră. Va fi ca un far călăuzitor pentru noi toţi.

Dintotdeauna m-am întrebat cum a reacţionat sora mea, Rowena, căreia i se permisese accesul în cameră. Nimănui nu i-a trecut prin gând să cerceteze această parte din poveste, dar chiar aş fi savurat momentul când eu, şi nu Rowena, aş fi fost soarele, luna şi stelele laolaltă.

Au spus că n-am plâns deloc la naştere şi n-am scos niciun sunet, dar am deschis ochii imediat şi i-am privit pe toţi cu linişte şi calm.

— De parcă ar fi văzut deja destule, a şoptit mama, mângâindu-mi degetele, apoi obrazul.

Ei bine, dacă văzusem ceva, am uitat de mult ce-a fost; cât despre spusele bunicii, şi ele sunt de mult uitate. Sau nu uitate, dar cu siguranţă făcute fărâme.

Chiar şi acum, şaptesprezece ani mai târziu, încă o mai surprind pe mama privindu-mă lung şi ştiu că se gândeşte cum de a reuşit să o piardă pe copila care-i fusese promisă şi să mă capete în schimb pe mine. Şi eu mă întreb dacă bunica îşi aminteşte vreodată de vorbele ei: *una dintre cele mai puternice... un far călăuzitor.* Mă îndoiesc.

Povestea a fost spusă de nenumărate ori, ca o anticipare febrilă, până la aniversarea mea de opt ani. Atunci, întreaga familie s-a adunat şi a cântat, iar mama a aprins cele opt lumânări conice, aurii, care reprezentau cele patru elemente şi cele patru puncte cardinale. Atunci m-au privit cu toţii, unii drept în faţă, alţii pe furiş.

Iar eu ce-am făcut?

Nimic. Absolut nimic.

Oricum, nimic din ceea ce ar fi trebuit să fac. După o vreme, am obosit ca toţi să se holbeze la mine şi apoi unul la altul, aşa că am suflat în lumânări, găsind alinare în lumina slabă, în timp ce mi-am mâncat cele două felii mari de tort cu glazură de zahăr. În cele din urmă, au plecat cu toţii la casele lor.

Provin dintr-o familie de vrăjitori. Toţi membrii familiei, până la cel mai mic verişor, îşi manifestă în mod cert Talentul înainte – şi cu siguranţă nu mai târziu – de împlinirea vârstei de opt ani.

Cu excepţia mea.

Au trecut nouă ani de la acea petrecere de aniversare şi eu nu am nimic de arătat. Niciun strop, nicio jumătate de strop, nici măcar un sfert dintr-o jumătate de jumătate de strop de magie nu-mi curge prin venele extrem de prozaice, se pare.

Iar ce a spus bunica despre mine – *una dintre cele mai puternice... un far călăuzitor* etc. Etc. Etc. –, toate astea nu fac decât să arate că, în ciuda credinţei populare, chiar şi cea mai bătrână şi mai înţeleaptă dintre vrăjitoare se poate înşela crunt.

UNU

— ÎNCĂ DOUĂZECI DE MINUTE, Hector, spun eu, şi scap din iadul ăsta.

Hector, care a deschis larg ochii săi maro-roşcaţi în timp ce-i vorbeam, acum cască şi îşi arată dinţii ascuţiţi ca nişte ace. Mai clipeşte o dată, apoi se cuibăreşte din nou să doarmă, acoperindu-şi lăbuţele din faţă cu coada.

Iad nu este tocmai o descriere adecvată, recunosc eu în timp ce privesc în jur, în librăria bunicii, asigurându-mă că totul e în ordine. Dar în ultima vreme, *iad* a devenit cuvântul meu preferat. *Trebuie să mă duc în iad,* îmi place să-i spun Agathei, colega mea de cameră, de fiecare dată când sunt chemată acasă pentru o sărbătoare sau pentru weekend. Şi tot de fiecare dată, Agatha îmi aruncă drept răspuns o privire lipsită de orice expresie.

— Cred că trebuie să fie grozav să fii crescut într-o comunitate a spus ea odată.

Nu m-am deranjat să-i explic că de fapt nu e o comunitate reala. Am priceput cumva că aşa părea după descrierea trunchiată pe care i-o oferisem. O casă de piatră într-o fermă mare aflată la nord de New York, cu multe coridoare, cu o uşă pe care intră mereu veri şi mătuşi şi unchi, şi cu hambarul şi ogoarele şi grădinile dimprejur, de unde se hrăneşte afacerea familiei, Greene’s Herbal Supplies[1]. Peste care prezidează mama şi bunica, cu fustele lor colorate, şalurile şi şiragurile de mărgele.

— Adică, eu am crescut în Pine Park, Illinois, Tamsin. Vino cu mine acasă o dată şi-o să vezi atunci iadul! Şi, apropo,

[1] Depozitul de ierburi Greene (lb.engl.) (n.tr.).

ăsta nici măcar nu mai e un cuvânt expresiv.

— Mi-ar plăcea, am răspuns nerăbdătoare la acea vreme.

Şi vorbeam serios. Mi-ar plăcea să văd cum e să trăieşti într-o casă americană, reală, normală. Unde mama şi bunica nu ghicesc din două în două secunde în frunze de ceai şi măruntaie. Sau nu fac fierturi puternic mirositoare din ierburile din grădină pentru zeci de fete şi femei din sat. Ele vin după lăsarea întunericului, bătând timid la uşa din spate, cerşind ceva de strecurat în cafeaua sau în berea unui bărbat, când acesta nu se uită. Ochii lor se umplu de lacrimi de recunoştinţă, sunt aceiaşi ochi care se uită în altă parte atunci când vă întâlniţi pe stradă în plină zi.

Într-o casă adevărată, normală, oamenii sărbătoresc Ziua Recunoştinţei şi Crăciunul sau Hanuca. De Halloween, copiii se deghizează. Nu este o sărbătoare când toată familia ta se adună în pădurea deasă din spatele casei şi înalţă un rug şi arde ierburi dulci pe altarul construit din cele patru elemente. Nu este o sărbătoare când toată familia dansează până ce dă prima geana de lumină deasupra dealurilor şi te poţi întoarce acasă împleticindu-te, cu picioarele goale, zgâriate şi învineţite, cu mâinile şi tălpile îngheţate, îngreţoşat de la vinul de casă al unchiului Chester.

— Iadul, repet eu, de data asta cu sentiment, în timp ce ploaia bate în geamurile supradimensionate.

Bine măcar că nu mai este decât o săptămână până ce voi lua trenul înapoi spre Grand Central. Casc şi îmi întind degetele spre tavanul elegant din plăci metalice. Clopoţelul de la uşă îşi cântă blând cele trei note, iar eu, tresărind, îmi las în jos braţele aflate la jumătatea mişcării de întindere. Nu sunt singura. Hector sare de pe tejghea, aterizează mieunând nemulţumit şi dispare între două teancuri de cărţi de poezie, despre care tocmai mi-am amintit că trebuia să le schimb preţul şi să le aşez în cealaltă jumătate a secţiunii.

Dar în loc să fac asta, arunc o privire spre bărbatul care tocmai a intrat. E înalt şi, de vreme ce eu însămi sunt înaltă, asta chiar înseamnă ceva. E înalt şi subţire, înfăşurat

într-o pelerină neagră de ploaie, care pare să-l acopere din cap până-n picioare. Îşi închide politicos umbrela şi o pune în ghiveciul de aramă de lângă uşă care serveşte drept suport. Privirile ni se intersectează.

— Îmi cer scuze, spune el, iar vocea lui e o şoaptă plină de emoţie, aproape pierdută în vânt.

Uşa se închide, izolându-ne înăuntru.

— Pentru ce? întreb voioasă. Nici măcar nu ne-am cunoscut încă.

Mi-o imaginez pe Agatha mormăind. Am adus-o la disperare cu evidentele mele replici înţelepte.

Bărbatul arată spre picioarele sale. Pe podeaua din lemn de esenţă tare se întind băltoace, apa picurând de pe pelerina lui de ploaie.

— Ah, spun eu. Apoi, nu-mi mai vine nimic isteţ în cap. Am… un mop, închei eu strălucitor.

El dă din cap afirmativ, îşi scutură puţin haina, apoi pare puţin fâstâcit când pe podea mai curg câteva picături de apă de ploaie.

— Închideţi?

Are un accent vag, cunoscut, iar eu încerc să-l ghicesc.

— Nu, mint eu vitejeşte, căci la urma urmelor e vorba de un client, iar eu am vândut azi doar de vreo douăzeci şi doi de dolari.

Trec în spatele casei de marcat şi mă apuc să îndrept teancul de registre de-acolo, prefăcându-mă că nu mă uit la bărbatul care trece pe lângă standul de ficţiune. Când se apropie de secţiunea de magie şi ezoterism, tresar resemnată. Aşadar, e unul dintre ei. Un străin de oraş, în mod cert, care crede că magia poate fi găsită într-o carte. Oftez. *Credeţi-mă,* aş vrea să strig la el, *dacă magia s-ar putea găsi într-o carte, eu aş fi găsit-o de mult.*

Îmi fac de lucru cu banda casei de marcat, apoi îmi ridic iar privirea, aşteptându-mă să-l văd pe bărbat cufundat cu totul în ultima carte a lui Starling Ravenwood, *Vrăji pentru a trăi o viaţă plină de noroc,* bestsellerul nostru. Dar el nu e de văzut. Îmi întind gâtul, balansându-mă pe un picior. Se materializează deodată între rafturile de poezie şi îşi

croieşte drum spre mine, în timp ce-mi întinde o carte subţire, de culoarea bronzului. Inexplicabil, mă trezesc făcând un pas înapoi. Lovesc cu cotul aparatul de cafea – pe care am insistat să-l cumpere bunica dacă lucram la librărie toată vara. Vasul scoate un şuierat, împroşcând puţin din conţinutul său aromat când smucesc braţul în faţă.

— Au!

Bărbatul nu pare să observe. De-aproape, văd firişoarele aurii ale bărbii nerase şi remarc că părul său ud de ploaie e blond-închis. Ochelarii lui stilaţi, cu rame negre, reflectă lumina, dar nu mă lasă să-i văd culoarea ochilor. Aş zice că are cam treizeci de ani. Nu arată bine, în sens convenţional, dar e ceva la el, ceva ce mă face să privesc în altă parte, iar apoi să mă uit iar la el.

— Mai aveţi şi altele în genul ăsta? întreabă el, iar originea accentului său mă preocupă din nou.

Silabele scurtate, pronunţia perfectă. Englez, decid. Asta cu certitudine îl face şi mai atrăgător. Agatha, de exemplu, e înnebunită după cei care vorbesc cu accent.

Deschid cartea, o răsfoiesc.

— Pe asta n-am citit-o, spun surprinsă, căci am citit aproape tot din librărie – cel puţin, tot ce merită citit.

Cartea pare a fi un montaj foto despre originile oraşului meu. Schiţe în creion şi desene în tuş ale conacelor vechi fac loc fotografiilor lucioase cu frunzişul tomnatic, piaţeta oraşului, cascadele şi cimitirul. Sub fiecare fotografie se găseşte un scurt text, de un paragraf sau două, cu explicaţii istorice.

— Interesant, spun, cu un zâmbet care nu obligă la un răspuns, dându-i cartea înapoi.

El îşi potriveşte ochelarii pe nas şi zice:

— *Interesant* este unul dintre cele mai banale cuvinte din limba engleză. Ce înseamnă de fapt?

Zâmbetul îmi îngheaţă pe buze.

— Înseamnă că nu am nimic mai bun de spus, aşa că doar *interesant* mi-a venit în minte.

El clatină o dată din cap.

— Nu mi se pare că eşti genul de persoană care să fie în situaţia să nu aibă nimic mai bun de spus.

Cana de cafea şuieră din nou, iar eu îmi trec la întâmplare palma peste ceafă ca să alung fiorul de gheaţă. Din senin, Hector sare iar pe tejghea, arcuindu-şi spatele şi împingând frenetic cu capul cartea pe care o ţine bărbatul. Preţ de o secundă, acesta pare surprins, apoi, deodată, zâmbeşte, aproape făcând gropiţe în obraji.

— Pentru Hector, toate cărţile sunt potenţialii lui rivali în ce priveşte atenţia oamenilor.

— Atunci, ăsta nu e cel mai bun loc în care să trăiască, comentează bărbatul.

— Cere răzbunare în moduri subtile. Asta e tot? întreb, arătând spre carte.

Într-o clipită, Hector întinde lăbuţa spre brăţara de argint de la încheietura mâinii mele şi îşi înfige ghearele în pielea mea.

— Au! ţip eu, smucindu-mi mâna. Înţelegeţi ce am vrut să spun despre răzbunare, bombăn eu, uitându-mă urât la cele trei mărgele de sânge care au izvorât pe pielea mea de culoare deschisă.

— Dă-mi voie, zice bărbatul, şi iute, atât de iute încât nu am timp să reacţionez – scoate o batistă albastră din buzunarul pelerinei sale de ploaie şi mi-o apasă pe încheietură.

Îi zăresc vârful limbii iţindu-se în colţul gurii. Îmi retrag mâna, zâmbind şovăitor.

— Cine mai poartă batistă în zilele noastre?

Vocea îmi tremură – slabă, egală. Mă uit la colţul batistei, unde sunt brodate literele AEK.

El ridică stânjenit din umeri şi vâră batista înapoi în buzunarul pelerinei.

— Da, îmi dau seama, nu e un obicei prea american.

— Deci sunteţi englez, concluzionez eu.

Pare uşor deranjat.

— Scoţian, zice.

— Regret, şoptesc ironic. Greşeală gravă. Duşmani de moarte şi tot tacâmul, nu?

Îmi duc mâna la gură, apăsându-mi buzele pe înţepăturile din piele. El mă priveşte lung şi eu las, stânjenită, mâna în jos.

— Sunteţi în vacanţă? îl întreb, umplând tăcerea.

— Sunt la NYU[2].

— Sunteţi student? insist.

Obrajii i se îmbujorează.

— Profesor.

— *Da?* întreb, dându-mi seama, cu întârziere, cât de nepoliticos a sunat. Adică… sunteţi, dau eu din cap a încuviinţare. Sigur. Îmi pare rău, păreţi atât de tânăr!

Acum, *eu* sunt cea care roşeşte. Simt asta pe obraji şi pe frunte. Până şi nasul mi-l simt fierbinte.

— În primul an, spune el, apoi adaugă, zâmbind uşor: bănuiesc că o să îmbătrânesc acolo.

— Ce predaţi? întreb.

— Istoria artei. Eşti studentă?

— Încă nu, îi răspund eu. Frecventez New Hyde Prep.

Mă priveşte fără nicio expresie.

— E o şcoală cu internat din oraş. În Upper East Side. Acum, vara, stau acasă, în Hedgerow, adaug.

Împing un teanc de semne de carte din carton mai aproape de casa de marcat, aliniindu-le perfect.

— NYU e în topul meu. Deci, dacă intru, poate că anul viitor o să nimeresc în clasa dumneavoastră.

— Ar fi grozav, spune el.

Apoi îşi ridică privirea spre mine, aproape cu răutate.

— Atâta timp cât promiţi că n-o să foloseşti cuvântul *interesant* în nicio discuţie.

— N-aş îndrăzni, îi spun.

Îmi flutur genele. M-am plictisit toată vara şi simt nevoia să flirtez un pic. Micuţul orăşel Hedgerow, oricât de mare i-ar fi farmecul rustic, nu oferă o prea mare diversitate masculină. Chiar şi dacă n-aş fi fost membră a uneia dintre familiile cele mai infame din oraş, opţiunile ar fi fost limitate. Dar timpul trece, aşa că iau din nou cartea de la el şi caut bulina cu preţul scris de bunica, cu creionul.

[2] New York University (n.tr.).

— Şapte dolari, îi spun, luând bancnota de douăzeci dintre degetele lui întinse.

Ia restul pe care i-l dau, fără ca măcar să-l verifice, după care îl bagă în portofel. Şi în tot acest răstimp afişează o vagă nelinişte. Îşi scoate ochelarii, îşi masează puntea nasului, şi se uită la mine, iar eu hotărăsc că ochii lui oscilează între albastru şi gri.

— Mai caut şi altceva, zice deodată. Nu e vorba de o carte.

Aruncă o privire spre uşă, de parcă meditează dacă să se răzgândească şi să fugă în ploaie. Eu îmi las greutatea de pe un picior pe celălalt, lipindu-i uşor lui Hector urechile de cap aşa cum îi place lui.

— Atunci, despre ce e vorba?

Cumva, nu sunt surprinsă că am ajuns la asta. Cei mai mulţi dintre cei străini de oraş ajung, în cele din urmă, şi la partea asta.

— O veche amintire de familie. Un ceas. I-a aparţinut familiei mele timp de multe generaţii, apoi l-am… pierdut.

Îşi pune ochelarii la loc pe nas.

— Pierdut?

Flutură din mână, lumina căzând pe brăţara de oţel a ceasului său. Hector face ochii mari, iar eu pun o mână pe gâtul lui până se linişteşte din nou şi moţăie.

— La un joc de cărţi sau la un rămăşag sau ceva de genul ăsta, în ultimii ani ai secolului al optsprezecelea, în New York. Jucătorii din familie, mă tem.

— Şi eu cum pot să vă ajut? îl întreb şi aştept să se uite la mine, ceea ce se şi întâmplă, dar cu o oarecare ezitare.

Albastru glacial, mă hotărăsc eu într-un final.

— Este doar… păi… am auzit că… acest loc…

— Acest loc? repet eu.

În timp ce strecor cartea într-o pungă, trec cu degetul peste logo-ul familiei: GREENE – CĂRŢI PIERDUTE ŞI GĂSITE, NOI ŞI VECHI. Mă simt oarecum asemenea lui Hector cu un şoarece prins între labe. Se înroşeşte din nou.

— Am auzit că locul ăsta este specializat în astfel de treburi. Găsirea lucrurilor, adică. A lucrurilor pierdute.

— Un lucru este rareori pierdut pentru totdeauna, spun eu enigmatic, căci aşa le spune mereu şi bunica potenţialilor săi clienţi.

Apoi mă simt puţin obosită de jocul ăsta şi puţin obosită de mine însămi. Bietul om a călătorit tocmai de la New York într-o seară ploioasă pentru a găsi un obiect pierdut, fără îndoială lipsit de orice valoare, cu excepţia celei sentimentale, şi ultimul lucru de care are nevoie este să se joace cu el o fată de şaptesprezece ani, agasată de Talentele speciale care există în familia ei.

De anul trecut de când Agatha a făcut cursul introductiv de psihologie, am fost îndemnată să devin mult mai conştientă de mine însămi.

— Bine, uitaţi… aţi venit în locul potrivit, dar…

Callum, mă întrerupe el. Alistair Callum. Iar dumneata, desigur, eşti domnişoara Greene?

— Da. T…

Dar acum cuvintele ies năvală din el.

— Sincer, am avut ceva îndoieli că un loc ca ăsta… există. Adică, ce fascinant! Vreau să… vreau doar să spun… ce lucru minunat faci, domnişoară Greene!

Nu sunt persoana de care aveţi nevoie. Ştiu că trebuie să-i spun asta. Dar se întâmplă rar să se uite cineva la mine aşa cum se uită Alistair acum. Cu admiraţie şi cu evlavie. Simt concomitent o strălucire şi o întunecare în capul meu, de parcă ar fi aprins cineva lumina şi, la fel de rapid, ar fi stins-o. Brusc, vreau să fiu în patul meu de la cămin, citind în diagonală pasajele dintr-o carte proptită pe piept, înainte de a renunţa la teme şi de a merge agale spre holul studenţilor, unde să mă uit la TV împreună cu oricine s-ar întâmpla să fie pe-acolo. Oameni normali. Oameni care habar n-au despre Talentele familiei mele. Oameni care nu se uită pieziş la mine, cu mirare sau cu dezgust, cu teamă ori cu o combinaţie din toate trei. Şi totuşi, Alistair se uită la mine plin de speranţă, strângând cu putere marginea tejghelei, în timp ce se apleacă spre mine. Mă imaginez spunând lucrul potrivit, lucrul pe care ar trebui să i-l spun unui client dacă acesta mi-ar cere ajutorul, exceptând cum

să găsească ultima carte de enigme a lui Pat Griffith. Cu *bunica trebuie să vorbiţi. O să fie mâine aici. Eu doar păzesc magazinul. Nu eu sunt persoana potrivită. Nu de mine aveţi nevoie.* În schimb, mă aud spunând:

— Vă pot ajuta. Apoi mă opresc. *Drege-o, drege-o acum,* ţipă în mine un firişor de voce. Acesta este magazinul bunicii. *Aşa, aşa, dă înapoi.* Inspir adânc, îmi potolesc vocea, reducând-o la tăcere. Dar o ajut întotdeauna şi eu la acest gen de treabă, adaug.

Cuvintele sunt ferme, neşovăitoare. Hector nu mai toarce şi deschide ochii, oferindu-mi o privire lungă şi mirată, galbenă.

— Am auzit de familia ta într-o prăvălie de antichităţi…

— Asta răspunde următoarei mele întrebări. Care anume a fost…

— *Du-te la doamna Greene,* mi-au spus. *Sau la Rowena, nepoata ei. De Rowena Greene ai nevoie.*

Şi apoi zâmbeşte iar, dar de data asta e un zâmbet ciudat, o jumătate de zâmbet, şi adaugă calm:

— Cuvintele pe care am aşteptat atât de mult să le aud. *Rowena Greene.*

Gâtul pur şi simplu mi s-a uscat, genul de uscăciune rătăcit-prin-deşert-timp-de-o-săptămână-fără-apă. Avem o grămadă de nume ciudate în familie. Chiar şi aşa, pe al meu îl urăsc în mod special. *Tamsin.* Sună atât de… dur şi lipsit de muzicalitate! Spre deosebire de *Rowena,* care îţi susură pe buze, Tamsin cade ca un pleoscăit. Când eram mică, am întrebat-o pe bunica în repetate rânduri de ce mă potcovise cu un asemenea nume, dar ea doar zâmbea şi spunea că e o poveste pe care e mai bine s-o lăsăm pe altă dată. Acum înghit şi încerc să spun:

— Ăăă… de fapt, num…

— Şi când am intrat pe uşă în seara asta, am avut pur şi simplu senzaţia că tu eşti cea cu care trebuie să vorbesc. Îndeasă sacoşa într-unul dintre buzunarele interioare ale hainei sale. Probabil că mă consideri nebun. Poate că *sunt* nebun.

Îşi ciupeşte uşor puntea nasului cu două degete.

— Nu cred că sunteţi nebun, spun după o clipă, când pare că a terminat de vorbit.

Am impresia că noua mea însărcinare este să-l liniştesc. Am văzut-o pe bunica liniştindu-i într-o clipită pe clienţii emoţionaţi.

— Sunt flatată, zău.

Spun asta pe un ton sincer, abţinându-mă să adaug: *Habar n-aveţi cât de flatată. Nimeni nu m-a mai confundat niciodată, dar* niciodată, *cu extrem de Talentata mea soră.*

El se apleacă peste tejghea, mă ia de mână şi mi-o strânge, scuturându-mi-o de câteva ori. Hector miaună ofensat şi se îndepărtează de mâinile noastre unite, dar Alistair nu pare să observe.

— Sunt atât de încântat să aud asta! Am senzaţia că tu chiar o să poţi să mă ajuţi.

Eu înghit, abţinându-mă să-i arăt că mă apasă pe încheietura rănită.

— Ascultaţi, domnule Callum…

— Alistair, insistă el.

— Alistair, repet eu. Trebuie să-ţi spun că…

— Da? mă îndeamnă el, iar când nu-i răspund imediat, umerii i se strâng uşor şi brusc mâna îi cade inertă.

Nu suport să-l văd dezamăgit.

— Ăăă… Voiam să spun că nu-ţi pot promite nimic.

De fapt, îţi pot promite că, cel mai probabil, nu voi putea rezolva treaba asta. Poate că ar fi trebuit să formulez în felul în care o face bunica atunci când se confruntă cu un anume client agasant sau cu un caz excepţional de greu. *Ceea ce vrea să fie găsit va ieşi la lumină. Nu voi avea odihnă până ce nu voi fi aruncat lumina în toate colţurile şi nu voi fi alungat toate umbrele.*

Nu că ar fi spus de multe ori în ultima vreme aşa ceva. În vara asta, când m-am întors de la şcoală, am găsit-o petrecându-şi cea mai mare parte a timpului şezând liniştită în grădină sau în camera ei, cu un abur de vis împrăştiat pe chipul şi pe mâinile ei liniştite. Nimeni altcineva nu va recunoaşte asta. Cel puţin, nu pe faţă. În schimb, mama mi-a spus că aveam să lucrez la librărie cea

mai mare parte a verii, în timp ce Rowena o să stea acasă şi o să ajute la celelalte treburi. *Celelalte treburi* însemnând modul de viaţă al vrăjitoarelor într-o lume care nu ştie despre ele că există cu adevărat.

— Nu, nu. Desigur, desigur, spune Alistair, iar eu mă concentrez din nou asupra lui. Înţeleg pe deplin. Faci ce poţi.

Se întoarce cu spatele la uşă şi întinde mâna să-şi ia umbrela fără să-şi ia privirea de la mine, de parcă s-ar teme că sunt pe punctul să m-apuc să ciopârţesc aripi de liliac şi să murmur incantaţii.

— Aşteaptă! Nu vrei să-mi spui mai multe despre acel obiect? Ce anume ar trebui să caut?

El se opreşte şi închide ochii o clipă, iar colţurile gurii i ridică într-un zâmbet vag.

— Ba da, cum să nu. Dar…

Aruncă o privire la ceas.

— În cinci minute trebuie să prind trenul. Putem stabili o întâlnire la biroul meu, când începe semestrul?

— Sigur, îi spun, luptându-mă să nu se vadă în glasul meu uşurarea pe care-o simt.

Cunosc genul ăsta de oameni. Odată ce o să se întoarcă la birou şi o să înceapă şcoala, seara asta o să i se pară lui Alistair din ce în ce mai ireală, pe măsură ce o să uite amănuntele legate de ea. O să se întrebe destul de curând dacă el chiar a purtat această conversaţie cu o fată, într-o seară întunecată, ploioasă. Poate că toate astea se vor transforma într-o poveste pe care o s-o spună cuiva într-o bună zi – că, odată, cândva, a încercat să contracteze serviciile unei vrăjitoare pentru ca aceasta să-i găsească un obiect ce fusese destinat oricum să rămână pierdut.

— O să te caut. NYU, bine? Scotoceşte în buzunarul hainei, o expresie alarmată traversându-i chipul. Aveam o carte de vizită pe-aici pe undeva, adaugă. Abia le-am primit.

Se bate peste buzunare cu mişcări tot mai agitate.

— Nu-ţi face griji, îi spun eu în cele din urmă, cu un zâmbet larg. Te găsesc eu. Vreau să spun, dacă nu o să

reuşesc, probabil că nu vrei cu adevărat să mă angajezi pentru serviciul ăsta, nu-i aşa?

El pare speriat şi apoi râde, şi din nou i se formează vag gropiţe în obraji.

— Adevărat. Şi… ei bine, cât vrei, care este preţul tău obişnuit?

— Cel obişnuit?

Oare cum se descurcă bunica la partea asta? Ea nu face niciun efort, niciodată.

— Ăăă… discutăm când o să am o idee mai clară despre munca pe care trebuie s-o fac, spun eu pe tonul meu cel mai oficial.

Asta pare să-l satisfacă, căci dă din cap a încuviinţare şi, în cele din urmă, dispare în ploaia deasă.

Întorc plăcuţa cu ÎNCHIS, răsucesc cheia mare din aramă în încuietoare şi apoi mă îndrept fără grabă spre casa de marcat. Mă simt de parcă ar fi ceva ce am uitat să fac, aşa încât mă uit în jur, ochii mei sărind peste teancurile de cărţi de poezie cărora încă trebuie să le schimb preţul. Brusc, ultima picătură de plăcere pe care am simţit-o la presupunerea lui Alistair, la încrederea lui în mine, se scurge, lăsându-mă aplatizată. Mi-aş dori să-i pot spune Agathei povestea asta, dar, cumva, nu cred că povestea va supravieţui editării serioase prin care ar trebui să treacă.

Telefonul zbârnâie strident. Îi arunc o privire malefică în timp ce continuă să sune zgomotos. Nu am nevoie de niciun Talent al familiei mele ca să ştiu cine e. În cele din urmă, ridic receptorul.

— *Greene – cărţi pierdute şi găsite, noi şi vechi,* cu ce vă pot ajuta? cânt în receptor.

— Tam, spune Rowena, iar vocea ei e plină de autoritate. Avem nevoie să cumperi zece kilograme de îngheţată de vanilie de la McSweeney. Aparatul nostru de îngheţată s-a ars.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu poate să-l repare unchiul Chester?

Unchiul Chester poate repara orice se strică. Aparatură casnică, sticlă, porţelan, oase.

— A încercat. Mătuşa Minna încearcă să controleze situaţia. Se aude un oftat scurt, exasperat. E beat, adaugă Rowena, fără să fie necesar.

— Deja?

— Pur şi simplu, închide mai devreme şi cumpără ce ţi-am zis, da?

— Poate că am clienţi, îi spun pe un ton foarte important.

Gesticulez cu mâinile spre magazinul pustiu.

— Nu ai clienţi.

Oricât de Talentată ar fi, sora mea vede numai ce stă în faţa ei, aşa că mint cu o dezinvoltură perfectă.

— Ba chiar am.

— Pe cine? vrea ea să ştie. Şi, în plus, nu poate fi nimeni important. Cel puţin nu cineva pe care tu să-l poţi ajuta, adaugă ea.

Tac. Îi ating nasul lui Hector cu un deget. El deschide ochii şi ne privim lung unul pe celălalt.

— Am să aduc îngheţata, spun pe un ton searbăd. După ce închid aici.

Mda, *bine.*

— Tam, spune sora mea, şi pare şi mai enervată decât înainte… N-am vrut…

— Ba ai vrut, îi spun, având din nou un ton vesel. Altceva?

— Nu uita că mătuşa Lydia şi Gabriel vin aici în seara asta.

Fac o mişcare circulară în aer cu un deget.

— Grozav!

Dar îmi înăbuş un junghi. *Gabriel.*

— Nu te bucuri? vrea ea să ştie. Adică… nu i-am văzut de ani buni.

Mătuşa Lydia nici măcar nu e mătuşa noastră, dar face parte din reţeaua largă care s-a format în jurul familiei mele de-a lungul anilor, şi de vreme ce le spuneam tuturor femeilor mai în vârstă *mătuşă* şi tuturor bărbaţilor mai vârstnici *unchi,* pur şi simplu ne-am transformat într-o mare familie fericită. Sau ceva de genul ăsta.

Gabriel e fiul ei. El a fost cândva şi cel mai bun prieten al

meu, pe când eram doar copii. Apoi şi-a dezvoltat Talentul de a putea localiza orice: chei, portmonee, cărţi, bijuterii şi nenumărate alte lucruri care ajung să fie puse într-un loc şi devin instantaneu pierdute. La fel şi oamenii. Pe vremea aceea, Rowena şi verişoara noastră, Gwyneth, au decretat că nu se mai puteau juca de-a v-aţi ascunselea cu noi. În semn de protest, n-am mai jucat nici eu niciodată jocul ăsta.

S-au mutat când el avea zece ani şi eu tocmai împlineam opt. Mătuşa Lydia căzuse de acord să se mute în cealaltă parte a ţării, probabil pentru a-şi salva căsnicia cu Netalentatul unchi Phil. Asta a pricinuit ceva supărări mamei şi bunicii, căci lor nu le place nimic mai mult pe lume decât ca toţi cei din familia noastră, ba chiar şi din *familia extinsă,* să fie împreună. Aparent, mutatul n-a dat roade. Iar în seara asta, mătuşa Lydia şi Gabriel erau aşteptaţi să-şi facă apariţia, unde probabil că vor fi din nou bine-veniţi în legendarul ţarc.

— Grozav, repet eu.

Îl mângâi pe Hector pe cap, iar el închide ochii şi se arcuieşte puţin sub palma mea deschisă. La celălalt capăt al firului aud pe cineva cântând. Sună aidoma unchiului Chester, vocea sa puternică de bariton cedând şi pierzându-se pe alocuri.

— Trebuie să închid, spune Rowena pe un ton ferm, de parcă eu aş fi vorbit întruna, mult şi zgomotos. Nu uita de îngheţată!

— Ce să nu uit? întreb, dar ea deja a închis, aşa că ultima mea glumiţă s-a irosit.

DOI

STROPI MARI DE PLOAIE răpăie pe braţele şi picioarele mele în timp ce mă îndrept spre casă pe bicicletă. Picioarele mele pedalează, oglinzile captând şi reflectând luminile de pe stradă. O dată sau de două ori, câte o maşină trece fâşâind pe lângă mine, vocile trâmbiţând zgomotos, acoperind muzica.

— Ciudato! strigă cineva de la o fereastră, iar cuvântul m-a pocnit în faţă.

Înghit în sec şi pedalez mai repede, până ce ajung la ultima fâşie de drum de ţară care duce spre casă. Apoi, brusc, perdeaua de ploaie se ridică şi greierii dau semne de viaţă.

Îmi dau ochii peste cap. Îmi închipui că Rowena n-a putut suporta ideea ca puţină ploaie să-i strice petrecerea de logodnă. Îmi imaginez că tata a cedat în numai trei secunde cererilor ei linguşitoare şi a cerut cer senin şi briză înmiresmată care să adie din orice colţişor al casei noastre.

Salt întruna şi merg cu viteză pe aleea laterală, făcând tot ce-mi stă în puteri să evit numeroasele gropi, care par să se înmulţească de fiecare dată când vin acasă călare pe bicicletă. Toate ferestrele sunt luminate, proiectându-se ca nişte cusături pe întunericul care învăluie peluza ca o mantie. În aer se înalţă mirosul dulce-înţepător al focului de afară. Se pare că sărbătoarea a început deja. Mi-o imaginez pe bunica aşezată în jilţul ei măreţ, o adevărată regină pe tron. *Spune-i, ba nu-i spune, spune-i, ba nu-i spune! Spune-i că ai minţit!* Chiar şi în caz că Alistair Callum se va întoarce vreodată la magazin, aş putea oricând să le spun membrilor

familiei mele că am uitat de solicitarea lui. Deoarece ar fi cât se poate de credibil. Roata din faţă a bicicletei mele se afundă în nişte turbă care pot să jur că azi-dimineaţă nu era acolo, iar dinţii îmi clănţăne. Virez brusc, încerc să frânez, şi apoi – *bum!* – mă ciocnesc de ceva foarte solid. Şi uman. În secunda următoare sunt în cădere, şi când ajungem amândoi întinşi pe jos, exact în acelaşi timp, persoana în care m-am izbit întinde braţul şi împiedică bicicleta să cadă peste noi.

— Of, sunt aşa de… încep eu, şi imediat o voce masculină, extrem de iritată, mă întrerupe:

— Poate că ar trebui să te uiţi pe unde mergi?

Nedreptatea celor spuse mă îmboldeşte şi, înainte să pot să mă abţin, rostesc:

— Poate că ar trebui să te uiţi unde *stai*?

Îmi dau seama cu întârziere că încă stau deasupra persoanei respective, şi mă ridic cu greu în picioare. Este atât de întuneric, încât nu pot să văd toate pagubele, dar simt că braţul drept îmi este acoperit de noroi şi simt şi o durere usturătoare în genunchiul drept. Mă scutur de piatra ce mi s-a încrustat în piele. Grozav! Pot să-mi închipui privirile care se vor aţinti asupra mea când voi intra la petrecerea Rowenei.

Când întind mâna să-mi iau bicicleta, roata din faţă încă se mai învârteşte.

— Poftim, zice tipul. Dă-mi voie să…

— Nu, am prins-o!

Umerii noştri se ciocnesc când ne repezim amândoi spre bicicletă, iar eu izbesc ghidonul în ceea ce pare a fi şoldul lui. Lângă mine, bărbatul expiră puternic. Sper măcar că a fost şoldul.

— Bine, atunci, zice el cu vioiciune, de parc-ar vorbi printre dinţi, şi brusc mă bucur că întunericul îmi ascunde faţa.

Intenţionez să păstrez o distanţă de câţiva metri între noi. Cel puţin doi.

— Îmi pare rău! murmur eu în timp ce ne îndreptăm spre casă.

Bicicleta mea scoate un ţăcănit care nu pare să fie de bine. Şi taman atunci îmi trece prin minte că am uitat să iau îngheţată. Încerc să nu oftez prea tare. Unica mea consolare este că Rowena se va fi aşteptat ca eu să uit. Ceea ce nu e câtuşi de puţin o consolare.

Când ajungem în faţa verandei, îmi reazem bicicleta de balustradă, mă întorc spre el şi deschid gura să spun ceva de genul *îmi pare rău,* dar cuvintele mi se evaporă din gâtlej. Tipul care stă lângă mine este incredibil de frumos. Are părul negru, lung până la umeri, ochii negri şi o faţă alungită. Buzele lui suple, elegante, schiţează un zâmbet, în timp ce el spune:

— Cine a ştiut că ai să devii atât de neîndemânatică, Tamsin?

Fac o încercare eşuată de a-mi şterge noroiul de pe antebraţ în timp ce mă holbez la luna albastră tatuată în partea dreaptă a gâtului său. *Cine a ştiut că ai să devii atât de sexy?* Înghit în sec şi spun doar:

— Bună, Gabriel!

De îndată ce intrăm în casă, mătuşa Beatrice se repede spre noi.

— L-am pierdut, mormăie ea şi îl apucă pe Gabriel de încheietura mâinii. O clipă, studiază mâinile lor unite şi apoi îl examinează şi pe el. Te cunosc, şopteşte ea.

— El e Gabriel, mătuşă Beatrice, spun eu cu voce tare, pentru a împrospăta memoria, care de vreo zece ani e tot mai slabă.

Mătuşa Beatrice pare să-şi fi pierdut şi auzul. Şi totuşi, la o sută unu ani, ea este cea mai bătrână membră a familiei. Şi ea chiar face parte din familie, fiind sora bunicii mele. Nu l-am cunoscut pe soţul ei, unchiul Roberto. A murit cu puţin timp înainte ca eu să mă nasc şi, după părerea mamei, de atunci a început ea să-şi piardă busola.

— Ştiu cine este, răspunde ea, iar nasul ei lung tremură de parcă m-ar adulmeca. Apoi adaugă: Şi te cunosc şi pe tine.

Încuviinţez cu o mişcare a capului. De trei ani încoace tot

spune că mă *cunoaşte.* Nu contează că am văzut-o zilnic toată viaţa mea, cu excepţia anului trecut, când am fost plecată la şcoală.

— O, scânceşte ea şi dă drumul mâinii lui Gabriel. Chiar am pierdut-o.

— Ce-aţi pierdut? o întreabă Gabriel cu multă răbdare.

— N-o ai la mână, mătuşă Beatrice? îi sugerez eu, iar când ea îmi aruncă o privire zăpăcită, arăt spre încheietura mâinii ei osoase şi spre brăţara cu diamante.

Uneori poate fi păcălită să creadă că tocmai ai găsit ceva ce ea crede că a pierdut. Atunci va fi fericită o vreme, după care se prăbuşeşte iar şi începe să-şi frământe mâinile.

Preţ de o clipă, îşi examinează cu ochi strălucitori brăţara, apoi clatină cu tristeţe din cap.

— Nu, dragă, răspunde ea cu glas tremurat. Am pierdut-o.

Îmi zâmbeşte – un zâmbet dulce care-i întinde milioanele de riduri de pe faţă. Apoi îmi aplică un sărut distrat pe obraz, cu miros de pudră de talc şi de cireşe, iar eu o îmbrăţişez cu afecţiune adevărată. Mi-e milă de mătuşa Beatrice. Se pare că ea a fost cândva o vrăjitoare puternică, care putea face oamenii să nu mai mişte doar atingându-i cu degetul. Totuşi, ceva s-a întâmplat cu mult timp înainte de naşterea mea, chiar şi înainte ca mama să se fi născut, dar nimeni nu vorbeşte despre asta. Acum, ea îşi petrece cea mai mare parte a timpului bântuind prin lumea ei, căutând ceva pierdut.

— Iată-vă, spune Silda, verişoara mea, venind lângă noi. Îşi dă uşor ochii peste cap înainte să spună cu o voce veselă: Uite ce ţi-am adus, mătuşă Beatrice. Preferata ta.

Ţine în căuşul palmei o minitartă cu fructe. Mătuşa Beatrice pufneşte uşor.

— Mie îmi place ciocolata, spune ea.

Silda clipeşte, închide palma, apoi o deschide iarăşi pentru a scoate la vedere un fursec rotund, mare, cu fulgi de ciocolată.

— Preferatul tău, îi spune din nou, din ton răzbătând linguşeala. Şi mai sunt o grămadă acolo de unde vine ăsta.

— Pierdut, murmură febril mătuşa Beatrice, dar îngăduie să fie condusă.

Eu clatin din cap.

— N-ai putea… dau să-l rog.

— N-a pierdut nimic din ce aş putea eu să găsesc, îmi răspunde Gabriel, ridicând uşor din umeri. Am încercat mai devreme. Era ceva cu un ceas de buzunar. Dar când am găsit un ceas de buzunar într-un sertar, nu era ceea ce voia ea.

Mă scarpin pe mână. Bucăţelele de noroi cad pe covorul uzat. Cu coada ochiului o văd pe mama stând în capătul opus al încăperii. Întoarce capul în direcţia mea şi deodată devin foarte conştientă de găurile din dreptul genunchilor jeanşilor mei şi din tricoul meu decolorat, *My Little Pony,* articolul meu de îmbrăcăminte preferat, la mâna a doua, achiziţionat astă-primăvară.

Eu ar trebui să mă duc să mă schimb, îi zic. Iar tu ar trebui să te alături celorlalţi. Probabil că nu e o idee prea bună să petreci atâta timp stând de vorbă cu oaia neagră a familiei, adaug pe un ton nepăsător.

Gabriel ridică din sprâncene.

— Oaia neagră a familiei?

Ridic din umeri.

— Ştii care e treaba, îi spun, căci sunt sigură că până acum a aflat de la toată lumea.

— Ba nu. Iar acum m-ai făcut curios.

Face un pas mai aproape de mine. Nivelul de agitaţie al discuţiilor din cameră rămâne destul de ridicat, dar deodată am senzaţia că suntem ca etalaţi într-o vitrină.

— Haide, Gabriel. Te-ai întors de… cât a trecut în total? Patruzeci de minute? Trebuie să fi obţinut informaţii preţioase în legătură cu tot ce s-a întâmplat de când ai plecat.

El pare că se gândeşte o clipă şi mă aştept să-mi spună ceva fals în semn de consolare. În schimb, el zice:

— Poate că aş fi fost la curent dacă m-ai fi informat de-a lungul anilor.

— Poftim? îl întreb, cu o expresie confuză pe chip.

Dar ştiu la ce se referă. Se pare, Gabriel crede că şi eu ştiu, căci spune exact ceea ce gândesc.

— Ştii la ce mă refer. Ce-a fost asta, să nu-mi răspunzi niciodată la scrisori? Ce-a fost cu tăcerea asta din partea ta?

Se uită la mine lung, cu ochii mijiţi, de parcă m-ar provoca să nu cumva să îndrăznesc să mă uit în altă parte. Dar o fac.

Când mătuşa Lydia ne-a anunţat că pleacă în California, Gabriel şi cu mine am încercat tot ce s-a putut ca s-o convingem să nu-l ia şi pe el. Argumente raţionale, ţipete, greva foamei (am rezistat doar cinci ore, după care am cedat) şi refuzul de a vorbi. Nimic n-a mers. În ziua în care au plecat, i-am smuls o promisiune unui Gabriel mut, alb la faţă, că ne vom scrie reciproc săptămânal. Apoi au pornit la drum cu maşina, Gabriel întorcându-şi faţa de la casă şi de la noi toţi adunaţi pe peluză. În schimb, de pe canapeaua din spate a maşinii, privea neclintit ceafa mamei sale, de parcă ar fi sperat să-i perforeze craniul. Norocul ei a fost că nu ăsta era Talentul lui.

Două luni mai târziu, mi-a trimis o hartă, desenată cu o mână expertă, a noului său oraş, plină de cranii şi de oase încrucişate marcând toate locurile în care jura el că se găseau comori îngropate, de vreme ce eram înnebuniţi după aşa ceva. Dar cam pe atunci avusese loc cea de-a opta aniversare infamă a mea, iar eu eram într-o stare prelungită de şoc. La câteva săptămâni după hartă, mi-a trimis o scrisoare lungă despre şcoala lui şi despre cum nu semăna cu vechea noastră şcoală. Apoi mi-a trimis un bilet în care scria cu trei semne de întrebare făcute cu roşu: *De ce nu-mi răspunzi???* După aceea, nimic. Încă mai aveam cele trei scrisori.

Dar acum ridic din umeri.

— Gabriel, ascultă, eram doar nişte copii. Du-te! Amestecă-te printre ceilalţi! Zău! Am făcut un pas în spate, încercând să ignor privirea pe care mi-o arunca, acel binecunoscut *Ce pui la cale?* care pare că nu s-a schimbat deloc. Mă topesc în mulţime.

— Tamsin, mă strigă mama materializându-se în faţa mea. I-ai felicitat pe sora ta şi pe James?

Abia am ajuns aici, îi reamintesc, cu toate că ştiu că e perfect conştientă de asta.

— Cum a fost la magazin? Aglomerat?

Brusc, chipul sincer al lui Alistair îmi reapare în minte. Uitasem de tot de el, cu toată tărăşenia asta cu bicicleta şi ciocnirea de Gabriel. Clatin din cap pentru a scăpa de imagine. Peste câteva săptămâni o să-i treacă, îmi spun.

— Nu prea.

Ea inspiră, apoi pune mâna pe braţul meu.

— Vrei te rog să încerci în seara asta să fii drăguţă cu sora ta?

— Mereu încerc să fiu drăguţă.

Mama clatină din cap. O şuviţă argintie se desface din cocul în care şi-a prins părul rebel.

— Încearcă mai mult, îmi spune ea, iar adâncitura aceea dintre sprâncene i se accentuează.

— Da, mami.

Oftez, conştientă că asta sună ca din manualul pentru adolescenţi frustraţi. Măcar de-ar fi aşa.

— Altceva? Tocmai voiam să mă duc să mă schimb, adaug.

Mama pare uşurată.

— A, bine, spune ea plină de speranţă, iar eu rezist imboldului de a râde.

Zâmbeşte în timp ce eu mă îndepărtez, dar simt cum urmăreşte cu privirea.

La câţiva metri, unchiul Morris apare şi dispare spre amuzamentul unui copilaş, care strigă şi râde în braţele mamei sale. Fetiţa îşi tot întinde mânuţele pentru a-l apuca pe unchiul Morris de barbişonul cenuşiu, iar el o lasă să se apropie după care dispare iar. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Mi-l amintesc jucând acelaşi joc cu Rowena şi cu mine, atunci când eram mici.

Merg târşâindu-mi picioarele, trecând pe lângă grupuri de alte mătuşi, unchi, veri şi prieteni de familie. Cu toţii zâmbesc şi/sau îmi fac cu mâna, iar eu zâmbesc şi/sau îmi

fac cu mâna, dar nu mă opresc. Ştiu ce priviri mi se aruncă pe la spate – sprâncene înălţate întrebător, ridicat din umeri, mai mult decât grăitor, şoapte de compasiune. *Biata Camilla – fiica ei, ce pierdere, atât de incredibil. Nu s-a mai întâmplat în familie... nici nu se mai ştie de când. Iar ea se presupunea că va fi, se presupunea că va fi, se presupunea că va fi...*

— Mişcă! spun, împingând cu gheata la o parte din calea mea un băieţel în timp ce urca scara masivă din stejar.

El se lipeşte repede de perete, dar se uită urât la mine, mijindu-şi ochii căprui. Nu-mi pot aminti numele lui, dar ştiu că este fiul uneia dintre extrem de enervantele mele verişoare de gradul al doilea sau al treilea, Gwyneth, care poate face numai cu o mişcare din deget ca orice lucru să fie acoperit de chiciură. Un ursuleţ de pluş pluteşte în apropierea şoldului meu, rostogolindu-şi ochii din sticlă, în timp ce o puştoaică se întinde disperată după el. Reuşeşte să-i atingă o lăbuţă cu vârful degetelor, înainte ca ursuleţul să se îndepărteze de ea. Îi arunc o căutătură urâtă băiatului, cu şi mai multă ură.

— La fel ca mama ta, răzgâiat mic ce eşti! mârâi eu, înşfăcând animăluţul din aer şi pocnindu-l cu el pe băiat peste cap.

— Au! scânceşte el, ducându-şi mâna în sus să-şi frece fruntea.

— Nu te-a durut, îi spun, aruncându-i o privire nimicitoare.

— Jucam un joc, murmură el.

Aceasta era replica favorită a lui Gwyneth pentru a se apăra ori de câte ori adulţii ne găseau acoperiţi de gheaţă, cu buzele vinete de frig.

— *Tu* jucai, i-o trântesc eu. *Ea,* nu.

Îi dau ursuleţul fetiţei cu faţa brăzdată de lacrimi, care mă priveşte nesigură, cu ochii ei mari, căprui.

— Eşti geloasă, murmură el. Că nu poţi să faci nimic.

Înainte să mă pot opri, smulg jucăria dintre degetele şovăielnice ale puştoaicei şi-l lovesc pe băiat de câteva ori peste cap.

— Au! strigă el din nou.

— Mă jucam doar, îi spun apăsat înainte de a-i întinde iar ursuleţul fetiţei.

De data asta, ea îl înşfacă din mâna mea.

— Cu plăcere, îi spun şi urc apăsat restul treptelor.

O privelişte a New Yorkului vara – saci cu gunoi îngrămădiţi pe trotuarele crăpate, şiruri strălucitoare de vehicule în trafic şi cete de oameni împingându-se, cu sacoşe de cumpărături Century 21 – îmi trece prin gând. O oază minunată, pentru scurt timp.

Trebuie să mă întorc la şcoală.

TREI

ÎN SANCTUARUL TEMPORAR al camerei mele, mă opresc o clipă în faţa oglinjoarei cu ramă poleită de deasupra scrinului meu pentru a-i zâmbi pozei cu Agatha îmbrăcată cu o cămaşă cu volănaşe. Cuvintele MI-E DOR DE TINE. CHICAGO E NASOL! sunt scrise cu marker negru pe partea de jos a fotografiei. Îmi trec mâna prin părul negru şi cârlionţat, îmi caut rapid peria de păr, renunţ, şi, în loc de asta, înfig un pumn de agrafe strălucitoare în toată încâlceala. Pipăi marginea tricoului meu *My Little Pony,* mă încrunt şi îmi caut pachetul de ţigări de urgenţă pe care l-am dosit între noptieră şi perete. Deschizând fereastra, suflu rotocoalele de fum prin găurile din plasa uzată.

— Ah, Tam, ce scârbos! se aude din spatele meu vocea rece a surori mele.

Ultimul meu rotocol de fum iese strâmb, deşirându-se în mici fuioare, după care mă întorc spre ea.

— Nu ştii cât de rău îţi afectează sănătatea?

Fac ochii mari.

— Zău? Mi-aş dori să tipărească avertismente sau ceva asemănător pe pachete. Cât de iresponsabil din partea lor!

Sora mea clatină din cap, reuşind cumva să-şi ţină prinse în cocul elegant toate şuviţele părului ei blond strălucitor. Poartă o rochie neagră, lungă până la genunchi, fără mâneci, pantofi negri cu tocuri înalte, un şirag de perle şi nu e machiată deloc, în afară de luciul roz de pe buze. Mă uimeşte cum Rowena reuşeşte să arate atât de *proaspătă* în fiecare zi în mijlocul grămezii de farfurii ciobite, gresie crăpată, tapet care se cojeşte şi podele de scânduri

inegale.

E toată numai suprafeţe lustruite şi reflexii strălucitoare, cineva care nu are nevoie de machiaj şi care probabil că nici nu va avea vreodată. În plus faţă de Talentele ei extraordinare, se întâmplă să fie şi frumoasă de-ţi stă inima în loc. Mă simt şleampătă numai uitându-mă la ea. Acum îşi mijeşte spre mine ochii mari şi verzi, mărginiţi de gene dese, cu numai o nuanţă mai închise la culoare decât părul.

— Cu asta te îmbraci?

Mă uit la mine şi ridic din umeri:

— Mda, tocmai m-am schimbat. Îţi place?

Inspir şi expir, ignorând uşoara tuse a surorii mele.

— N-ar trebui să fii jos, primind felicitări şi toate cele?

— Am venit să văd dacă mai vii jos.

Tonul vocii ei a urcat de-abia simţit. Dar am învăţat să-i urmăresc toate inflexiunile vocii. Rowena este extrem de Talentată în arta discursului. Vocea îi este miere amestecată cu scorţişoară şi cu vin. Ea poate fermeca în timp ce vorbeşte, vocea ei făcând lupinguri şi răsucindu-se în minţile oamenilor până ce ei ar sari şi de pe stânci în mare, dacă ea le-ar cere. De parcă asta n-ar fi de-ajuns, ea poate să dea putere cuvântului şi obiectelor fără viaţă. Când eram mici, obişnuia să mă încânte ore în şir făcând statuile din grădină să vorbească, cu vocile lor pline de piatră şi praf. Apoi, când am împlinit opt ani şi nimic din ceea ce trebuia să se întâmple nu s-a întâmplat, obişnuita distanţă dintre surori a crescut la dimensiunea unui canion. De fiecare dată când încerca să-şi folosească puterea asupra mea se încurca singură, îmi arunca o privire pe care cu greu puteam să o suport, şi se îndepărta în grabă.

— Ce părere ai despre Gabriel? mă întreabă ea?

Ştiu că dacă şovăi sau mă îmbujorez sau fac orice altceva în afară de a-i răspunde imediat, Rowena mă va prinde în laţ, aşa că-i răspund pe cât de normal posibil:

— E OK, aşa cred. Pare să fie acelaşi Gabriel de altădată.

— Zău?

Rowena mă studiază de parcă aş fi o insectă ciudată pe care n-a mai văzut-o până acum.

— Cred că s-a schimbat total. E atât de chipeş acum! Vreau să spun – flutură o mână –, dacă îţi place genul acesta de înfăţişare.

Nu mă pot abţine.

— Ce înfăţişare?

Ea zâmbeşte.

— Ştii tu. Înfăţişarea de muzician ciufulit.

— E muzician?

— Nu ştiai? Merge la Juilliard semestrul ăsta. Aşa că o să fiţi amândoi în oraş. Îşi aranjează colierul, degetele ei alunecând peste perlele lucioase. Vezi tu, spune ea gânditoare, unchiul Chester şi mătuşa Rennie vor fi plecaţi aproape toată toamna. Ai putea să stai la ei, în loc să mergi la cămin.

Felul în care rosteşte cuvântul *cămin* face să pară că e mai degrabă o *colonie de leproşi.*

— Trebuie să locuiesc la cămin. Asta e regula.

Cel mai fericit moment din viaţa mea a fost atunci când am primit scrisoarea de acceptare de la New Hyde Prep. Cel de-al doilea moment fericit a fost când am citit una dintre multele broşuri groase şi lucioase şi am aflat că toţi elevii sunt obligaţi să locuiască în cămin.

— Şi-mi şi place la cămin.

Chipul surorii mele tresare de-abia vizibil.

— De ce? mă întreabă ea, cuvintele fiindu-i pline de dispreţ. De ce să vrei să locuieşti acolo printre…

— Printre ce? Printre cine? o întreb calmă.

Ţigara îmi arde vârful degetelor şi o las să cadă într-un pahar cu apă de pe noptieră, privind-o cum se stinge instantaneu.

— Printre oameni care nu ştiu cine eşti.

Sora mea îşi alege cuvintele cu grijă, lăsându-le să cadă aşa cum au căzut multe pietre între noi. O privesc lung.

— Rowena, la şcoală nu sunt un monstru. Nu ies în evidenţă. Mă amestec printre ei. Tu nici nu-ţi poţi imagina cât este de minunat… să te amesteci printre ceilalţi.

— Eu n-aş vrea, declară ritos sora mea, îndreptându-se de spate.

Privesc mucul de ţigară scufundându-se în paharul cu apă.

— Sigur că n-ai vrea. Nici n-ai avea nevoie să o faci, îi spun calmă.

Una dintre condiţiile care mi-au fost impuse, ca să fiu lăsată să merg la şcoală în New York, a fost să locuiesc cu unchiul Chester şi mătuşa Rennie, în casa lor veche de un secol din Washington Square Park. Dar când am informat-o pe mama că n-o să pot să stau acolo, din pricina regulilor şcolii, am avut parte de cea mai urâtă ceartă din viaţa mea. Bine, cea de-a doua ceartă urâtă. Cea mai urâtă fusese cea legată de şcoală. Am ţipat amândouă până când cerul a căpătat culoarea unei prune putrede şi o combinaţie ciudată de ploaie şi grindină a început să cadă pe Pământ. Câteva minute mai târziu, s-a stârnit un vânt îngrozitor, care a zgâlţâit ferestrele şi uşile de parcă ar fi căutat o cale de intrare. În cele din urmă, tata a intrat în bucătărie şi ne-a explicat cu o voce calmă că vremea avea să continue să se înrăutăţească dacă nu încetam să ne certăm. Chiar şi atunci, mama părea pregătită să continue, până ce a intrat bunica în bucătărie şi zis simplu: *Ajunge. Las-o să se ducă.*

Îmi amintesc că m-am simţit recunoscătoare şi tristă, în acelaşi timp. Recunoscătoare pentru că mama avea să mă lase să plec, şi tristă pentru că bunicii, în mod evident, nu părea să-i pese prea tare unde mă duceam. Pentru că, stând în preajma ei, probabil că-i aminteam de faptul că se înşelase cândva.

— Dacă nu ai niciun Talent nu înseamnă că eşti unul dintre *ei,* îmi spune sora mea, iar eu mă simt deodată epuizată.

— Zău, Ro, n-ai putea să te întorci la petrecerea ta şi să mă laşi pe mine să-mi poluez plămânii în pace?

Sora mea se îndreaptă spre uşă.

— Ştiu că mi-ai spus că abia te-ai schimbat, dar, dacă aş fi în locul tău, m-aş mai gândi o dată. Tricoul ăla… zău că nu te prinde.

În pofida faptului că Rowena nu are darul mamei de a se mişca atât de repede, cu viteza luminii, se poate totuşi

mişca destul de repede. Mai ales când tocmai aruncasem spre ea conţinutul paharului cu apă, cu tot cu mucul de ţigară. Apa se izbeşte de cadrul gol al uşii, curgând în pârâiaşe prin crăpăturii lemnului vopsit.

— Obraznico!

Strigătul surorii mele, un sunet lipsit de armonie, vine de undeva de la jumătatea holului. Drept răspuns, trântesc uşa.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

Trag de timp cât pot de mult, dar în cele din urmă ies din camera mea purtând o rochie de stewardesă de la American Airlines din 1960. E o rochie albă, mulată, închisă cu fermoar, cu un paspoal cu roşu şi albastru la tiv, şi e ceva deosebit de vesel în legătură cu logoul brodat pe buzunarul de la piept. Nu mai trebuie să spun cât sunt de încântată de ea şi că sunt cât se poate de sigură că voi fi singura căreia îi place. Cu o posibilă excepţie – Gabriel.

Oprindu-mă pe palierul pustiu, zăresc capul Rowenei cu părul ei blond perfect coafat, stă intenţionat cu spatele la mine. Stă lângă James, cu o mână aşezată uşor pe braţul lui, nu fiindcă ar fi avut nevoie de sprijin. James o urmăreşte pe sora mea aşa cum un copil urmăreşte o lampă de veghe dintr-o cameră întunecată. Pare să se teamă că în orice clipă ea ar putea să zboare de lângă el. Pe mine m-ar înnebuni să fiu privită întruna, dar Rowena pare să accepte cu graţie, firesc, la fel ca tot ce îi cade în poală.

La vremea asta, până şi vinul de casă al unchiului Chester începe să pară bun. Dar înainte ca eu să pot găsi nişte vin, o văd pe bunica în colţul încăperii, aşezată în jilţul ei masiv, tapiţat cu catifea albastră. Acolo preferă ea să stea în timpul oricărei reuniuni de familie. Rudele circulă pe lângă ea, prezentându-şi omagiile. La nouăzeci şi trei de ani, este în mod oficial capul familiei.

Îmi fac drum spre ea, aşteptând până ce mătuşa Linnie o sărută pe obrajii pergamentoşi şi se îndepărtează, scăpărând scântei, aşa cum se întâmplă de fiecare dată

când se emoţionează.

— Tamsin, spune bunica.

Vocea ei profundă, bogată, pornind din trupul ei mic, niciodată nu încetează să mă surprindă. Dacă îşi doreşte, nu trebuie decât să ridice vocea cu numai un semiton pentru a le cuceri atenţia tuturor celor aflaţi în încăpere.

— Bunico, îi spun, aplecându-mă să o sărut.

Miroase a tincturi şi a cataplasme pe care le prepară permanent, un amestec de ceva iute şi dulce, ca prima adiere de primăvară. În seara asta e îmbrăcată toată în alb, agrafe cu diamante prinzându-i părul argintiu în creştetul capului. Dar în pofida efortului evident, nu mă pot abţine să nu remarc că pielea ei are nuanţa gălbuie a satinului vechi, iar ochii ei par să se fi scufundat şi mai adânc în orbite.

— Aşază-te lângă mine, mă invită ea, iar eu mă las în genunchi.

Discret, îmi aşez poalele împodobite ale rochiei, concentrându-mă asupra senzaţiei pe care mi-o dă atingerea pielii întoarse, golindu-mi mintea de orice altceva.

Bunica poate intra în mintea oamenilor asemenea celui mai mic şi mai uşor păianjen de pe pielea lor. Ei nu simt aproape niciodată impactul. Ultima dată când a intrat în mintea mea s-a întâmplat când aveam şase ani.

Vărul meu Jerom tocmai îşi descoperise recent Talentul de a-şi încetini sau de a-şi accelera mişcările, astfel că l-am convins că ar trebui să *zburăm* (sau, de fapt, să cădem cu încetinitorul) de pe acoperiş. Cred că greutatea mea adăugată pe spinarea lui Jerom a stricat calculele, căci mai târziu, cu o gleznă ruptă, m-am găsit în faţa mamei şi a bunicii, care veniseră alergând alarmate de plânsetul lui Jerom, spunându-le întruna că nu fusese ideea mea. Mama îşi făcea de lucru deasupra lui Jerom strigându-l pe unchiul Chester, iar eu o priveam, când, brusc am simţit cea mai fină atingere înlăuntrul meu, asemenea primei picături de ploaie. M-a luat un iureş şi viziunea mi s-a întunecat, iar apoi mi-am recăpătat acuitatea vizuală. Bunica a clătinat din cap înspre mine, iar eu mă simţeam de parcă

înghiţisem multă ţărână. Oricum, nu cred că mi-a mai făcut-o de atunci, dar pentru orice eventualitate, în caz că mai încearcă, sunt întotdeauna atentă.

Scrutez încăperea, apoi ochii mi se opresc asupra lui Gabriel, care vorbeşte cu Rowena. Ea zâmbeşte – are acel zâmbet vag, rece care o face să pară că e în posesia unui secret delicios –, iar faţa îi este înclinată în jos, pe jumătate întoarsă spre el.

Aceasta este una dintre poziţiile favorite ale Rowenei, fără doar şi poate fiindcă le permite oamenilor să absoarbă frumuseţea profilului ei fără cusur. Îmi muşc buza. Nu pot să privesc aşa ceva, deci mă uit în jos, la propriile-mi mâini.

— Am auzit că te-ai întâlnit din nou cu Gabriel, zice bunica.

— Mda. Mai degrabă… am dat peste el. Cu bicicleta.

Bunica se uită la mine, apoi îşi închide rapid ochiul drept. E derutant modul cum îşi poate închide complet un ochi, în timp ce celălalt rămâne larg deschis, fără să clipească.

— De ce ai făcut aşa ceva?

— Nu dinadins, protestez, înainte să-mi dau seama că râde.

— Cum a fost la librărie? Ai avut clienţi?

— Câţiva, îi răspund, gândindu-mă pentru o fracţiune de secundă la Alistair Callum. *Spune-i, spune-i acum!* Apoi îmi golesc mintea. N-am apucat să schimb preturile acelor cărţi de poezie, îi zic. Ridică o sprânceană, iar drept efect, fruntea i se umple de riduri. Dar o s-o fac mâine, adaug repezit.

Lasă încet sprânceana în jos.

— Munceşti mult, îmi spune în cele din urmă, cu vocea aspră.

— Mda. Eu… mulţumesc.

Un zgomot strident mă face să privesc în sus. Unchiul Chester a deschis dulapul cu serviciile de porţelan şi aruncă farfurii pe podea, iar apoi mărunţeşte cioburile sub tălpile pantofilor ca să fie sigur. Îl privesc până ce dulapul e gol. Apoi îşi trece mâinile peste cioburi şi înmânează farfuriile întregi publicului său de copii rămaşi cu gura căscată. Din

gesturile sale elaborate pot doar să ghicesc că îi încurajează să zdrobească farfuriile, pentru ca distracţia să reînceapă.

Brusc, mama apare în raza mea vizuală, luând şi cu dreapta şi cu stânga farfuriile din mâinile copiilor. Pe chip i se citeşte încrâncenarea şi în orice moment mă aştept să înceapă să spargă farfuriile în capul unchiului Chester. Dar chiar atunci se deschide uşa de la intrare. Tocmai a sosit tata, direct de la sere, judecând după înfăţişarea sa. Continuând să strângă la piept farfuriile, mama dispare de lângă unchiul Chester, pentru a se materializa lângă tata. Se apleacă spre el, buzele mişcându-i-se rapid. Fără îndoială că e furioasă că el a întârziat şi e murdar de pământ.

Mai târziu, mărşăluim cu toţii spre curtea din spate, unde tronează altarul de piatră. Nu mai există nici cea mai mică urmă a ploii care a căzut torenţial mai devreme sau a umezelii care a persistat toată vara. În schimb, cerul e senin şi stelele strălucesc, peste curte adiind o briză cu parfum de regina-nopţii, înfoind uşor fustele, cămăşile şi părul deopotrivă. Dar eu sunt incapabilă să mă bucur văzându-l pe tata cum face mari eforturi să fie vesel, influenţat de vremea bună. Sunt prea conştientă de Gabriel şi de faptul că nu s-a uitat la mine, excepţie făcând o scurtă privire pe care mi-a aruncat-o atunci când am ieşit pe uşa din spate. Bine, da, l-am respins mai înainte, dar asta nu înseamnă că trebuie să se ţină deoparte. Sunt sigură că Agatha ar fi avut un adevărat regal analizând acest lucru.

Înainte ca măcar să mă gândesc să-i zâmbesc, Rowena şi Gwyneth îl iau de braţ şi îl trag mai la o parte. Prin urmare, merg alături de mătuşa Beatrice, care se tot opreşte pentru a privi lung la vârfurile pantofilor ei aurii, de parcă nu înţelege cum de au ajuns asemenea obiecte în picioarele ei.

Şi chiar şi atunci când alcătuim un cerc în jurul altarului de piatră, eu încă mai sper că Gabriel se va uita în direcţia mea şi îmi va face cu ochiul sau ceva de genul ăsta. Pentru a-mi distrage singură atenţia, studiez blocul masiv de piatră

al altarului, venele negru-albăstrui care străbat piatra de culoare închisă, stratul gros de petale de flori de vară şi cele opt lumânări neaprinse făcute din ceară cremoasă de la albinele din stupii tatălui meu.

— Bună seară, zice mama, iar briza dispare deodată, vocea ei răsunând în liniştea limpede şi curată. Fericirea ne-a ieşit în cale în seara asta, ca în fiecare seară.

— Fericirea ne-a ieşit în cale, repetă toţi ceilalţi aidoma unui cor.

Mai puţin eu. N-am chef.

— Seara asta e una specială, continuă mama, deviind uşor de la deschiderea obişnuită în genul *bla, bla, bla* a acestor ceremonii, în timpul cărora eu nu mai bag în seamă nimic. În seara asta sărbătorim uniunea a doi oameni dragi, Rowena şi James.

Mama face o pauză şi se uită entuziasmată în direcţia lor, aşa cum de altfel fac toţi ceilalţi.

Privirea mea, înceţoşată şi năucă, trece peste chipuri.

— De asemenea, le mulţumim celor doi membri ai familiei noastre care în cele din urmă s-au întors acasă: Lydia şi Gabriel. Pentru a-i onora în seara asta, îi rog să aprindă cele opt lumânări.

Un murmur slab străpunge aerul. Clipesc. Asta chiar că este o onoare. N-am văzut niciodată până acum pe altcineva în afară de bunica sau de mama care să aprindă lumânările, exceptând Ritualul de Iniţiere. Fascinată, o studiez pe Rowena şi roşeaţa care îi apare în obraji. Apoi se aude un zgomot, când toţi îşi unesc mâinile.

Mâna mătuşii Beatrice îşi face loc într-a mea, iar eu o prind uşor, temându-mă că o strânsoare prea puternică i-ar zdrobi oscioarele ca de pasăre fragilă. De cealaltă parte a mea, vărul meu Jerom îmi cuprinde mâna cu a lui, care este mai mare şi, din nefericire, şi transpirată.

— Au! Nu aşa de tare, şuier eu, dorindu-mi să-mi pot elibera mâna şi să mi-o şterg de rochie.

Desigur, mă aleg cu o privire dezaprobatoare din partea mamei, care cu o mână o ţine pe bunica şi cu cealaltă pe tata. În timp ce Gabriel şi mama lui păşesc în cerc şi se

apropie de altarul celor patru elemente, bunica începe ritualul de rugăciune, vocea fiindu-i bogată şi plină, în ciuda înfăţişării ei ofilite.

— Trupul meu e din Pământ, Sângele din Apă.

Mă întreb dacă sunt singura care observ poticneala din respiraţia ei.

Repetă cu toţii după ea, vocea Rowenei înălţându-se limpede şi puternică deasupra răspunsurilor murmurate. Plină de gratie Lydia ia prima lumânare şi aprinde Vestul şi Sudul, apoi se întoarce şi îi înmânează flacăra lui Gabriel. Îi studiez faţa îndeaproape, dar el pare calm, relaxat, ca şi când aceasta ar fi cea mai firească împrejurare şi, cu un junghi subit, îmi dau seama că pentru el chiar este. Acum este cu adevărat acasă, într-un fel în care eu nu voi fi nicicând. Îmi odihnesc privirea pe unica păpădie zdrobită în iarbă, lângă piciorul meu stâng. Strălucirea pantofilor mătuşii Beatrice se înceţoşează în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

— Sufletul meu este din Foc, iar Spiritul din Aer, rosteşte bunica în timp ce Gabriel aprinde Estul şi Nordul.

Buzele mi se mişcă automat formând cuvintele, dar niciun sunet nu-şi poate forţa drumul dincolo de blocajul din gâtlejul meu.

— Iar acum, Rowena, spune mama.

Sora mea păşeşte înainte, în timp ce Gabriel şi Lydia se reîntorc în cerc. Rowena se duce să stea în picioare în faţa altarului, apoi se opreşte. Cercul din jurul meu e străbătut de un fior de dorinţă. Ea deschide gura-i arcuită şi începe să incanteze vorbele de mulţumire pentru stelele şi cerurile de deasupra noastră. Fără vreun efort aparent, vocea ei se ridică şi susţine notele pure şi dulci care se împrăştie prin curte, aşa cum trebuie să sune o harpă făcută din nouri şi raze de lună.

Toţi ceilalţi ţin ochii închişi, dar eu mă uit drept la chipul surorii mele, în vreme ce ea incantează întruna. Şi între timp cuvintele ei de mai devreme îmi ard pielea. *Dacă nu ai niciun Talent... Dacă nu ai niciun Talent... Dacă nu ai niciun Talent...*

Şi atunci, asemenea unui balsam care acoperă muchiile aspre ale acestor cuvinte, îmi amintesc de vocea lui Alistair şi de felul în care m-a privit astă-seară. *Am senzaţia că tu vei putea cu adevărat să mă ajuţi.*

Şi, în acest moment, nu-mi pasă de ce trebuie să fac – dar jur că voi găsi ceasul lui Alistair Callum.

PATRU

TREI, PATRU, CINCI, ŞASE, numără repede Agatha, în timp ce ne plimbăm pe Ninety-Third Street. Iată-l, ăsta e viitorul tău soţ.

Mă uit la bărbatul scund şi rotofei care se îndreaptă spre noi. Îşi leagănă servieta în mâna stângă, de parcă ar vrea să pocnească pe cineva peste ţurloaie, iar cravata lui albastră cu pătrăţele îi flutură în vânt ca şi cum ar încerca să-şi ia zborul. Afişează o expresie plină de panică în timp ce se scotoceşte prin buzunare. Dacă Gabriel ar fi aici, ar putea să-i spună tipului unde anume şi-a lăsat Blackberry-ul. Chiar şi eu pot ghici ce anume caută. Apoi clatin uşor din cap. Nu e nevoie să mă gândesc la Gabriel.

Nu. Nu e deloc nevoie să mă gândesc la el. Sau la faptul că n-am mai vorbit de săptămâna trecută, de la petrecerea de logodnă a Rowenei cu James. Probabil că el s-a hotărât să-mi urmeze sfatul şi să stea departe de oaia neagră a familiei.

— OK, acum e rândul meu, spune Agatha, luând o sorbitură din sucul de zmeură. Nouăsprezece.

Ridic o sprânceană.

— Ţinteşti sus? Apoi încep să număr cât de repede pot cincisprezece, şaisprezece... of, ce păcat că ăla e şaptesprezece spun când trece un tip cu rolele chiar pe lângă noi, ştergând cu braţul stâng sacoşa mea de cumpărături.

Întorcându-mă, îl urmăresc cum înaintează, studiindu-i muşchii încordaţi ai braţelor şi ai gambelor.

— Optsprezece, nouăsprezece. Hmm!

Ăsta e proaspăt bărbierit, cu maxilar pătrăţos, şi poartă costum negru şi ochelari de soare. În mod normal, nu-mi plac bărbaţii în costum. Dar ăsta pare cumva să se potrivească.

— Arată ca un bancher, se plânge Agatha.

Ea preferă hipsterii înalţi, slăbănogi, care poartă ochelari cu rame groase şi tricouri Ramones.

— Nu se ştie niciodată. Ai putea să le ai pe toate. Casă cu gard alb, din ţăruşi, maşină de teren şi copii blonzi în proporţie de doi virgulă patru, cu ochi albaştri.

Agatha se strâmbă la mine.

— Asta sună perfect hidos.

Îi zâmbesc. De când cu orele ei de literatură britanică din semestrul trecut, în vocabularul ei au pătruns o mulţime de cuvinte ca *perfect* şi *probabil.*

— Totuşi, care este ideea ta de viaţă perfectă?

Ocoleşte un cărucior dublu, apoi revine lângă mine. Sorb din sucul meu de banane şi căpşuni, zdrobind gheaţa între dinţi.

— Acum, îi spun.

— Acum? Ce vrei să spui?

Agatha se uită confuză la mine. Gesticulez cu mâinile pentru a cuprinde aerul luminos, cafenelele de pe trotuar, pălăvrăgelile, clămpănitul şi agitaţia din jur.

— Acum. Asta. E perfect.

Ea mijeşte ochii spre mine, cam cum o face în faţa unei probleme dificile din manualul ei de matematică.

— Vreau să spun, plimbându-mă pe aici, bând suc, cumpărând toate cărţile astea, gândindu-mă la orele mele din toamna asta şi, nu ştiu… pur şi simplu să fiu aici, asta e tot ce aştept, asta e tot ce pot eu să fiu.

OK, acum începe să sune ca un slogan al armatei

— E rândul meu, adaug voioasă. Aleg numărul…, rostesc puţin mai tare, sperând că Agatha nu mă va mai privi aşa. Şapte.

— Şapte să fie, zice Agatha. Unu, doi, trei, patru, începe ea, şi apoi face: Hmmm… când pe lângă noi trece un tip purtând o bandană şi un tricou albastru-închis.

— Ce păcat că nu e decât numărul cinci!

Întinde mâna şi mă opreşte să traversez strada. Agatha ia traficul foarte în serios. Doi biciclişti trec ca fulgerul pe lângă noi, în timp ce aşteptăm să se schimbe culoarea semaforului.

— Şase, şapte. Hmmm..., face ea şi plescăie din buze a admiraţie.

Cu o mişcare nu-atât-de-subtilă a mâinii, arată spre viitorul meu soţ.

Aproape că mă înec cu paiul. Alistair Callum traversează strada spre noi, ţinând la subraţ un sac de la curăţătorie şi un teanc de foi. Eu clipesc, mai clipesc o dată, dar nu, e el cu adevărat, în carne şi oase, şi nu un produs al imaginaţiei mele hiperactive. Apare un taxi şi, cu toate că se pare că el are de gând să-l oprească, brusc se uită în sus şi privirile ni se întâlnesc.

— Oh, Doamne Dumnezeule! murmură Agatha. Viitorul tău soţ vine direct spre noi. Fii drăguţă! mă instruieşte ea, aranjându-mi părul.

— Ăăă, ascultă, mda, mulţumesc, îi spun, dându-i mâna la o parte. Îl cunosc. Şi, apropo, el crede că numele meu este Rowena. Să nu spui nimic!

— Ce...

Şi apoi, slavă cerului, ea îşi înghite restul cuvintelor, când Alistair ajunge lângă noi.

— Rowena, spune el, mutând hârtiile dintr-o mână în cealaltă. Ce surpriză plăcută!

— Bună, Alistair! rostesc pe un ton optimist, şi-i zâmbesc.

Un autobuz trece pe lângă noi şi urcăm din nou pe trotuar. Barba cu fire aurii a dispărut, lăsând la iveală bărbia, uşor despicată.

— Nostim să dau peste tine în Upper East Side. Eşti departe de NYU.

— Da, uneori chiar evadez în alte părţi ale oraşului, spune dând politicos din cap spre Agatha. A fost dificil să-mi găseşti biroul?

Pe chip îi înfloreşte un zâmbet şi îmi dau seama că încearcă să facă o glumă.

— Poftim? A, nu, nu, deloc!

Grozav! Acum crede că nu vreau să-l ajut.

— Nu, m-am întors abia ieri, iar azi a fost prima zi de cursuri, şi a trebuit să cumpăr toate cărţile astea, îi spun, ridicând sacoşa drept dovadă. Jur că veneam să te văd săptămâna asta, adaug, pe deplin conştientă de privirile cercetătoare ale fascinatei Agatha, pe care o văd cu coada ochiului. Apropo, ea şi Agatha, colega mea de cameră. Agatha, dumnealui este Alistair Callum.

— Încântată, spune Agatha, iar eu încerc să nu-mi dau ochii peste cap.

Probabil că e năucită că el e britanic.

Alistair îi zâmbeşte.

— Plăcerea e de partea mea, Agatha. Apoi se întoarce spre mine. Încă mai vrei s-o faci?

Nota de speranţă din vocea lui mă face să răspund imediat.

— Desigur. Miercuri am nişte ferestre una după alta. Tu eşti…?

— Perfect. Am ore de consultaţii miercurea, de la zece la douăsprezece. Mă găseşti în Lerner Hall. Waverly Street, numărul 245. Ştii unde este?

— Nu. Adică, da, pot să găsesc adresa.

Strâng capătul paiului între două degete.

— Miercuri, repet, căci pare din nou îngrijorat. Waverly Street. Stai fără grijă, voi fi acolo.

— Minunat, spune Alistair, oferindu-ne câte un zâmbet mie şi Agathei. Înapoi la birou, acum. Trebuie să continui, indiferent cât de obosit sau suprasolicitat eşti, adaugă, şi, întorcându-se îşi face loc prin vârtejul de oameni.

Îl privesc cum îşi croieşte drum, cu ambalajul de la curăţătorie fluturându-i pe un umăr, mânecile de plastic ondulându-se acum vesel.

— Numai din pură curiozitate, începe Agatha.

OK, iată că începe.

— De ce, rogu-te…

Alte chestii britanice. Oare n-o să se mai termine niciodată?

— …viitorul tău soţ ţi-a spus Rowena?

— Ăăă…

Duc paiul la gură şi beau jumătate din suc dintr-o singură sorbitură. La câţiva metri, un omuleţ se apleacă deasupra unui container de gunoi de la colţul străzii şi începe să scormonească prin el. Pescuieşte o cutie de suc, o scutură cu putere, apoi o îndeasă în buzunarul salopetei lui zdrenţăroase, de culoare neagră. Când mă întorc iar spre Agatha, ea încă mai aşteaptă răspunsul meu. Mijeşte ochii în dosul ochelarilor ei verzi, cu rame ochi-de-pisică, poate din pricina soarelui, dar mai degrabă împotriva mea.

— E profesor la NYU şi… a venit la librărie astă-vară şi a crezut că sunt Rowena.

— Ooo! gângureşte Agatha încântată. Profesor la NYU. Arată prea tânăr ca să fie profesor. Dar am ştiut eu că e un intelectual. Apoi îmi aruncă o privire critică. Stai puţin! Să revenim. El a crezut că eşti Rowena şi tu nu l-ai contrazis, fiindcă…?

Fiindcă el crede că sunt o vrăjitoare care îl poate ajuta să-şi recupereze o amintire de familie, folosindu-mă de Talentul meu şi de Talentele specifice familiei mele.

— Pur şi simplu, spun nefericită, lăsând un pic capul în jos.

Agatha întinde mâna şi mă mângâie afectuos pe creştet, cu încheieturile degetelor.

— Ai farmecul tău. Nu numai sora ta, bine? Şi, oricum, ce voia de la tine?

Ridic din umeri.

— Am pomenit de interesul meu pentru arta medievală, iar el vrea să-mi împrumute nişte cărţi.

Minciunile îmi lasă un gust uleios pe limbă şi înghit lacomă restul de suc. Agatha încuviinţează din cap.

— Pariez că asta nu e tot ce vrea să-ţi împrumute, spune ea, făcându-mi cu ochiul într-un mod exagerat.

Eu pufnesc împroşcând cu suc, de-abia reuşind să nu stropesc totul în jur. Agatha flutură din gene, apoi continuă pe un ton normal:

— Poate că o să-ţi dea o scrisoare de recomandare. Nu

vrei ca să mergi la NYU?

Eu vreau să merg oriunde, atâta timp cât nu trebuie să mă întorc în Hedgerow.

Două zile mai târziu, cobor din vagonul de metrou în care aerul condiţionat funcţionează prea tare şi pătrund în zarva din staţie. Urc şirul nesfârşit de trepte înnegrite de gumă de mestecat veche, şi în cele din urmă ies în intersecţia dintre Bleeker şi Lafayete. După ce parcurg o încâlceală de străzi, în timp ce studiez plină de speranţă toate clădirile care arborează drapelul purpuriu al NYU deasupra uşii, reuşesc în cele din urmă să ajung la Lerner Hall.

Mătur cu privirea holul de la intrare şi mă înfior uşor. La anul aş putea să fiu studentă aici. Îl evaluez pe tipul slăbănog care e proptit de peretele exterior al unei săli de curs a cărei uşă e închisă. E îmbrăcat cu jeanşi cu talie joasă şi poartă şlapi. Pe braţe îi şerpuiesc mai multe tatuaje cu dragoni, în diferite forme şi nuanţe de auriu şi verde. Mă decid că, dacă am noroc, la anul ar putea să fie prietenul meu.

Mă vede că-l privesc, îmi întoarce privirea, apoi face o mişcare pentru a-şi scoate din ureche casca iPodului. Îi ofer un zâmbet plin de regrete, din care să înţeleagă că sunt foarte grăbită, şi mă îndepărtez, cu inima bătându-mi puţin prea repede. Întotdeauna mă pricep la partea iniţială. Nu mă pricep la fel de bine la partea de încheiere. Dar ca la majoritatea lucrurilor, îmi închipui că e doar o chestiune de exerciţiu.

Parcurg holul, trecând de birourile ale căror uşi sunt în mare parte închise. Înăuntru, profesorii stau jos, arătând ca profesorii, examinând foile cu o atenţie gravă sau făcând adnotări furioase pe marginile unei cărţi ori vorbind cu emfază la telefon. Într-un birou, o fată stă aşezată cu spatele la mine, perfect dreaptă, vocea ei sunând spart în timp ce spune:

— Dar dacă-n semestrul ăsta nu merg la curs, toată specializarea mea se duce de râpă. *Trebuie* să înţelegeţi asta!

Ajung la capătul holului, la o uşă întredeschisă pe care există o plăcuţă cu numele ALISTAIR CALLUM. Ridic mâna să bat dar mă opresc şi studiez din nou numele. Ceva în legătură cu literele face apel la memoria mea, dar apoi dispare înainte să-mi dau seama. Scutur din cap şi bat hotărâtă la uşă înainte de a o deschide.

— Intră! O, bună! Salut! Da, fii binevenită, spune, şi se ridică în picioare. Ce… ce mai faci?

Îşi trece mâna peste faţă de parcă ar vrea să verifice dacă s-a bărbierit de dimineaţă. Judecând după fâşâitul slab al palmei peste bărbie, n-a făcut-o.

Micul său birou pătrat este în mare parte ocupat de o masă de lucru masivă şi de un scaun mare, tapiţat cu piele verde, ale cărui braţe sunt ornamentate cu nituri de aramă lustruită. Biroul e plin de hârtii şi cărţi, unele deschise la nişte pasaje marcate. Pe pereţi sunt aliniate mai multe fotografii înrămate şi schiţe, iar pe măsură ce înaintez, calc pe un covor antic, uzat. Zâmbesc în sinea mea. E ca şi când cineva ar fi căutat în dicţionar *birou de profesor* şi l-ar fi decorat conform definiţiei găsite acolo.

— Ceai?

Clatin din cap.

— Nu, mulţumesc.

Păstrăm o clipă de tăcere deplină, stânjenitoare, şi, apoi, de parcă şi-ar fi adus aminte, Alistair spune:

— Ia loc, ia loc! Îmi indică un scaun negru, mai mic, înainte să se instaleze la loc în cel verde. Sunt foarte bucuros că ai venit, spune el.

Trebuie să-i spun, trebuie, trebuie, trebuie. Cum anume, asta e o cu totul altă chestiune.

Îşi uneşte degetele într-o poză clasică de profesor. Mă face să mă întreb dacă ţi se predă acest gest înainte să ţi se permită să-ţi iei doctoratul.

— Trebuie… să-ţi spun ceva.

— Nu mă poţi ajuta? mă întreabă Alistair, disperarea din vocea sa fiind atât de vibrantă, încât privesc lung la mâinile mele, răsucind întruna inelul de argint de pe degetul mare de la mâna stângă.

Nu pot s-o fac. Nu-i pot spune. Nu încă. *Mai târziu,* îmi promit mie însămi. Când o să-i găsesc ceasul. Atunci n-o să-i mai pese că l-am minţit.

— Eu… da. Voiam doar să te întreb dacă tu ştii ceva despre cum… găsim noi lucrurile?

El îşi schimbă poziţia în scaun, un deget longilin încercuind conturul unui nit.

— Nu am vrut să… par… lipsit de bunăcuviinţă, spune în cele din urmă. E vorba de magie, ceva de genul ăsta.

Îi zâmbesc.

— Ceva de genul ăsta, sunt eu de acord. Deşi, noi cei din familie nu-i spunem magie. Îi spunem Talent. Adică avem cu toţii anumite Talente.

Înghit în sec. Acum e rândul meu să par stânjenită, iar scaunul meu nu are nituri de aramă ca să-mi fac de lucru cu ele. Mă rezum la a-mi frământa mâinile în poală.

— Te pot ajuta, dar s-ar putea să dureze. Eu nu sunt…

— Eşti sigură că nu vrei un ceai? Eu chiar aş vrea o ceaşcă.

Pare din nou extrem de emoţionat.

— Sigur.

Se ridică în picioare, zdrăngăne ceva într-un sertar şi scoate două căni care par cam prăfuite.

— Mă întorc într-o clipită – avem apă fiartă în holul facultăţii, explică el, şi iese practic în fugă din birou.

Mă las pe spate în scaun şi, din această poziţie, pot vedea punctele unde vopseaua de pe peretele de lângă calorifer s-a umflat.

Asta e epuizant. Garantat, subiectul Talentelor îi face pe toţi oamenii normali să se simtă ciudat dacă te cred câtuşi de puţin, şi nu-ţi aruncă privirea aceea care sugerează că *există locuri unde oamenii ca tine primesc ajutor.* Şi totuşi n-am încercat să explic nimănui cum e familia mea, încă din clasa a treia, când Denise Winters a spus întregii clase că de fapt casa mea e un azil pentru bolnavi mintal şi că mă lasă să ies numai pentru a merge la şcoală. Nu că aş învinui-o. Şi eu am avut aceeaşi impresie ani de zile.

— Poftim, spune Alistair, întorcându-se cu două căni

aburinde şi cu o farfurie cu felii de lămâie. Ceai English Breakfast e în regulă? mă întreabă, iar eu dau din cap afirmativ. Zahăr, lămâie?

— Zahăr, te rog.

Se întoarce, îmi întinde o cană şi îşi pune lămâie în cana sa.

— Zahărul e aici. Mă tem că nu sunt un fan al zahărului alb, spune el într-o manieră confidenţială, coborându-şi privirea spre birou drept scuză, de parcă informaţia asta despre el era aproape o ruşine.

Dintr-un alt sertar scoate o cutie de zahăr fără capac şi mi-o înmânează împreună cu o linguriţă de plastic.

— Mulţumesc.

Iau zahăr şi-l pun în cană, privind cum cristalele se învârtejesc şi coboară lent în ceai în timp ce amestec.

— Aşadar, încep după o clipă, acest ceas pe care vrei să-l găsesc… Ai putea să-mi mai spui câte ceva despre el?

Alistair îşi lasă cana jos, împingând-o uşor mai departe el.

— A fost în familie timp de trei sute de ani. Era chiar o piesă frumoasă. Un ceas de perete, împodobit cu sidef şi cu rubine pentru ore.

Ridic din sprâncene şi dau din cap a încuviinţare.

— Pare drăguţ.

— *Drăguţ* nu e cuvântul potrivit, spune el, iar vocea sa capătă accente profesorale.

— Bănuiesc că nu e mai bun decât *interesant.*

El zâmbeşte uşor şi apoi continuă:

— Se pare că ne-a fost dat de un rege drept răsplată pentru vreun serviciu. Cine mai ştie cu poveştile astea vechi? Oricum, s-a pierdut acum mai bine de o sută de ani la un joc de cărţi între membrii familiei mele şi… o altă familie. Asta s-a întâmplat la New York în 1887. Şi, după cum îţi poţi imagina, după aceea i s-a pierdut urma.

— Aşadar, aici intervin eu, adaug, căci se pare că s-a oprit din vorbit.

— Da, mă fixează el cu privirea. Aici intervii tu.

Îşi mută privirea de la mine, apoi întinde mâna şi pune pe birou o casetă mică, neagră. Sunetul produs de mecanismul

de deschidere care cedează se pare că îl face să tresară o clipă, iar eu văd că degetele îi tremură uşor.

Suflu în ceai pentru a-l răci, privind cum frunzele se unesc sub forma unui semn de întrebare înainte de a se disipa. N-ar fi drăguţ ca acesta să fie Talentul meu – să ghicesc viitorul, în aşa fel încât să văd ce să fac în această situaţie?

— Poftim, spune Alistair, şi îmi întinde o bucată de hârtie peste birou.

Mă aplec pentru a o lua şi o studiez în tăcere. Este o reproducere a unei picturi, una veche, după textura hârtiei, uzată şi deströmară pe margini. Arată de parcă la un moment dat a fost înrămată; se vede conturul îngălbenit al ramei, pe marginea ei. Un ceas simplu şi direct, este pus în mijlocul paginii. Cadranul este încrustat cu numerale romane din pietre preţioase scumpe, iar limbile sunt din aur. Pe margini are o ornamentaţie fantezistă, în spirală; îmi trec degetele peste partea de jos a reproducerii. E ceva familiar la acest ceas, dar nu ştiu exact ce anume. Aparent, faţa m-a trădat, căci îl simt pe Alistair aplecându-se mai aproape de mine.

— Ce este? mă întreabă şi, deodată, accentul său e mai răsunător şi mai intens.

Ridic ochii pentru a putea să-i susţin privirea şi, o secundă, simt de parcă m-aş uita la altcineva. Sau, mai curând, de parcă altă persoană priveşte dindărătul ochilor lui, uitându-se cu nerăbdare la mine.

Impacientată, mă smucesc incontrolabil într-o parte, lovind ceaiul cu mâna şi răsturnând cana pe covor. Aceasta aterizează cu zgomot.

— Îmi pare tare rău, strig eu, lăsându-mă într-o clipită în genunchi, ridicând cana.

Mânerul i s-a desprins.

— Am spart cana, dar măcar ceaiul n-a ajuns pe covor. Sunt…

— Nu e nicio problemă, zău. Stai să văd, am nişte şerveţele pe undeva… A, da, aici.

Şi mi se alătură pe podea cu un mănunchi de şervetele în

fiecare mână. Iau câteva şi încep să tamponez lichidul care se scurge în crăpăturile dintre scândurile podelei.

— Ah! se aude o voce de femeie de undeva de deasupra capetelor noastre şi instantaneu privim amândoi în sus.

Subit, faţa îmi arde şi nu mă ajută că Alistair se bâlbâie.

— A, d... da. Doamnă Barnes, pot... pot să vă fac ceva? Pot să fac ceva *pentru* dumneavoastră?

Mă înec şi îmi fac de lucru recuperând mânerul căniii, care a ajuns sub birou.

— Copiile dumneavoastră, spune doamna Barnes şi glasul ei e rece ca gheaţa.

— Da, exact, mulţumesc. Excelent, excelent, mai zice Alistair de câteva ori şi, slavă Domnului, când ies de sub birou doamna Barnes a plecat, fusta apretată fâşâindu-i.

— Păi, a fost memorabil, spun pe cel mai normal ton, dar sunt convinsă că încă sunt roşie la faţă.

A fost, nu-i aşa? spune Alistair şi se îndreaptă de spate, întinzând mâna să mă ajute.

O accept neîndemânatică, aproape căzând înapoi. Palma lui e caldă şi uscată, de parcă un foc îi arde sub piele. Pentru a-mi masca stânjeneala, mă ridic în picioare şi-mi scutur cu mâna praful imaginar de pe jeanşi.

— Îmi poţi da asta? zic şi arăt spre pictură.

— Desigur, desigur. Îţi aparţine.

Dau afirmativ din cap.

— Am să văd ce pot face. Ţinem legătura, îi spun, căci asta suna suficient de profesionist, cu toate că nu sunt foarte convinsă de ce la momentul ăsta îmi fac atâtea probleme în legătură cu a fi profesionistă, de vreme ce am minţit din prima clipă în care l-am întâlnit pe acest bărbat.

Da şi el din cap spre mine, ochii lui fiind deodată două bucăţi dure şi strălucitoare de piatră lustruită.

— Aştept cu nerăbdare.

Mai dau o dată din cap.

— Bine, spun în cele din urmă.

Trebuie să încetez imediat să mai dau din cap. Ne zâmbim scurt unul celuilalt, după care dau să plec. La uşă mă opresc şi mă întorc spre el.

— Doar din curiozitate…

— Da? spune Alistair, iar eu privesc cum i se destinde tot corpul.

E ceva în felul în care îşi trage coatele în lateral, asemenea unui şoim pe cale să plonjeze.

— Îmi aduc aminte că mi-ai spus că ai auzit de noi prin intermediul unui magazin de antichităţi. Poţi să-mi mai spui o dată, te rog, care anume?

— A! zâmbeşte el. Cred că se numea Pinkerton.

Dau din cap cu un aer meditativ. Angus Pinkerton îmi trece ca un fulger prin minte. Arată ca un soi de iepure cu ochii lui înroşiţi pe margini, cu nasul mic şi cu ticul nervos pe care-l are. Îmi revine în minte vizita pe care am făcut-o la magazinul lui, cu bunica, acum câţiva ani. Nu şi-a luat ochii de la mine în tot timpul cât a vorbit cu ea şi a părut gata să izbucnească în lacrimi când mi-am trecut degetele peste un glob prăfuit de sticlă albastră. Totuşi, bunica a *găsit* o mulţime de lucruri pentru el de-a lungul anilor, iar el, la rândul lui, i-a trimis o grămadă de clienţi.

— Mi-a spus că dacă eram în căutarea a ceva ce nu putea fi găsit, ei bine, puteam să încerc la magazinul bunicii tale. Se pare că familia ta are reputaţia asta.

Îi zâmbesc.

— N-ai idee ce reputaţie are!

CINCI

— NU TE MAI MIŞCA ATÂTA!

— Nu mă mişc deloc!

— Îţi mişti faţa.

— Agatha, se cheamă respiraţie!

Mă uit urât la colega mea de cameră. Se încruntă şi ea la mine, apoi priveşte în jos la carnetul ei de schiţe şi trage trei linii hotărâte pe pagină. Am senzaţia că tocmai mi-a barat faţa.

— Nu merge. N-am ce să fac cu faţa ta.

— Mulţumesc, mormăi eu. Acum pot să mă mişc?

— Da, oftează ea, fluturându-şi creionul ca pe o baghetă de dirijor. Ia o pauză!

Apoi mă împunge cu creionul, privindu-mă concentrată cu ochii ei albaştri de sub sprâncenele negre.

— Dar mai încercăm peste zece minute. Mâine e termenul şi nu caut alt subiect acum. Deschide minifrigiderul. Mi-ai băut cola?

— Aaa… nu.

— Reao! spune Agatha şi ia o mână de monede strălucitoare de pe biroul meu, pe care le adunam pentru spălătorie. Vrei şi tu una? mă întreabă ea generoasă, iar eu dau din cap afirmativ, privind-o cum iese din cameră, cu mersul ei legănat.

Mă ridic de pe fotoliul umplut cu polistiren expandat pe care l-am fixat în colţul de sub geam drept versiunea noastră de loc de stat jos la fereastră. E locul în care îmi place să citesc, ascultând zgomotul făcut de trafic cu unsprezece etaje mai jos.

Mă îndrept spre biroul meu, mă întind şi privesc pictura cu ceasul, pe care am ascuns-o pe jumătate sub un teanc de manuale. Încă încerc să-mi dau seama unde am mai văzut-o.

— O, DOAMNE DUMNEZEULE!!! exclamă mânioasă o voce de femeie de undeva de pe hol.

New Hyde Prep este o şcoală numai de fete şi se pare că în fiecare minut, dintr-un motiv sau altul, urlă cineva. Aştept ascultând în continuare, dar cum nu se mai întâmplă nimic, studiez din nou pictura.

Mai devreme, Agatha o declarase *drăguţă,* dar n-o recunoscuse. Prin urmare, am dedus pe baza superioarelor mele abilitaţi detectivistice că nu e ceva ce să fi văzut la cursul de introducere în istoria artei de anul trecut, de vreme ce ea a urmat cursul împreună cu mine. Ieri am petrecut două ore la bibliotecă scotocind printr-o selecţie de cărţi de istoria artei, încercând fără succes să o găsesc. Apoi m-am întors acasă şi am privit lung peretele, încercând din răsputeri să-mi amintesc unde mai văzusem ceasul ăsta. O rotiţă se învârteşte undeva, în mintea mea, dar este prea…

Un ciocănit energic la uşă mă trezeşte din reverie. Trag nişte dosare peste pictură, apoi mă întorc. Uşa, ca să încep cu asta, care era întredeschisă, se deschide acum de tot. Îmi ridic privirea şi-l văd pe Gabriel stând dincolo de prag. Ţine ambele mâini la ochi.

— Se poate? întreabă el

Gabriel. Aici. În camera mea de la cămin! Am timp doar cât să regret cu adevărat că port jeanşii care îmi plac cel mai puţin, şlapii ponosiţi şi un simplu tricou albastru pe care nu scrie absolut nimic.

— Se poate? întreb şi eu.

Gabriel îşi răsfiră degetele şi priveşte printre ele.

— Ai auzit ţipătul de pe hol?

— Da, îi răspund într-o doară. Vrei să-mi spui că ai ceva de-a face cu asta?

Se pare că n-am bătut la uşa care trebuia şi am dat peste o fată care nu purta… mare lucru. Sărea în sus şi în jos pe

pat, cântând *Respect.* De fapt, îl cam urla.

— Mary, spun pe loc. Urlă întruna de săptămâna trecută de când a rupt-o cu prietenul ei.

— Mda, nu m-am oprit să culeg informaţii. Căuta ceva să arunce în mine.

Nu mă pot abţine şi râd.

— Oricum, cum ai trecut de Hags?

— Hags?

— Jos, la recepţie. O femeie masivă. Întind mâinile în lateral. Cu un neg pe bărbie? Trebuie ca toţi vizitatorii să fie anunţaţi. Mai ales domnii, închei eu graţios.

— Poate că sunt atât de domn, încât m-a lăsat să urc pentru că prezint încredere.

Pufnesc.

— Cărui fapt datorez onoarea? Face parte din programul extins al familiei?

Gabriel îmi zâmbeşte într-un mod plăcut.

— De fapt, obraznico, am trecut pe aici să-ţi spun de spectacolul pe care-l dau la Silver Tree weekendul viitor. Ar trebui să vii şi tu.

Scoate din rucsac un fluturaş galben fosforescent.

— Grozav, mulţumesc, şovăi eu, apoi mă întorc spre birou.

Oh, fir-ar să fie! Oricum m-am pierdut cu totul.

— Mă bucur că ai trecut pe-aici… Mă întreb dacă n-ai putea… să mă ajuţi cu ceva.

— Despre ce e vorba?

— Vezi tu, nu e ceva la care nu m-aş descurca de una singură. Faptul că te rog nu înseamnă nimic, spun la repezeală. Bine? Trebuie s-o spun pe şleau.

Gabriel mă studiază.

— Asta începe să sune a ceva amuzant, spune el, cu o voce complet lipsită de inflexiuni.

— Scuze, mormăi eu.

Înainte să mă pot răzgândi, trag pictura de sub dosare şi i-o bag sub nas.

— Ţi se pare cunoscută?

El o ia, îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită iar la mine

ridicând în acelaşi timp din sprânceană.

— Cumva, nu asta speram să mă rogi.

— Ce sperai… Oh, Doamne, nu contează. Dă-mi-o înapoi!

Schiţez un gest pentru a lua hârtia. Dar el o trage să nu mai pot ajunge la ea, fluturându-mi-o deasupra capului. Schimb tactica şi încerc să mă reped la el, dar cu braţul liber mă fentează cu destulă uşurinţă.

— Cum am putut să uit cât eşti de enervant? spun printre dinţii încleştaţi.

— A, habar n-am! Poate fiindcă ai uitat să-mi scrii şi astfel să ţii minte cum sunt, spune el vesel, uitându-se iar la pictură. Ce vrei să ştii despre asta?

— Îl poţi găsi?

— Adică să-l găsesc pe bune?

— Da.

Îşi lasă brusc braţul în jos.

— Mai întâi spune-mi de ce.

— Aăă… Temă pentru acasă?

Gabriel îmi aruncă o privire mâhnită.

— Tam, nu ţine. Mai încearcă!

La naiba!

— Eu… nu pot.

— Bine, spune-mi de ce nu poţi.

— Nu-ţi pot spune de ce nu pot.

Oftez… Nu ştiu la ce mă aşteptam. Dacă vechiul Gabriel nu m-ar fi lăsat niciodată să fiu atât de laconică, n-ar fi trebuit să sper ca noul Gabriel avea s-o facă.

— De ce n-ai încredere în mine, Tam?

— Am.

— Ba n-ai. De când m-am întors, te porţi ciudat. Bine, n-ai vrut să ţinem legătura. Dar nu mai suntem nişte copii, şi ce e cu…

— Ai văzut cum se uitau cu toţii la mine. Toată lumea din familie. Ştii ce mi s-a întâmplat.

— Ştiu ce *nu* ţi s-a întâmplat, mda, dar…

— Eu nu sunt ca tine.

— Adevărat. Eu sunt băiat, tu eşti fată…

— Eşti prost, îl informez şi înşfac hârtia din mâna lui. Şi

las-o baltă în legătură cu asta…

Dar el mi-o smulge înapoi.

— O, te asigur că acum o să-l găsesc pentru tine. Apoi *o să fii nevoită* să-mi spui ce se întâmplă.

Rânjeşte la mine.

— Să nu te-aştepţi la cine ştie ce! îi spun, dar nu mă pot abţine să nu-i zâmbesc şi eu. Vezi tu, chestia nostimă este că pot să jur că l-am mai văzut undeva.

— N-aş zice, dar e… ceva cu asta.

Bagă hârtia în rucsac, apoi îşi sprijină piciorul de scaunul de la biroul Agathei pentru a-şi lega şiretul care i s-a dezlegat. Eu deschid gura să spun ceva stupid, fără îndoială, dar sunt salvată de Agatha, care intră în cameră aducând două doze de cola. Se opreşte, se uită de la Gabriel la mine, apoi înapoi la Gabriel.

— Bună, zice ea. Îmi plac bărbaţii care se simt liberi să-şi pună picioarele împuţite pe mobila mea.

Dar îşi foloseşte vocea de budincă – caldă, dulce şi familiară. Agatha poate spune orice pe tonul ăsta şi nimeni nu se simte jignit. Prin comparaţie cu Rowena, e doar o amatoare, dar chiar şi-aşa, e destul de greu să compari pe oricine cu Rowena, şi am mai văzut Efectul Agatha în acţiune.

Iar Gabriel nu face excepţie. Scutură de praf scaunul, cu mişcări ample, în timp ce îi spune:

— Uau, îmi pare rău… pare a fi o amintire de familie.

— Poate că este, îi spune Agatha, întinzându-mi doza de cola înainte de a o deschide pe a ei.

Apoi îi oferă zâmbetul ei trăsnet şi îi întinde cutia de cola.

— Vrei şi tu? Stai să iau o ceaşcă, nu vreau să dau peste tot de microbi de la tine. Poate dacă ne ştiam mai bine…

Am priceput aluzia.

— Gabriel, ea e Agatha. Agatha, el e Gabriel.

Cei doi îşi dau mâna – braţele lor sunt lungi şi musculoase. Apăs muchia dozei de suc în palmă până-mi rămâne semn pe piele.

— Deci, de unde o cunoşti pe Tam? îl întreabă Agatha.

— Eu cu Tam ne ştim de mult timp.

Preţ de o secundă, privirile ni se întâlnesc. Simt că mă îmbujorez şi beau repede din cutia de cola.

— A, da? întreabă Agatha.

— Prieteni de familie, spun eu. Gabriel şi mama lui s-au mutat înapoi aici.

— Grozav, spune Agatha. Deci, ce crezi, i-am surprins esenţa? îl întreabă, şi, spre groaza mea, îi întinde caietul de schiţe. Asta e tema mea. *Surprindeţi esenţa modelului vostru.*

— Aăă… nu e nevoie ca el să vadă asta, zic eu, dând să-i smulg caietul din mână Agathei.

Dar ea face un pas într-o parte şi oricum e prea târziu – Gabriel deja examinează cu interes desenul ei.

— Nu-i chiar atât de bun, nu-i aşa? intervine ea în timp ce studiază amândoi pagina şi apoi pe mine, cu atât de multă atenţie, încât mi-aş dori să mă înghită pământul.

— Nu e vina ta, spune Gabriel într-un târziu. Îţi spun drept, Tam e destul de greu de imortalizat pe *hârtie.*

— Ai dreptate, spune Agatha, de parcă ăsta ar fi cel mai profund lucru pe care l-a auzit toată ziua.

Îmi amintesc la timp că probabil nu e deloc atrăgător să pufneşti.

— Ce-i asta?

— E spectacolul meu. Ar trebui să vii.

Agatha dă entuziasmată din cap. Asemenea mie, şi ei îi place să asculte formaţii în weekenduri.

— Unde?

— Silver Tree.

— Grozav. Cârdurile noastre de identitate false merg acolo.

Mai bea puţină cola, pune doza pe birou şi scotoceşte prin jur câteva minute.

— Unde am pus afurisitul ăla de cărbune?

— Probabil că este în dulapul tău. Pe raftul de sus, îi sare Gabriel în ajutor.

Agatha îi aruncă o privire plină de neîncredere, dar se duce la dulap şi întinde mâna spre raftul de sus. Apoi se răsuceşte călcâie, cu cărbunele în mână, cu ochii larg

deschişi de mirare.

— De unde ai ştiut?

Gabriel ridică din umeri.

— Ăăă… acolo îmi place să-mi ţin toate chestiile importante. În dulap.

— Îţi mulţumesc că ai trecut pe-aici, îi spun pe un ton vesel, prinzând fluturaşul pe panoul din plută, ticsit de bileţele, de deasupra biroului meu.

— Deci vii weekendul viitor?

Dau din cap afirmativ. Mi-aş dori într-adevăr să spun ceva isteţ acum, dar el nu-mi dă răgazul.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spune Agathei, după care îmi face cu ochiul şi iese pe uşă.

— Asta înseamnă că e homosexual? cugetă Agatha după ce auzim uşa de la hol închizându-se.

Mă înec cu suc.

— Comentariul despre dulap pe care l-a făcut, îmi explică ea când vede că o privesc lung.

Nu cred, spun cu răsuflarea tăiată, în timp ce mă mănâncă nasul.

Agatha mă bate pe spate.

— Bine… nu de alta, dar e un tip sexy. Sexy cu trei de *y.*

Mă aşez iar pe fotoliu, cu picioarele într-o poziţie mai confortabilă.

— Aşa crezi? spun după un minut, pe un ton neutru.

Inelul se desprinde de pe doza de cola. Metalul e cald acum în palma mea.

— Tu nu crezi la fel?

— E, OK, îi spun.

Agatha îmi aruncă o privire confuză peste marginea caietului ei de schiţe.

— Şi e îndrăgostit lulea de tine.

— Poftim? sar eu în picioare.

— Nu te mişca, spune Agatha, ridicându-şi creionul şi zâmbind.

— Dar tu nu…

Îşi dă ochii peste cap, bătând cu creionul peste pagină.

— Este evident, fraiero.

Mă las pe spate, încercând să diger informaţia, încercând să desluşesc ceea ce simt. Apoi clatin din cap.

— E prieten de familie.

Agatha se încruntă la mine.

— Şi ce dacă?

Cum aş putea să-i explic Agathei că trebuie să evit cu orice preţ aşa ceva? Dacă m-aş îndrăgosti de Gabriel, chiar că s-ar face pulbere orice speranţă de a scăpa din braţele cumplit de sufocante ale familiei mele. Răsucesc între degete inelul de la doza de suc.

— Nu e genul meu.

— Hmm, face Agatha, studiindu-mi puţin cam prea mult chipul. De data asta, încearcă să nu te mai mişti.

Oftez în sinea mea, uşurată că a renunţat la subiectul Gabriel.

Dar chiar atunci, adaugă:

— Şi încetează să mai roşeşti!

ŞASE

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, când are loc spectacolul lui Gabriel, mă simt pregătită să fac o pauză de la şcoală. Agatha şi cu mine ne-am tot dat reciproc teste de vocabular SAT[3], în fiecare seară înainte de culcare. În consecinţă, visez că deschid o broşurică plină de termeni pe care nu i-am mai văzut în viaţa mea. Iar la recepţie sosesc zilnic din ce în ce mai multe cataloage cu oferte de facultăţi în care să ne uităm. Agatha tot pomeneşte de Reed şi de Stanford şi de Universitatea din San Diego. N-am inima să-i spun că părinţii mei nu mă vor lăsa nicicum să părăsesc statul, darămite să merg în cealaltă parte a ţării.

Ca timp, ne pregătim ca şi până acum. Eu: zece minute. Agatha o oră, căci tot încearcă şi aruncă toate bluzele din dulap înainte de a trece la ale mele.

— Asta arată grozav, îi spun pentru a patra oară, cu nasul în carte, citind *Furtuna.*

— Mă îngraş cumva? suspină Agatha.

Stă în faţa oglinzii în mărime naturală pe care am lipit-o pe dosul uşii. Cine ştie cum o s-o dezlipim la finele anului?

— Nu, îi răspund automat, apoi închid iute cartea.

Mă duc şi-mi iau din trusa de machiaj fardul verde strălucitor şi decid să mai aplic încă un strat pe pleoape. Sunt relativ fericită de ţinuta mea, o rochie-salopetă mini din denim verde peste un top mulat, verde cu auriu.

— OK. Asta cum îmi vine?

Agatha a asortat tricoul meu *My Little Pony* cu o fustă mini albă.

[3] Testul standard pentru admiterea la facultate în SUA (n.tr.).

— Grozav! Gata?

Mă priveşte oripilată.

— *Trebuie* să mă machiez!

Când ajungem la bar, nu mai sunt locuri decât în picioare, şi spectacolul a început deja. Gabriel e pe scenă, îmbrăcat cu jeanşi şi cu un tricou negru fără mâneci. Are o chitară acustică, iar chipul îi e iluminat de un mic spot aflat deasupra capului. O fată care poartă o bluză roz cu negru peste jeanşii incredibil de strâmţi cântă în şoaptă, aproape fără să respire, la microfon, unduindu-şi şoldurile şi întorcându-se lent în ritmul muzicii. Notele chitarei se potrivesc cu vocea ei cristalină în timp ce cântă ceva despre mare şi o umbră pe care n-o va uita niciodată. Ascult cuvintele şi încerc să ignor gândul că probabil ea este iubita lui Gabriel.

— Bere? mă întreabă Agatha la ureche, iar eu dau din cap că da, cu ochii încă aţintiţi spre scenă.

Gabriel continuă să cânte şi fata interpretează alt cântec, uneori luând un flaut pentru a acompania chitara. Barul este aglomerat, oamenii fâţâindu-se încoace şi încolo în semiîntuneric, uneori ciocnindu-se de mine. Agatha se întoarce după un timp şi îmi vâră în mână un pahar rece, apoi refuză cu un gest din mână banii pe care-i dau.

— Sunt destul de buni, spune ea în cele din urmă, iar eu sunt recunoscătoare că nu spune că *ea* este destul de bună.

Încuviinţez şi iau o gură de bere, şi chiar atunci fata anunţă – cu o voce cât se poate de normală – că vor lua o pauză. Apoi vocea îi mai coboară cu un ton şi le reaminteşte celor din mulţime ca CD-urile de pe măsuţa din spate sunt un *adevărat* chilipir la zece dolari bucata. Schiţează un zâmbet şi îşi fâţâie corpul când spune asta, iar peste tot în jurul meu oamenii bat din palme şi câţiva tipi fluieră. Se aprind luminile şi un val de oameni se îndreaptă către barul din cealaltă parte a încăperii.

— Baie, anunţă Agatha. Vrei să mi-l ţii?

Îi iau paharul cu bere şi rămân în picioare în mulţime,

ignorând-o când Gabriel apare în faţa mea.

— Ai reuşit, spune el simplu, apoi ia unul dintre paharele din mâna mea.

— Dacă mai bei, îi datorezi Agathei o bere, îi spun după ce ia o înghiţitură.

Rânjeşte, dar îmi dă paharul înapoi, iar eu îi studiez câteva secunde curbura gâtului şi felul în care tatuajele par să strălucească pe pielea lui uşor transpirată.

— Deci…, începe el.

În aceeaşi clipă mă reped:

— Eşti grozav! Pe scenă. Arăţi bine.

Taci, taci, îmi spun în sinea mea.

— Mulţumesc. Mă studiază o clipă, apoi spune brusc: Ceasul pe care vrei să-l găsesc. Eşti sigură că ăsta-i obiectul pe care-l cauţi?

Rămân cu gura căscată.

— Poftim? Da, sunt sigură. De ce?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. E ca şi cum… nu există.

— Trebuie să existe, spun cu încăpăţânare.

De ce m-ar fi rugat Alistair să găsesc ceva ce nu există? Îmi trece prin minte o imagine când Alistair nu arăta ca Alistair.

— Ce este? mă întreabă Gabriel încordat, privindu-mă fix.

— Nimic.

Golesc paharul şi, neatentă, încep să beau din berea Agathei.

— Oricum, am găsit ceva…, începe el.

— Poftim? întreb aproape înecându-mă cu berea. De ce nu spui aşa?

Sar pe vârful picioarelor până ce berea mi se varsă pe încheietura mâinii.

— Deoarece nu am găsit ceasul adevărat, spune Gabriel, iar fanteziile mele fericite iau sfârşit brusc. Voiam să-ţi spun că am găsit ceva şi poate că vrei să vezi, dar este complicat. Nu e ceea ce m-ai rugat să găsesc.

— Păi, asta e de ajutor, murmur, încercând fără folos să-mi şterg berea de pe mână.

Privirile ni se intersectează, apoi îmi spune:

— Poate că dacă mi-ai spune adevărul despre…

Fata cu care cânta apare lângă el.

Trebuie să mergem pe scenă, iubire, îi gângureşte ea la ureche.

Îmi aruncă un zâmbet pasager, un spasm al buzelor, serios, după care-l cuprinde de gât pe Gabriel cu braţele ei lungi şi albe, de parcă s-ar pregăti să-l tragă înapoi spre scenă.

— Mâine?

Dau din cap afirmativ.

— Unde?

— Acasă la Chester şi Rennie.

Mă încrunt.

— De ce acolo? E…, a, tu stai acolo? Am crezut că stai în cămin la Juilliard.

Am crezut că eşti la fel ca mine.

— Stau. Uneori repet acolo cu formaţia. Oricum, pe mâine. La opt?

— Sigur, strig în timp ce el o urmează pe fată înapoi pe scenă ţinându-se de mână.

ŞAPTE

ZGOMOTUL SLAB AL STRĂZII străbate prin pereţii groşi ai casei unchiului Chester şi ai mătuşii Rennie: câte un claxonat, câte o frântură de cântec atunci când trece cineva pe sub ferestre. Dar înăuntru, casa e tăcută, aşteptând.

Gabriel priveşte atât de insistent pictura de pe perete, încât am senzaţia că a intrat în transă. E o scenă cu un salon, foarte asemănător cu salonul de la etaj. Draperii grele, galbene, legate cu şnururi aurii încadrează o fereastră mare, iar prin încăperi sunt împrăştiate canapele şi scaune cu spătar. În şemineu arde focul, flăcările arătând de parcă ar fi pe punctul de a se revărsa dincolo de ecranul de protecţie. Totuşi, cele trei persoane care stau în picioare în tablou nu par să bage de seamă. Sunt doi bărbaţi, îmbrăcaţi în redingote negre. Stau cu spatele la privitor, în timp ce cea de-a treia persoană, o femeie, e surprinsă din profil. Îi privesc trăsăturile fine, rochia de un roşu strălucitor care este ecoul perfect al micuţelor puncte roşii, poate rubine, de pe cadranul ceasului atârnat chiar deasupra capului ei. Ceasul arată *exact* precum ceasul pe care Alistair vrea să i-l găsesc.

— Ăsta nu e acelaşi ceas, spune Gabriel într-un târziu.

Fără să-mi dau seama mi-am ţinut respiraţia, iar acum, expirând grabnic, sunetul pe care-l scot e ceva între *uau* şi *hm.*

— Uau… hm!

Zâmbindu-mi pentru prima dată de când am intrat în casă, el mă întreabă:

— *Uau… hm*? Ei bine…

Dar eu n-am chef.

— Uite! îi bag sub nas pictura lui Alistair, hârtia foşnind în timp ce i-o flutur în faţă. Este exact la fel. Şi asta explică de ce îmi era atât de familiar, adaug, agitând hârtia şi mai zgomotos. Evident, am mai văzut până acum tabloul unchiului Chester şi mătuşii Rennie.

Gabriel se uită la copia pe care i-o întind şi apoi la pictura de pe perete.

— Mda, ştiu, spune el cu… o răbdare exagerată, aş zice. Dă-mi voie să-ţi mai explic o dată. Acel obiect – şi arată spre ceasul din tablou – nu este ceea ce *mi-ai spus* tu să găsesc.

— Ce vrei să spui? îl întreb, încercând să nu par ursuză.

Gabriel se duce spre scările masive şi se aşază pe a doua treaptă. Are o gaură în jeanşi şi genunchiul drept i se iţeşte prin ea în timp ce îşi îndoaie picioarele într-o poziţie relaxată. Îl urmez şi mă aşez lângă el. După un minut, îşi lipeşte genunchiul de al meu şi spune blând:

— Nu mă cheamă, aşa cum mă cheamă de regulă un obiect. Nu pare real. Poate că n-a existat niciodată în realitate.

— Dar s-ar putea să fi existat, îi spun aproape şoptit. Corect?

Gabriel ridică din umeri.

— Posibil.

— Bine, bine, zic, mai mult pentru mine, în timp ce în minte se conturează o idee. Ceasul din pictură şi ceasul de pe hârtie sunt unul şi acelaşi. Sunt sigură de asta. Dar tu nu poţi găsi ceasul ăsta.

Îi fac vânt cu hârtia.

— Nu e…

— Şşşt… îl lovesc cu dosul palmei peste braţ: Procesez. (Ăsta e un alt termen pe care l-am învăţat de la Agatha.) Pictura de pe perete e veche, spun rar. Am verificat data. 1899. Iar el spus că acest ceas a fost pierdut în 1887. Deci, poate că tu nu-l poţi găsi acum, deoarece nu mai există. Dar există în tablou. Încerc să nu ridic tonul: Gabriel, nu

crezi că asta e? Că a existat dar că acum nu mai există?

Gabriel îşi înclină uşor capul către mine.

— Cine a spus că acest ceas a fost pierdut în 1887?

Deschid gura şi o închid la loc.

— Tam, spune-mi ce se întâmplă! zice el.

Cum nu-i răspund, mă prinde cu degetele de bărbie, întorcându-mi faţa spre el.

— Te rog, adaugă simplu.

— Bine, bine, spun în cele din urmă şi mă aplec puţin, căci degetele lui sunt prea calde pe pielea mea. Astă-vară a venit în librărie, un profesor de la NYU – în seara în care de fapt ai venit şi tu acasă. În fine, auzise de librărie – mă rog, de agenţia de obiecte pierdute – şi m-a întrebat dacă pot să-l ajut să caute ceva, o amintire de familie care a fost pierdută cu mai bine de o sută de ani în urmă. Iar eu am fost de acord s-o fac.

Mă opresc, aruncându-i o privire plină de speranţă. Gabriel aşteaptă să continui.

— Ăăă… nu i-am spus că nu am… niciun Talent. A, dar i-am spus că sunt Rowena.

Dar asta a sunat mai mult ca: *AdariamspuscăsuntRowena.*

— *Poftim?*

— Mda, bine, a fost o prostie, ştiu. Dar el a crezut că sunt Rowena şi apoi am cam…

— Continuat în felul ăsta?

— Exact.

— Dar i-ai spus mai târziu, nu?

Nu sunt sigură dacă se referă la partea cu Talentul sau la faptul că nu sunt Rowena, dar mă hotărăsc să le abordez pe amândouă.

— Nu, şoptesc, privindu-mi insistent degetele de la picioarele încălţate cu sandale verde-neon. Ar fi trebuit, dar poate că apoi nu ar mai fi vrut să mă ocup de caz. S-ar fi dus înapoi şi ar fi întrebat de Ro. Şi eu… am vrut să dovedesc familiei că… Of, las-o baltă! E o prostie.

— De ce să te dai drept Rowena? mă întreabă Gabriel. Eşti mult mai drăguţă.

Acum e rândul meu să mă întorc şi să mă uit lung la el.

— Poftim?

Dar el continuă:

— Deci asta explică de ce nu l-am putut găsi, spune şi bate în hârtie cu degetul mare. Nu mai există. Chiar dacă e acelaşi ceas cu cel din tablou, tot nu e ceea ce vrea profesorul. Cel puţin, nu acum.

— Explică-mi cum funcţionează.

— Cum func… adică, cum găsesc lucrurile?

Din nu ştiu ce motiv, acum pare îngrijorat.

— Vreau să ştiu, spun eu simplu.

Şi, pentru prima oară, chiar vreau să ştiu. Gabriel nu-mi răspunde imediat. Dar într-un final, spune:

— Bine. Se întâmplă aşa: atunci când cineva vrea să caute ceva, eu *aud* obiectul respectiv.

— Nu-l vezi?

Clatină uşor din cap.

— Nu. Şi *aud* e cel mai potrivit cuvânt la care mă pot gândi, dar e mai curând ca a simţi un ecou. Simt acest ecou al lucrului sau al persoanei sau al locului care este pierdut şi apoi… îl urmez.

— Chiar şi prin timp? întreb în şoaptă.

Pe chipul lui Gabriel nu se citeşte nimic.

— De ce mă întrebi asta?

— Nu ştiu. Fără niciun motiv. Pur şi simplu credeam că…

Mă opresc, fixându-l cu privirea şi, deşi chipul nu i s-a schimbat deloc, nici măcar cu o tresărire, cumva ştiu.

— Poţi, nu-i aşa?

O sirenă răsună afară, aruncându-şi luminile de avertizare în întunericul desăvârşit.

— N-am spus nimănui niciodată că pot să fac asta. La început n-am ştiut. Mi-au trebuit câţiva ani ca să-mi dau seama că pot urmări ceva prin timp. Dar…

— Dar ce?

— N-ar trebui s-o facem, spune el pe un ton simplu.

Şi brusc îmi dau seama de nuanţa acelui *noi.*

— De ce nu?

— Nu ţi s-a explicat niciodată?

Îl privesc.

— Aparent, ei fac asta în timpul Ritualurilor de Iniţiere, adaugă el.

Când o persoană împlineşte doisprezece ani, este Talentată de patru ani. Patru ani este termenul general de care este nevoie ca puterile unei persoane să se consolideze complet. Aşa că, de Samhain, întreaga familie se adună şi îi sărbătoreşte pe noii Iniţiaţi. În anul în care am împlinit doisprezece ani, au împlinit şi doi dintre verii mei, şi, desigur, a fost planificată o mare sărbătoare. În noaptea de Samhain m-am încuiat în camera mea. De data asta, mama nu a venit să mă certe, Rowena nu a încercat să mă convingă cu vorbe înmuiate în sirop de zahăr, iar bunica nu mi-a poruncit să cobor. Singur în casa tăcută, i-am urmărit pe toţi cum mărşăluiau spre pădure înainte să deschid manualul de ştiinţă şi să încerc să învăţ pentru testul despre ecosisteme pe care îl aveam în acea săptămână. Mai târziu, am încercat să nu-mi forţez ochii urmărind fuioarele de fum care ar fi indicat faptul că focul în aer liber fusese aprins. În schimb, am colorat cu verde imaginile deşertului arid din manualul meu, nepăsându-mi că deterioram un manual şcolar, şi am încercat să împiedic sunetele incantaţiilor să-mi ajungă la urechi, în pofida faptului că buzele mi se mişcau din reflex, mimând cuvintele celor patru rugăciuni. Încă mai văd în minte dâra de culoare întinzându-se din vârful markerului pe pagina poroasă. Ar trebui să spun că asta a fost cea de-a doua aniversare îngrozitoare a mea, după cea de la opt ani.

— Eu n-am trecut niciodată prin aşa ceva, subliniez eu, cu toate că el ştie asta.

— Nici eu, răspunde Gabriel, iar eu clipesc surprinsă.

— Nu? De ce nu?

— O, da, de parcă tatei i-ar fi plăcut prostia aia. Vocea lui este batjocoritoare. Aia au fost anii când mama pretindea că suntem de fapt oameni normali. O familie tipic americană. Făceam lucruri normale de Halloween. Mama se costuma în fiecare an în dovleac sau în altceva la fel de stupid.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Nu în vrăjitoare?

Gabriel clătină din cap.

— La dracu, nu! Niciodată în vrăjitoare. Asta l-ar cam fi afectat pe tata. Nu, am colindat până pe la treisprezece ani, apoi ieşeam cu prietenii şi făceam lucrurile obişnuite…

— Am citit despre asta, spun nostalgică. Lipind hârtie igienică pe case şi dând cu cremă de ras.

— Mai degrabă furând dulciuri de la copiii mici. Asta, şi aprinsul rahatului de câine.

— Oh! Mă gândesc la asta câteva secunde şi zic: E patetic şi dezgustător.

Gabriel ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Aveam treisprezece ani.

— Deci mama ta nu ţi-a spus niciodată despre…

— Era ciudată în ceea ce priveşte Talentul. Se opreşte şi se freacă la ceafă: Avea un minialtar pe care îl strica zilnic, înainte să vină tata acasă. Pământ din curtea din spatele casei, petale de flori. Un vas cu apă. Ştii schema.

Dau din cap afirmativ.

— În orice caz, ea continua să creadă în orice, dar părea să se ascundă ori de câte ori era tata acolo. Pur şi simplu, s-a transformat. Şi eu n-am putut niciodată să pricep de ce.

— De ce ce?

— De ce să fi vrut vreodată să fie cu cineva dacă în faţa lui nu putea să fie decât un sfert din ceea ce era cu adevărat? Şi n-am putut niciodată să înţeleg de ce tata a acceptat asta – de ce i-a cerut asta. E ca şi cum ai fi cu cineva şi braţele sau picioarele îi lipsesc şi tu nici măcar nu observi. Era o nebunie. Gabriel clatină din cap, apoi mă priveşte şi zâmbeşte: Bine, asta e probabil mai mult decât aveai nevoie să ştii.

— Nu, eu…

Îmi aşez bareta sandalei acolo unde mă apasă pe picior.

— Îmi place să vorbesc cu tine despre asta. E… drăguţ, închei eu jalnic.

— N-am vorbit niciodată cu nimeni despre Talentul său.

— De ce nu? Eu…

Apăs cu degetele pe locul sensibil, până ce simt durerea puternică în terminaţiile nervoase.

— Doare prea tare, spun în cele din urmă. Nu mă pot uita la el în timp ce continui: Simt că familia mă tolerează, dar sunt un eşec constant pentru ai mei.

Şi în loc să-mi spună lucruri de genul *Nu eşti un eşec* sau *Nu e adevărat,* Gabriel nu spune nimic, dar îşi pune o mână pe braţul meu.

Sunt cuprinsă de un val de căldură.

— Lucrurile… n-ar trebui să fie în felul ăsta, adaug eu.

Rămânem tăcuţi o vreme, ascultând cum casa scârţâie în jurul nostru.

— Îmi pare rău că ne-am mutat, spune Gabriel. Şi atunci îşi înteţeşte strânsoarea mâinii sale pe braţul meu. De ce nu mi-ai răspuns la scrisori? mă întreabă.

— M-am simţit… ciudat.

Ca şi când aveai să nu mă mai placi.

— Chiar şi cu *mine?*

Ridic din umeri.

— Chiar şi cu tine.

Feţele noastre sunt destul de aproape încât să pot să remarc că ochii lui nu sunt atât de negri cum mi s-au părut prima dată. În schimb, există mici particule de verde radiind din irisurile lui.

Şi atunci, pendula din hol bate jumătatea de oră şi eu tresar întorcându-mă la treaba mea:

— Bine, ce se întâmplă dacă vreau să găsesc obiectul de-acolo? spun şi arăt spre tabloul de pe perete. Uită de bucata de hârtie. Ce se întâmplă dacă vreau să găsesc ceasul din tablou?

— Cumva, ştiam că ai să spui asta.

Gabriel oftează şi se lasă pe spate, îndepărtându-se de mine.

— Şi dacă vreau să vin cu tine?

Iar acum îmi ţin respiraţia, fiindu-mi prea frică de ceea ce îmi va răspunde.

— Hm! În primul rând, cine a spus că mă duc?

— Te rog! Îmi las picioarele pe prima treaptă. Ştiu că n-ar

trebui să modificăm timpul sau cum o fi regula aia, dar…

Sprâncenele lui Gabriel se unesc.

— Nu e numai asta, spune el într-un fel în care mă face să mă gândesc că îi pasă prea puţin sau deloc de încălcarea legilor. E periculos. Am citit destul despre timp pentru a şti că, în ansamblu, nu e o idee bună să te amesteci în mersul său.

— Dar dacă am fi foarte, foarte prudenţi? Şi n-am face-o decât de data asta? Nimeni nu trebuie să afle, nu?

În forul meu interior, îmi închipui expresiile feţelor mamei, bunicii şi Rowenei când o să apar acasă cu plata făcută de Alistair după ce îi voi fi găsit ceasul. Aş putea lăsa banii să cadă pe masă. *Ce e asta? A, un flecuşteţ pe care mi l-a dat un client după ce...*

Scara scârţâie puţin de parcă ar cumpăni, iar eu tresar. Slavă Domnului că Gabriel nu pare să observe! E prea ocupat să se holbeze la tablou.

— Ştii, spune Gabriel meditativ, oricum mama nu mi-a explicat niciodată regula aia. A fost una dintre acele conversaţii pe care trebuia să le purtăm neapărat, dar tata a venit acasă peste zi în timp ce noi discutam şi n-am mai reluat niciodată subiectul.

— Şi nici mie nu mi-a explicat nimeni niciodată. Adică, ce să ne batem capul? întreb, făcând cea mai nevinovată mutră cu putinţă.

Gabriel îşi duce un deget la bărbie, într-o atitudine excesiv de gânditoare.

— Prin urmare, nimeni nu ne-a interzis să facem asta şi nimeni nu ne-a explicat de ce ar fi o idee deosebit de rea?

— Nu. Clatin din cap cu mâhnire. Nimeni.

Ne zâmbim reciproc şi el se ridică deodată şi mă trage şi pe mine în picioare. Pierzându-mi echilibrul, mă clatin lângă el un minut. Suficient de aproape, încât să descopăr că miroase a lenjerie proaspăt spălată. Mâinile lui zăbovesc o secundă pe braţele mele şi încerc să fac un pas înapoi, dar el îşi înteţeşte strânsoarea.

— Chiar vrei asta?

Vocea lui este gravă şi i-a dispărut orice urmă de zâmbet.

Dau afirmativ din cap.

— Îmi promiţi că dacă facem asta nu vei atinge nimic? Că te vei lăsa mereu condusă de mine?

Aş confirma milităreşte, cu palma dusă la tâmplă, dar el îmi ţine mâinile prizoniere pe lângă corp, deci nu pot decât să dau iarăşi aprobator din cap. Însă Gabriel nu pare convins, aşa încât într-un final spun:

— Da, îţi promit.

— Bine.

Îmi dă drumul şi face un pas înapoi pentru a studia din nou tabloul. Pe furiş, îmi frec braţele. Nu mă pot abţine, dar mă zgâiesc la el. Pare atât de concentrat, atât de hotărât şi atât de venit din altă lume, încât mi-e greu să-mi amintesc că el este persoana care obişnuia să se joace cu mine cu păpuşi din cârpă pe când avea şase ani şi eu patru.

Apoi se întoarce şi întinde braţul spre mine. Dau mâna cu el, simţind strânsoarea fermă a degetelor lui.

— Eşti gata?

Nu! aş vrea să spun deodată. *Şi, apropo, va durea?* vreau eu să-l întreb. De parcă aş fi gândit cu voce tare, Gabriel îmi scutură uşor mâna.

— Ştii, nu trebuie să facem asta.

— Vreau s-o fac, îi răspund. Chiar vreau.

El încuviinţează dând din cap, uitându-se din nou la tablou. Închide ochii, aşa că îi închid şi eu. Deodată, am senzaţia că mă aflu într-un montaigne russe, exact în clipa în care vagonetul a ajuns în vârful pantei celei mai înalte şi este cabrat, aşteptând să plonjeze şi să se repeadă în jos, în jos, în jos. Apoi totul se schimbă şi se învârtejeşte pe lângă mine, iar eu am senzaţia că stau în picioare în ocean, nisipul de sub mine dispărându-mi de sub tălpi, lăsându-mă să mă legăn în aer.

Ochii mi se deschid brusc. *Concentrează-te,* gândesc disperată, agăţându-mă de Gabriel, de braţele lui solide şi adevărate. Mă concentrez la umbrele care se preling pe podeaua din lemn dur care se adună în colţurile vestibulului. De undeva pătrunde o briză. Probabil că este o fereastră deschisă şi acum face ca flacăra lumânării să

pâlpâie şi să se legene.

Flacăra lumânării?

Întorc capul. Şiruri peste şiruri de lumânări sunt aliniate pe pereţi, luminile lor dansând şi oscilând. Undeva deasupra capetelor noastre se aude muzică – viori şi poate un pian.

— Ai reuşit! îi spun, iar Gabriel zâmbeşte. Aşa e mereu?

Gabriel ridică o sprânceană spre mine.

— Şi Pământul s-a mişcat pentru tine?

— O, mai taci din gură! i-o trântesc eu.

Apoi îmi îngădui să privesc o secundă în jurul meu.

— Gabriel, asta e casa mătuşii Rennie şi a unchiului Chester.

Privesc la tavanul cunoscut, acoperit cu plăci metalice care fac să curgă o ploaie de lumină pe pereţii albi. Ferestrele sunt mari şi boltite, cu obloane din lemn prinse la partea inferioară, iar podelele din mahon lustruit, strălucitor, sunt întrerupte aici şi acolo de covoare persane care cu certitudine par mai moi în secolul ăsta decât în secolul nostru. Iar cavalerul din metal în mărime naturală, care de obicei se găseşte la al doilea etaj, stă acum ca o santinelă la baza scărilor.

— Alistair a spus că familia lui a pierdut ceasul la un joc de cărţi cu altă familie. Probabil că a fost a noastră şi…

— Zău, Miranda, se aude o voce de undeva din stânga noastră. Consider că eşti chiar ridicolă. El e cel mai vânat burlac din oraş. E firesc să dansez cu el.

— Da, dar ai dansat de trei ori cu el şi ştii că, după regulile mamei privitoare la dans, nu e permis şi…

— Repede, îmi şopteşte Gabriel la ureche, şi ţâşnim spre o debara.

Ne înghesuim la timp în spaţiul întunecat, în care miroase copleşitor a naftalină. Lăsând uşa întredeschisă, încerc să nu respir zgomotos.

În raza noastră vizuală apar două fete şi eu nu mă pot abţine să nu-mi doresc ca Agatha să fi fost aici să vadă rochiile – ar fi murit. Simt un fior de tristeţe că nu voi putea niciodată să-i povestesc despre asta.

Amândouă poartă rochii lungi, albe, cu trenă, făcute dintr-un material mătăsos. Una are părul negru prins într-un coc sculptat parcă, din bucle complicate, iar o pană mare îi atârnă pe partea stângă. Ea este mai înaltă decât cealaltă şi, în mod cert, mai frumoasă, iar după cum stau lucrurile, însoţitoarea ei pare să ştie asta. Rochia ei este la fel de elegantă, dar nu pare să i se potrivească pe trup, care este mai scund şi mai îndesat. Pe un ton linguşitor, fata mai scundă spune:

— Da, dar am vrut să dansez valsul cu el. Ştii că valsul mă pune perfect în valoare, iar tu ai luat dinadins dansul ăsta.

Prima fată scoate un hohot mic de râs, care se frânge brusc, asemenea ţurţurilor de gheaţă.

— Ba n-am făcut aşa ceva. I-am făcut cumva semn cu carneţelul meu de bal? Nu, el s-a apropiat şi mi-a cerut să-i acord dansul. Ce ai fi vrut să fac? Spune-i lui – iar aici ea alege un *falsetto* dulce*: Nu, surioara mea ar vrea să danseze dansul acesta cu dumneavoastră, iar eu ar trebui să vă condamn la această experienţă cu paşi greşiţi, degete de la picioare învineţite şi conversaţie insipidă?*

— Ahh!

Fata mai tânără îşi strânge pumnii, apoi iute precum un fulger întinde mâna şi înşfacă pana din părul surorii ei, rupând-o.

— Ticăloasă mică! exclamă cealaltă fată.

Deodată, bucăţile de pană din mâna fetei izbucnesc în flăcări, iar ea le dă drumul cu un mic ţipăt. Îşi suge degetul, privind-o pe sora ei pe sub gene. Dar înainte să poată să se răzbune, în vestibul intră o femeie mai în vârstă. Pot să o văd evaluând scena rapid înainte ca rămăşiţele penei să dispară într-un norişor de fum. Ea înaintează lent spre cele două fete, fusta ei din tafta albastră foşnind la fiecare pas.

— Mami, se plânge cea mai mică, Lavinia iar a făcut-o.

— Ea a început, murmură cealaltă fată.

Îşi trece mâna peste păr de parcă ar vrea să se asigure că totul e la locul său.

— Fetelor, ce v-am spus despre folosirea Talentelor una

împotriva celeilalte?

Vocea mamei lor este gravă, puternică, şi până şi eu simt că îmi vine să fac un pas înapoi în debara.

— Există şi-aşa suficientă dezbinare şi dihonie între noi toţi, fără să vă mai întoarceţi şi voi una împotriva celeilalte. N-aţi învăţat nimic din istoria noastră?

Fetele privesc podeaua din mahon, adoptând poziţia de vinovăţie, iar în cele din urmă chipul mamei se îmblânzeşte.

Acum se va servi cina. Lavinia, domnul Collins te aşteaptă să te conducă.

O undă de triumf trece pe chipul fetei mai mari înainte ca ea să-şi compună o mască imobilă. Sora ei nu este atât de abilă, căci se uită în sus, cu gura deschisă, într-un bocet mut.

— Vino, Miranda, îi spune mama ei pe un ton repezit. Te va conduce fratele tău.

Miranda închide gura, dar întinde mâna şi o ciupeşte pe sora ei când mama lor întoarce capul pentru a le conduce pe hol. În cele din urmă pleacă, iar holul este din nou liber.

— Uau! şoptesc atunci când ieşim din debara.

— Şi tu credeai că Rowena e rea, murmură Gabriel, care îşi freacă şoldul. M-a împuns ceva în debaraua aia.

— Gabriel, îi spun eu. Ce a vrut mama lor să spună cu *dihonia* dintre noi toţi?

Gabriel ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Erau vrăjitoare, nu-i aşa?

Mă încrunt, încercând să iau în calcul implicaţiile, în timp ce mă gândesc la istoria noastră. Vreau să spun, ştiu că puritanii n-au fost singurii care au venit cu *Mayflower*[4]. Unchiul Morris a găsit urme ale rădăcinilor familiei noastre în anii 1600, dar înregistrările sunt superficiale.

Însa Gabriel are deja altă preocupare.

— Bine, se pare că vor fi cu toţii la cină, aşa încât avem puţin timp să verificăm ce ne interesează.

Deodată, privesc în jur.

---

[4] Vas cu care primii englezi au venit pe continentul american, întemeind primele colonii (n.tr.).

— De ce nu am aterizat în salonul cu pictura?

Gabriel pare uşor stingherit.

— Ăăă, uneori pot să ajung pe-aproape, dar nu funcţionează mereu.

Dau din cap aprobator, apoi spun pe un ton încurajator:

— Nu te îngrijora! Li se întâmplă multor tipi.

Rânjind, face un pas mai aproape de mine.

— Când ieşim de-aici…

Dar deja merg în faţa lui.

— Sus.

Traversăm holul, ne aplecăm prin dreptul multor uşi deschise şi ne furişăm pe scări după ce frec coiful cavalerului, pentru a avea noroc.

— Aici, şoptesc, iar Gabriel, care este cu câţiva paşi înaintea mea, se întoarce şi vine înapoi.

Intrăm în încăperea pe care i-am indicat-o eu. Slavă cerului că nu sunt oameni înăuntru! Navigam printre canapele şi sofalele din catifea, printre toate mânerele mobilei decorate.

— Uau! Am da lovitura pe piaţa antichităţilor dacă am putea lua astea cu noi. Poţi…

— Nu atinge nimic! mă avertizează Gabriel.

— Doar capătul acesta de masă. L-am putea vinde la Târgul din Chelsea şi…

Gabriel îmi aruncă o privire de avertisment.

— O, bine! Fie şi-aşa! adaug eu.

Dar el nu răspunde, căci priveşte ţintă la ceas.

— Tam, şopteşte el. Ăsta e.

— Ştiu că ăsta e. Ţi-am spus…

— Ba nu, spune el, strângându-mă de braţ, să mă facă să tac. Ăsta e ceasul. *Asta e ceasul pe care-l vrea.* De ce, de ce? întreabă el, răsucind cuvintele de parcă ar fi căutat o cale în ele. De ce aici, în acest timp, dar nu şi în al nostru?

Nu am niciun răspuns de oferit, în timp ce studiez ceasul. De aproape e şi mai frumos decât în orice pictură. E mic, de circa şaizeci de centimetri lungime şi cincizeci lăţime. Lemnul este băiţuit până la o nuanţă de culoarea cireşului, iar fragmentele de rubine de pe cadran strălucesc.

— Îl putem da jos? şoptesc spre Gabriel. Vreau să spun, pentru el am venit.

El pare nesigur, apoi înaintează, întinzând mâna pentru a ajunge la el.

— Opreşte-te imediat! răsună o voce din spatele nostru.

OPT

NE UITĂM AMÂNDOI în spate şi vedem un bărbat înalt îmbrăcat într-o redingotă neagră şi o cămaşă albă, strălucitoare stând în cadrul uşii. În pofida faptului că părul şi mustaţa răsucită îi sunt cenuşii ca fierul, faţa nu îi este ridată, dând impresia neliniştitoare că ar putea avea orice vârstă. Venind spre noi pare să ne studieze înfăţişarea cu un amestec de uluială şi hotărâre neclintită.

— Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? vrea el să ştie, oprindu-se la câţiva metri de noi.

Privirea îi cade pe sandalele mele şi deschide gura de parcă ar vrea să vorbească iar, dar apoi îşi verifică ţinuta şi se holbează la noi, iar ochii îi sunt de culoarea gheţii de pe râu.

— Noi… eu… voiam doar să ne uităm mai îndeaproape la asta, protestez eu. Cineva îl caută.

— *Cine? Cine v-a trimis?*

— Un profesor, spun în mod prostesc, de parcă această profesie onorabilă ar putea să-i reducă îndoielile bărbatului.

El clatină din cap, studiindu-ne în linişte. De jos se aud râsete slabe.

— Sunteţi copii, spune el în cele din urmă şi tristeţea din vocea lui mă face să nu mă simt în largul meu.

Gabriel şi cu mine schimbăm priviri.

— Şi presupun – aici privirea îi hoinăreşte pe jeanşii uzaţi ai lui Gabriel şi din nou pe sandalele mele – că aţi Călătorit destul de mult. Totuşi, ceea ce trebuie să fie… trebuie să fie, spune şi apoi buzele lui subţiri se strâng într-o linie, şi ridică o palmă.

Flăcările din şemineu saltă şi se înalţă ca şi când ar răspunde, iar apoi privirea îmi este atrasă înapoi de mâna bărbatului, unde o scânteie prinde subit viaţă.

— Tam, spune Gabriel pe un ton grav şi mă prinde cu braţul de talie exact când bărbatul face un gest cu mâna de parcă ar arunca mingea la baseball.

Focul bubuie în aer şi se repede spre noi ca o cometă mică, exact când mă cuprinde un val de ameţeală. Legănându-mă lângă Gabriel, ridic un braţ într-un gest instinctiv pentru a-mi proteja fata, aşteptându-mă în orice clipă să simt flăcările arzându-mi pielea.

Şi atunci, focul dispare într-un punct înalt din spaţiu, fără ca măcar să ne atingă.

Aerul licăreşte cu o intensitate ciudată. Este atât de limpede, încât îmi răsună în urechi şi, tresărind, îmi dau seama că aceeaşi intensitate clară reverberează înlăuntrul meu.

— Cum… imposibil, şuieră bărbatul şi ridică mâna cealaltă.

De data asta, mingea de foc zboară spre noi cu o viteză de două ori mai mare decât prima. Dar nimic nu mă atinge. Focul dispare din nou.

Gabriel îşi trage braţul de pe talia mea şi eu mă uit la el. Ochii lui par enormi.

— Ce naiba s-a întâmplat? şopteşte sălbatic spre mine.

— A încercat să…

— *Ba nu!* Eu am încercat să te duc pe tine şi pe mine înapoi. Şi… n-am putut.

Înainte să diger asta, bărbatul ridică iarăşi mâna şi focul erupe din palma sa.

Numai pentru a se evapora o secundă mai târziu.

Clipesc, apoi fac un pas şovăitor mai aproape de ceas, cu privirea atrasă de ornamentaţiile în spirală din partea inferioară. Cu coada ochiului, văd cum bărbatul îşi scutură degetele de parcă ar fi arse de propriul său foc. Se dă înapoi clătinându-se cu buzele rotunjite perfect, de surpriză. Nu pierd ocazia şi mă duc şi mai aproape de ceas, privirea fiindu-mi atrasă de acul care indică ora, ce pare

suficient de ascuţit încât să taie carnea. Arată spre cifra XII.

— Tam, nu! murmură Gabriel, iar eu îl privesc pieziş, uimită să văd teama zugrăvită pe chipul său.

— Poftim?

— Nu cred c-ar trebui.

— De ce?

Sunt perfect conştientă că bărbatul aflat la câţiva metri ne ascultă. Gabriel clatină din cap.

— Ceva în legătură cu ăsta… Dă-mi voie!

Mă priveşte lung. Apoi continuă:

— Te rog, Tam! Tu nu trebuie…

Înghit şi nu spun nimic. *Desigur. Eu pot ajunge cu adevărat numai până aici.* Încruntându-se, Gabriel se duce mai aproape ceas şi întinde o mână pentru a-l atinge.

— *Nu,* spune bărbatul, iar eu arunc o privire înapoi, şi-l văd din nou în picioare, drept, fermitatea săpând linii adânci pe fruntea lui.

Chiar înainte ca degetele lui Gabriel să atingă marginea decorată, bărbatul ridică din nou mâna.

Se aud nişte pârâituri în timp ce mâna lui Gabriel dispare în suprafaţa de mahon a ceasului. De unde stau, pare că braţul lui se termină la încheietură. În acelaşi timp, el ţipă – un singur ţipăt scurt, de durere.

— Sunt blocat. Braţul meu. Scoate-l!

Umerii îi tremură, dar nu pare să poată să-şi tragă braţul înapoi.

— Tam!

Pielea i se decolorează.

Furioasă, mă întorc spre bărbat.

— Dă-i drumul, ticălosule! *Dă-i drumul!*

Bărbatul clatină din cap, cu o expresie fermă pe chip.

— V-am avertizat. Nimeni nu poate să atingă acest ceas fără să suporte consecinţele.

Mă întorc spre Gabriel. Din nas îi curg două firişoare de sânge.

— Fugi! îmi şopteşte el.

În schimb, îl apuc de braţ şi trag tare. Cădem deodată pe o canapeluţă. Gemând, Gabriel îşi strânge mâna la piept,

dar mă lasă să i-o iau între palmele mele. Îi examinez degetele. Par să fie întregi şi drepte.

— E OK, e OK, şoptesc în timp ce el tremură lângă mine.

— Imposibil, îl aud pe bărbat şoptind din nou, şi ridic capul uitându-mă urât la el.

Pare şi mai zguduit decât înainte.

— Te-ai decis să-ţi fie milă de noi? i-o trântesc eu.

Se uită urât la noi.

— N-am făcut aşa ceva!

Îl privesc lung. Ceva şopteşte undeva în mintea mea şi se instalează acolo cu un clic. Sar de pe canapea, năpustindu-mă spre ceas.

— Tam, nu! strigă Gabriel.

Se aude o mică bufnitură, de parcă un scaun s-ar fi răsturnat şi simt mişcându-se ceva în spatele meu, ca şi cum ceva sau cineva vine spre mine.

Dar eu întind ambele mâini şi iau ceasul de pe perete, la fel de uşor cum mi-aş scoate o agrafă din păr.

NOUĂ

— ŞI ACUM? îl întreb sfidătoare pe bărbatul în redingotă. Acum ce mai ai de spus?

Dar cuvintele mele sună ciudat, de parcă acum, subit, ar fi apărut un ecou în încăpere. Îmi trebuie trei secunde să înţeleg ce nu e bine.

Nu există niciun sunet în afară de vocea mea. Focul nu mai trosneşte şi nu mai pocneşte în spatele meu. Nici chiar respiraţia lui Gabriel, greoaie şi întretăiată acum câteva secunde, nu se mai aude. E ca şi cum o uşă s-ar fi închis şi toate sunetele s-ar fi evaporat. Mă uit la Gabriel. Ochii îi sunt lucioşi, gura strânsă într-o linie dreaptă, degetele lui lungi nemişcate, de parcă nu ar mai avea viaţă în ele. Brusc, mi se face mai frică decât mi-a fost vreodată.

— Gabriel? şoptesc, păşind spre el.

Ce am făcut?

Mă răsucesc să mă uit la bărbatul în redingotă. Îl privesc concentrată, aşteptând, aşteptând, până ce în cele din urmă clipeşte.

— Eşti treaz! îl acuz. Ce i s-a întâmplat lui Gabriel?

Dacă e cu putinţă, bărbatul arată şi mai zguduit decât mă simt eu.

— Presupun că ştiai ce faci.

— Arăt de parcă aş şti ce fac? i-o trântesc eu.

Privesc în jos la ceasul pe care îl ţin în mâini, apoi îmi mijesc ochii şi clatin din cap. Litere palide au început să se deruleze pe partea de jos a cadranului, dar de fiecare dată când încerc să mă concentrez asupra lor, ele sclipesc şi se rearanjează, alcătuind cuvinte nedesluşite.

El şovăie, apoi spune rar:

— Tu nu… habar n-ai…

Îşi trece o mână peste gură şi mă fixează cu privirea. În cele din urmă, rosteşte o frază întreagă.

— Tu chiar nu ştii ce ai făcut, nu-i aşa? mă întreabă, iar în vocea lui e o notă şi mai întunecată, disperată.

Îşi împreunează degetele lungi, le lipeşte de buze şi mă priveşte plin de îndoială, de parcă ar aştepta ceva.

Mă uit lung la el.

Într-un final, face un pas înapoi şi oftează.

— Minutul a expirat. Puterea a dispărut. Presupun că pagubele ar fi putut fi şi mai rele.

Dar sună de parcă nici el nu crede.

— Despre ce vorbeşti?

Strâng şi mai tare ceasul în braţe, iar el îmi zâmbeşte pe jumătate, ca şi când ar fi prea slăbit pentru a-şi duce efortul până la capăt.

— O nu, domnişoară. Greşeşti. Nu mai vreau ceasul.

— Ba acum câteva minute l-ai vrut. Păreai gata să ne omori pentru el!

— Da, este el de acord. Dar asta a fost acum un minut. Acum este… doar un ceas. Îşi înclină capul într-o parte şi adaugă: Cred că profesorul tău va fi dezamăgit. Iar acum – se îndreaptă de spate, netezindu-şi redingota – trebuie să plec. Şi voi la fel.

Şi, zicând acestea, dispare. Niciun nor de fum, nicio lumină orbitoare. Doar o subită şi completă ieşire din existenţă cât ai clipi din ochi.

— Tam? O voce slabă venind dinspre canapea îmi distrage atenţia de la colţul acum pustiu: Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Eşti viu, îi spun şi, spre marea mea ruşine, vocea îmi tremură şi se frânge.

Pun ceasul pe o măsuţă cu picioare fusiforme de lângă mine, şi apoi mă duc spre canapea, întinzându-mă lângă Gabriel. Capul i-a căzut pe spate şi are ochii închişi. Cel puţin, nasul nu-i mai sângerează.

— Eşti bine? îl întreb.

La asta deschide ochii şi se uită la mine.

— Odată am participat la un maraton de beţie de ziua Sfântului Patrick. Ai făcut de-astea?

Clatin din cap.

— Mda. Ei bine, am vomat bere ore în şir. Bere verde.

Clipesc.

— La vremea aceea, credeam că singurul lucru mai rău decât a voma bere este să vomiţi bere verde pe bancheta din spate a unui taxi. Aruncă din nou o privire spre ceas. Dar aia n-a fost nimic prin comparaţie cu ceea ce tocmai am simţit.

Se ridică în şezut şi îşi pune mâna teafără pe genunchiul meu, o secundă.

— Hai să plecăm de-aici. M-am săturat de 1899.

Eu dau aprobator din cap şi iau din nou ceasul. Din el aude un ticăit slab, ritmic.

— Îl iei?

Gabriel se uită la mine de pe canapea.

— De ce nu? Acum e doar un ceas. L-ai auzit.

Gabriel se apropie precaut, dar în cele din urmă mă ia de mână şi închide ochii. De data asta, ţin ochii deschişi.

Culori şi lumină trec înceţoşate pe lângă mine într-un caleidoscop ameţitor. *Mami, eu de ce nu pot?* aud o voce capricioasă, dar nu mai aud şi răspunsul, căci un bărbat râde. *Vei arde pentru vecie ca o vrăjitoare,* spune altcineva pe un ton rece şi precis apoi, întrerupând orice altceva ar fi putut să spună vocea, se aude fluieratul lung şi singuratic al unui tren. Toate sunetele prind viteză şi trebuie să închid ochii, căci nu pot să-mi închid urechile, şi simt deodată lemnul rece lipindu-mi-se de piele. Deschid iar ochii. Zac pe podea, întinsă în braţele lui Gabriel. Evident, el încă nu se simte bine, deoarece comentariile aşteptate nu sosesc. În schimb, are ochii închişi şi pielea lui a căpătat o nuanţă vag cenuşie. Din poziţia avantajoasă în care mă aflu pot să văd că mătuşa Rennie şi unchiul Chester nu prea dau cu mopul pe podea.

Mătuşa Rennie şi unchiul Chester! Mă desprind de Gabriel, sar pe podea şi dau buzna la fereastră. Se pare că

a căzut înserarea şi, odată cu ea, o ploicică. Stâlpii de iluminat din Washington Square Park luminează viu, iar taxiurile galbene, unele dintre ele având lămpile cu liber clipind, trec fâşâind. Ici şi colo, unii oameni îşi deschid umbrelele, în vreme ce alţii doar trec în fugă, pantofii uzi clămpănind pe trotuar, cu capetele acoperite de cărţi sau ziare.

Mă întorc şi mă uit la Gabriel şi descopăr că stă în şezut, uitându-se la mine. Privindu-mă altfel.

De parcă i-ar fi teamă de mine.

— De ce s-a întâmplat asta? întreb eu într-un târziu, vocea fiindu-mi nefiresc de sonoră în atâta linişte. De ce eu am putut să ating ceasul, şi tu nu?

— Nu ştiu, Tam, îmi răspunde el, iar vocea lui e gravă.

— Ba da, ştii, insist eu. E ceva ce nu-mi spui. Îmi ascunzi ceva.

Întinde ambele mâini şi îşi răsfiră larg degetele.

— Tam, *nu ştiu.* Nu ştiu de ce nu ai simţit nimic atunci când l-ai atins. Nici măcar nu ştiu ce este obiectul ăsta.

Privirea i se îndreaptă acum spre ceasul pe care încă îl mai ocrotesc în braţele mele.

Eu clatin din cap.

— Acum nu mai este nimic. Doar l-ai auzit pe bărbat. Puterea a dispărut, orice o fi însemnând asta.

— Stai, ce anume? Despre ce vorbeşti?

— Ştii tu, insist, şi apoi mă opresc, încruntându-mă. Nu-ţi… ce îţi aminteşti?

— Mâna mea. Arzând. Iar apoi, tu ai atins ceasul şi după aceea nimic.

Mă gândesc la liniştea din încăpere, după ce am luat ceasul de pe perete.

— Ai încremenit, spun pe un ton mirat.

Aşa încât încerc să îi reproduc lui Gabriel conversaţia, dacă poate fi numită aşa, pe cât de bine pot, încheind cu:

— Iar apoi a spus că puterea a dispărut, iar bărbatul s-a nevăzut.

Pe parcursul monologului meu, Gabriel nu-şi ia ochii de la ceas. Când închei, el dă uşor din cap, apoi spune:

— Poate că asta explică de ce îţi pot spune încă o dată că este doar un ceas. Nu este ceea ce vrea profesorul tău. Nu-l mai vrea.

Ne privim lung unul pe celălalt şi apoi privim amândoi spre tabloul aflat deasupra capetelor noastre. Mă încrunt. Acum numai două persoane mai sunt în încăperea pictată, un bărbat şi o femeie. Ocupă încă aceleaşi poziţii, dar femeia e îmbrăcată într-o rochie de un albastru intens, exact aceeaşi nuanţă a cerului în amurg, şi este cu faţa întoarsă spre peretele care acum este gol.

— Gabriel, bolborosesc eu. A dispărut.

Se lasă un moment de tăcere densă şi apoi ne îndreptăm amândoi spre bucătărie, fără să scoatem o vorbă. După ceva căutări, descopăr o tigaie din cupru şi examinez conţinutul unui frigider cu înfăţişare antică. De vreme ce mătuşa Rennie şi unchiul Chester sunt plecaţi de numai cinci zile, decid că vasul emailat cu ouă pe care îl găsesc în frigider trebuie să fie rezonabil de sigur. Iar bucata de brânză de pe raftul de sus are numai câteva pete de mucegai albastru-verzui, pe care reuşesc să le rad cu un cuţit înainte să continui. În timp ce Gabriel introduce feliile de pâine în prăjitorul care arată de parcă n-ar mai fi fost curăţat de trei ani, eu rad brânza care a mai rămas şi bat ouăle, o spumă galbenă. Curând răstorn omletele groase pe farfuriile din porţelan delicat, de grosimea cojii de ou, ale mătuşii Rennie.

— Aşadar, spun eu, întinzând restul de unt pe pâinea prăjită, ce să fac cu ceasul ăsta?

Gabriel îşi îndeasă în gură nişte omletă şi mestecă mai mult timp, suficient de mult cât să cred că evită să-mi răspundă.

— Cine este tipul ăsta? mă întreabă el într-un final.

— E profesor la NYU. Numele lui este Alistair Callum. Deja ţi-am spus toate astea.

— Spune-mi iar, zice Gabriel, aplecându-se peste masă până ce sunt obligată să îl privesc în ochi. Suflu în ceaiul pe care l-am făcut, căci nu am găsit cafea, şi îl gust. Încă e fierbinte.

— Bine. Ridic o mână şi încep să număr faptele pe degete. A venit la magazin. A cumpărat o carte despre istoria locală. Totul părea în regulă. Apoi m-a întrebat dacă n-aş putea să-i găsesc un obiect, căci auzise că noi găsim adesea diverse lucruri pentru oameni şi…

— De unde ştia de asta?

Ridic din umeri.

— Ţi-l aminteşti pe Angus Pinkerton? Are un magazin de antichităţi – ştii tu, tipul despre care ziceam că arată ca un iepure plouat?

— Tipul transpirat? Care zicea să nu atingem nimic, niciodată. Anal Pinkerton?

Uitasem de porecla asta.

— I-a plăcut mereu de Rowena, cuget eu.

— Cui nu-i place? spune Gabriel, iar eu îi arunc o căutătură urâtă.

Se apleacă peste farfurie, dar nu înainte ca eu să văd că zâmbeşte.

— Eşti la fel ca toţi ceilalţi. Te laşi dus de un chip drăguţ şi…

— Bine, bine, spune Gabriel cu blândeţe. Ştiu că Rowena este o scorpie.

Sunt oarecum mulţumită, până ce adaugă:

— Mi-ai spus asta de vreo două sute de ori. Dar înapoi la oile noastre. Profesorul ăsta al tău… ce a spus mai exact despre ceas?

— A spus că e o amintire de familie… a fost pierdut la un joc de cărţi, în 1887.

Învârt pe masă farfuria goală.

— Dar de ce…

Vocea mi se frânge. Nu ştiu cu care *de ce* să încep.

Gabriel bate uşor cu furculiţa pe marginea farfuriei, apoi mai tare, până ce, fără să stau pe gânduri, mă întind şi îi iau furculiţa din mână.

— Cred că trebuie să vorbeşti cu bunica ta despre toate astea, zice el.

Eu oftez profund, împing farfuria la o parte şi îmi las capul pe masa mare, de lemn. *De ce, de ce, de ce am*

crezut vreodată că a-l ajuta pe Alistair era o idee bună?

— Frate, mă simt de parcă aş putea dormi o săptămână, spune Gabriel în timp ce se ridică şi strânge farfuriile de pe masă. Ai găsit ce te-a rugat el. Nu e vina ta că nu este ce-şi doreşte el cu adevărat.

Înconjoară masa şi observ că ocoleşte cu grijă ceasul atunci când se duce spre bucătărie.

Oprindu-se în uşă, se uită la mine şi spune:

— Aşadar…

Tonul i s-a schimbat cu totul, făcându-mă să intru în alertă.

— Poate că ar trebui să ieşim uneori. Ştii tu. La o cină, la un film. Să facem ceva firesc.

Simţind că urechile îmi sunt în mod cert de un roz aprins, studiez un nod deosebit de interesant din lemnul mesei.

— Credeam că ai o prietenă. Ştii tu, fata de la club. Cea care…

— Callie? Suntem doar prieteni. E grozavă şi aşa mai departe. Însă nu e genul meu.

Iau în considerare cele spuse, amintindu-mi de toţi tipii care fluierau în seara aia la bar, de felul în care ea cântase. Mie mi se păruse aproape perfectă.

— Deci, continuă Gabriel, cină?

— Nu ştiu. Adică, doar ce m-ai dus înapoi cu o sută de ani. Cina ar fi probabil atât de… banală acum.

Se lasă un moment de tăcere şi într-un final îndrăznesc să-l privesc. El ridică o sprânceană.

— Dacă tu şi cu mine ieşim la o întâlnire, ar fi oricum, dar nu banal.

Stomacul îmi tresaltă puţin, dar nu are nimic de a face cu ouăle, cel mai probabil expirate, pe care tocmai le-am consumat. Şi apoi, fără nicio legătură, imaginea lui Gabriel în cerc, stând pe locul de onoare de lângă bunica, în timp ce aprindea lumânările, îmi năvăleşte în gând. Felul în care a intrat atât de degajat în casa familiei mele, în seara aceea, atât de sigur de primirea călduroasă care avea să-i fie făcută.

— Familiei mele i-ar plăcea asta la nebunie, spun într-un

târziu.

Acum se încruntă.

— Tam! Nu putem să lăsăm deoparte familia pentru un minut?

Îl privesc cu disperare. Cum? vreau să-l întreb. *Spune-mi cum!* Liniştea se coboară şi se întinde între noi asemenea unei benzi de cauciuc. Apoi pocneşte.

— Mare brânză, spune el cu o nuanţă de indiferenţă, deşi are umerii încordaţi.

Se întoarce.

Peste scârţâitul şi clincănitul farfuriilor care sunt spălate, mă zgâiesc la ceas. Îmi imaginez chipul lui Alistair atunci când i-l voi da şi mă întreb dacă nu cumva celălalt Alistair va licări îndărătul ochilor săi. Întind un deget şi ating rubinul cifrei doisprezece. Cumva, ştiu că asta nu e ultima dată.

Luni seară, după ce mă trezesc citind pagina 143 din manualul meu*, Arta după 1945,* timp de cincisprezece minute în şir, închid cartea cu zgomot. Apoi privesc spre partea de cameră aparţinând Agathei. Patul ei este o învălmăşeală de haine, cărţi şi caiete, iar în mijlocul dezordinii ea doarme pe o parte, ghemuită, mâna dreaptă acoperindu-i fruntea de parcă ar fi o exclamaţie de neputinţă.

Deschid cartea şi o închid iar, cu zgomot. N-am noroc. Nici măcar nu clipeşte. Oftând sonor, întind mâna după mobil şi, ca măsură de precauţie, mă ascund în dulap. După ce dau deoparte cu un şut nişte pantofi, mă îndes într-un colţ şi închid uşa, dar aproape că-mi sare inima din piept când ceva foşneşte lângă braţul meu. Dar nu este decât rochia de voal pe care am cumpărat-o anul trecut şi pe care încă n-am purtat-o. Agatha şi cu mine bântuiam prin East Village când am dat peste un mic depozit. Cea mai mare parte din marfă nu era decât gunoi, şi nu folosesc cuvântul în sens figurat, dar în spate am descoperit un stand pe rotile, cu rochii din 1920 şi 1930. Nu ştiu cum se face, dar în acea zi am plecat ducând cu mine rochia asta roz,

datând de prin 1935, care îmi venea perfect, dacă nu ţin cont de faptul că avea o pată pe poale şi mirosea toată a naftalină. O, da, şi că mă costase mai mult decât îmi puteam permite.

În întunericul din dulap, tastele mobilului meu strălucesc, iar eu formez numărul. Telefonul sună o dată, de două ori.

— Alo?

La telefon, vocea mamei este ezitantă, de parcă nu ar fi sigură că vrea să spună ceea ce spune.

— Bună, mami, îi zic eu.

— Tamsin!

Acum, din vocea ei răzbate surprinderea. Dau la o parte o pereche de pantaloni colanţi cu care m-am trezit în cap.

— Ăsta nu este obişnuitul tău…

— Alo? spune o voce în acelaşi timp – lent, metodic.

Scrâşnesc din dinţi.

— La telefon, Rowena, spun voioasă.

— Măi, măi, rosteşte Rowena tărăgănat. Cu ce ocazie? Eşti la închisoare?

Sunt convinsă că aude cum îmi scrâşnesc molarii.

— Tamsin, ce se întâmplă? intervine mama.

Fără îndoială, cuvântul *închisoare* i-a stârnit agitaţia.

— Nimic. Voiam doar să…

— Tam, rosteşte peste mine Rowena, de fapt mă bucur că ai sunat. Peste câteva zile vin în oraş şi…

— Poftim? Aici?

— Da. La New York, pronunţă Rowena lent şi cu grijă fiecare cuvânt. Acolo unde locuieşti. Bine? Bine, se aprobă ea de una singură.

Iau telefonul de la ureche şi verific semnalul, plină de speranţă. Fir-ar! Trei linii zdravene. Nicio şansă de convorbire întreruptă.

— În orice caz, continuă Rowena, am stabilit câteva întâlniri cu saloane pentru mirese şi aş vrea să vii şi tu.

— Saloane pentru mirese, repet eu.

— Da. Rowena vorbeşte iar foarte lent. Îţi aminteşti? Eu şi James? Ne căsătorim. Tam, tam, ta, ta, tam, tam…

— Nu mă face nătângă, spun slab.

Ea oftează şi, în acelaşi timp, mama începe cu:

— Ei, fetelor…

Chiar dacă noi două avem gusturi *total* diferite în materie de îmbrăcăminte, cred că ar trebui să vii. În plus, de vreme ce vei fi domnişoară de onoare…

— Aşteaptă, nimeni nu mi-a spus asta, zic speriată. N-ar trebui să mă întrebi? Şi de când au vrăjitoarele domnişoare de onoare?

— Ei bine, nu…, începe mama din nou.

— Da, mamă! Ba au, intervine Rowena şi, brusc, am senzaţia că trag cu urechea.

Adevărul este că familia mea nu prea a avut parte de nunţi. Cel puţin nu de felul celor de la TV. Există o ceremonie de legare a mâinilor mirilor cu o panglică, dar care se transformă rapid în aceeaşi petrecere de care avem parte în majoritatea ocaziilor. Dansând, cântând, invocând cele patru elemente, arzând flori pe un rug în pădure. Bând dezgustătoarea băutură a unchiului Chester.

— Faceţi *nuntă?* întreb, fascinată întru totul.

Cine şi-ar fi închipuit că Rowena va avea vreodată de gând să o rupă cu tradiţia?

— Încă se mai discută. În orice caz, îi trebuie o rochie frumoasă, la fel şi ţie, zice mama repezit. Apoi îşi trage răsuflarea. Ştii tu, mătuşa Linnie se pricepe tare bine să coasă la maşină şi…

— Te sun mâine dimineaţă, Tam, spune Rowena brusc apoi închide.

— Aşadar, o ia mama de la capăt din nou, apoi face o încercare de conversaţie normală: Cum merge şcoala?

— Bine, îi zic.

— Şi ce studiezi semestrul acesta?

— Istoria artei, engleză, ecuaţii…, ştii tu.

— Ecuaţii? întreabă mama nesigură, de parcă ar fi vreun fel de boală.

— Algebră.

— A, păi, bine. Asta sună foarte… interesant, spune ea în cele din urmă.

Stomacul mi se strânge la auzul cuvântului *interesant.*

— De fapt, mă întrebam dacă aş putea vorbi cu bunica. E prin zonă?

— Păi, n-a plecat să joace bingo, spune mama, iar eu clipesc apoi încep să râd.

Îmi trece prin minte imaginea bunicii cu ciorapi de nailon şi pantofi eleganţi, strângând o poşetă la piept şi mijind ochii la o tabelă de scor. Mi se pare aproape un sacrilegiu, aşa că mă calmez.

— Dar…

Mama şovăie şi eu încerc să umplu golul. *Poate că nu vrea să vorbească acum cu tine. Sau e în distilerie, ocupată cu prepararea unor filtre de dragoste pentru câteva femei idioate din oraş care…*

— S-ar putea să doarmă. În ultima vreme nu s-a… simţit prea bine.

Sunt deodată mult prea conştientă de propriile-mi bătăi de inimă.

— Cum adică nu se simte bine? Cum e…

— E bătrână, Tam, spune mama, de parcă ar fi vreo informaţie nouă. Curând îi va sosi ceasul. Ea ştie asta.

— Mami… asta e o mare prostie, bine? Ce zici de un doctor?

— Bunica ta e doctor.

— Nu zău? Scuză-mă, dar eu nu-mi amintesc exact unde a absolvit Medicina.

Mama lasă să-i scape un oftat scurt şi furtunos care trosneşte din firele telefonice până la timpanele mele.

— Ştii că bunica ta este pricepută la vindecare. Şi înainte ca eu să-i dau replica, mama adaugă abrupt: Aşteaptă, stai să văd dacă e trează, zice, şi pune receptorul jos cu un *cling.*

Îmi schimb poziţia şi mai împing nişte pantofi, înainte să întredeschid uşa şi să arunc o privire prin cameră. Un sforăit uşor venind dinspre Agatha mă linişteşte. De la celălalt capăt al firului se aude un foşnet şi o undă de respiraţie, după care aud:

— Alo?

Vocea profundă a bunicii îmi inundă urechea. În aceeaşi

clipă, mă concentrez asupra hainelor. Tricouri la mâna a doua şi ciorapi din plasă, preferabil purpurii, culoarea mea preferată,

— Bună, spun printre toate astea. Iartă-mă că te deranjez.

Bunica tace.

— Dar am ceva ce trebuie să…

Mărturisesc? Nu, deja sună prea vinovat.

— Am ceva ce trebuie să-ţi spun.

Tăcere în continuare.

Respir adânc. Telefonul se înfierbântă la ureche, dar mi-am pierdut căştile în urmă cu mai bine de o săptămână.

— Am cunoscut pe cineva la magazin, în seara petrecerii de logodnă a Rowenei. A intrat un bărbat care căuta ceva.

— A, face bunica.

Este unul dintre cuvintele ei preferate. În funcţie de inflexiune, înseamnă o mulţime de lucruri diferite. Ar putea să însemne: *Chiar mă întrebam când aveai de gând să-mi spui;* sau *Continui să mă amuzi cu necazurile tale atât de predictibile;* sau *Eu văd soluţia problemei tale, chiar dacă tu n-o vezi.*

În clipa de faţă, sper să însemne puţin din toate trei.

— În orice caz…

Se aude o bufnitură deasupra capului meu şi isprăvesc în grabă.

— Nu i-am spus că nu pot. I-am spus că-l ajut să găsească obiectul pe care îl căuta.

— Şi ai făcut-o?

— Am făcut-o, îi spun, şi în glas mi se strecoară mândria.

N-am avut nevoie de ajutorul tău sau al Rowenei. Bine, am avut nevoie de ajutorul lui Gabriel, dar ajung şi la asta într-un minut.

Însă înainte să pot să continui, bunica spune:

— Felicitări! Şi atunci, care e problema?

Ăăă… cum să-i răspund la asta? Să vedem. *Am pretins că sunt Rowena, am minţit că pot să găsesc ceva pentru un străin, l-am găsit în 1899 şi aproape că era să mor în timpul desfăşurării evenimentelor.* Într-un târziu, şoptesc:

— Cred că totuşi ce am găsit pentru el nu este ce-şi doreşte. Şi oricum, cred că nici nu trebuia să-l fi găsit.

— A, spune ea din nou, iar eu aştept parcă o oră până ca ea să vorbească din nou. În acest caz, se pare că ai primit una dintre cele mai importante lecţii de viaţă.

Cumva, această conversaţie nu merge în direcţia în care ar trebui.

Dar înainte să apuc să spun ceva, ea oftează şi eu mi-o imaginez cu telefonul lipit de ureche, cu faţa ridată de o sfârşeală incontestabilă.

— Tamsin, indiferent de ce ar fi trebuit să faci, ai pornit pe drumul ăsta. Acum consider că singurul lucru care-ţi mai rămâne de făcut este să mergi până la capăt. Trebuie să mergi până la capăt. Dacă n-o faci, nu văd altă cale pentru tine. Sau pentru noi toţi, legat de treaba asta.

Şi, cumva, vocea ei e un amestec de tristeţe şi resemnare. Respir, apoi spun pe un ton pe care îl consider destul de calm:

— Ce tot spui?

Se poate ca ea să nu înţeleagă? Adaug:

— Nu sunt…

Nu sunt vrăjitoare, vreau eu să urlu.

Dar, aparent, asta e tot ceea ce voi căpăta, căci spune pe un ton cu totul diferit:

— Acum, te rog să mă scuzi. Trebuie să înceapă *Jeopardy!* Şi, cu un clic uşor, bunica a închis.

ZECE

— CE PĂRERE AI DE ASTA? mă întreabă Rowena, făcând o piruetă în faţa mea.

Reflexia ei din oglinda triplă e un vârtej ameţitor de mătase şi dantelă de culoarea fildeşului.

— E grozavă, îi răspund. Arăţi ca o adevărată mireasă.

Rowena se opreşte din învârtit, fustele aşezându-i-se lent. Se zgâieşte la mine, cu ochii mijiţi.

— La fel ai spus şi despre ultima, şi despre penultima, şi despre cea de dinaintea ei.

Ridic mâinile într-un gest de apărare prefăcut.

— Arăţi grozav în toate.

Ce pot să spun? Rowena – cu pletele ei blonde, cu tenul deschis la culoare şi cu ochii verzi – a fost născută să valseze în rochii lungi, albe, cu trenă.

— De ce nu e mami aici pentru chestia asta? Nu e ceva la care ea ar trebui să-şi dea cu părerea?

Rowena pufneşte.

— Ea urăşte oraşul. Ştii prea bine.

E adevărat. Anul trecut, Rowena a fost cea care m-a adus cu maşina la New Hyde Prep. Nu m-ar fi deranjat să iau trenul, dar mama a insistat să mergem cu maşina. Ea a stat în scaunul din dreapta şoferului, cu capul lipit de geam, cu ochii fixaţi asupra pătrăţelelor de cer dintre clădirile înalte. Când consilierul meu rezident mi-a înmânat o hartă a metroului, mama a părut luată prin surprindere şi speriată şi m-a sfătuit să nu călătoresc cu metroul după ora nouă seara. Rowena şi cu mine am schimbat priviri complice, dându-ne ochii peste cap, lucru care se întâmplă rar, dar

am fost în perfectă concordanţă. După ce Rowena a instalat-o din nou pe mama în maşină, şi-a lipit, o clipă, obrazul rece de faţa mea fierbinte şi transpirată. Apoi au plecat. Au stat exact patruzeci şi două de minute.

— Şi nu se găseşte nimic în jurul lui Hedgerow. Numai dacă nu cumva vreau să-mi caut rochia la vreo consignaţie.

Se înfioară delicat, de parcă şi-ar imagina oroarea de a se îmbrăca în dantelă prăfuită.

— În consignaţii am găsit unele dintre cele mai grozave articole din garderoba mea. Cum ar fi colierul ăsta. L-am cumpărat săptămâna trecută cu numai douăzeci de dolari.

Ridic medalionul rotund care atârnă pe lănţişorul de argint de la gâtul meu.

— Şi, priveşte! Se deschide şi înăuntru are un ceas.

Examinez cadranul ceasului din medalion. Delicatele sale ace sunt blocate la ora douăsprezece.

Nu funcţionează, dar chiar şi-aşa, e drăguţ. Eu îi spun *giuvaierceas.* Pricepi? E şi ceas, şi bijuterie?

Sora mea mă priveşte în oglindă.

— Încântător! spune ea şi apoi îşi face de lucru la un volănaş crem de la corsetul rochiei. Ce părere ai, dacă scot ăsta şi…

Din fericire, nu trebuie să mă gândesc, căci exact atunci apare vânzătoarea şi nu mai conteneşte cu admiraţia manifestată zgomotos, până ce Rowena radiază şi eu apuc să mă uit pe furiş în exemplarul meu din *Macbeth* după care ar trebui să scriu un eseu de cinci pagini pentru luni. După părerea mea, cele trei vrăjitoare sunt supraevaluate. Poate că ăsta va fi subiectul lucrării mele.

Când plecăm de la magazin, un vânt insistent învârtejeşte de-a lungul trotuarului fluturaşi, şerveţele boţite şi câteva capace murdare de la paharele de cafea. În aer pluteşte un miros de tămâie care arde atât de intens, încât îi simt gustul în gât.

Aruncând o privire în jur, identific sursa: o masă la colţ, unde un bărbat îmbrăcat într-o robă multicoloră agită pacheţele purpurii şi galbene şi strigă preţurile tuturor care

trec pe acolo.

— *Doidolaridoidolaridoidolari.*

Privesc la turnul ceasului filialei Jefferson a Bibliotecii publice din New York. Cu turla sa din cărămidă roşie, mi s-a părut întotdeauna că seamănă cu un castel, dar se pare că odinioară a fost închisoare pentru femei, şi de-abia după aceea a devenit filială de bibliotecă. Închide la ora şase. Soarele apune deja, iar eu vreau să mă furişez spre cămin, căci i-am promis Agathei că vom merge la film în campus. Dar chiar acum, Rowena spune:

— Hai să luăm un cappuccino. Niciodată nu ai parte de unul bun acasă.

— Ăăă… nu pot. Trebuie să ajung undeva.

— Chiar trebuie? mă întreabă Rowena, apoi adaugă aproape cu nostalgie: Tam, nu prea te mai văd.

Eu clipesc:

— Vin acasă la fiecare două săptămâni.

— Mda, dar… îşi scoate o şuviţă care i s-a prins sub bareta poşetei puse pe umăr şi îmi zâmbeşte prefăcut: Numai pentru că trebuie să vii.

Mă gândesc s-o mint şi să-i spun că trebuie să fiu la cămin până la şase. Dar apoi mă întreb dacă e posibil ca Rowena să se simtă singură în Hedgerow, acum, că sunt plecată. În secunda următoare, râd de mine însămi. Ea îl are pe James şi o are pe Gwyneth (deşi cine ar vrea-o pe Gwyneth, zău aşa?). E adevărat, nu are o versiune proprie a Agathei (Gwyneth nu se pune), dar le are… cam pe toate celelalte.

Însă în momentul de faţă, e atât de dornică să stea jos şi să bea o cafea cu mine, încât nu am inima s-o mint.

— Bine. *Le Petit Café* e după colţ, îi spun, sperând în sine mea că se ridică la standardele Rowenei.

— Grozav! zice ea cu un zâmbet care mă bucură, indiferent cât de tare aş vrea eu să nu fie aşa. Fac cinste, adaugă, răsucindu-mă şi pe mine odată cu ea şi pornind în direcţia pe care i-o arătasem eu.

După cum era de aşteptat, *Le Petit Cofé* este aglomerată la ora asta. Într-un târziu, găsesc locuri la fereastră, mătur

firimiturile de pe suprafaţa zgâriată a mesei şi aştept ca sora mea să se întoarcă. Când vine, aduce graţios băuturile noastre şi o farfurie de prăjituri.

— Tipul de la tejghea mi-a dat prăjituri gratis. A spus că abia au fost scoase din cuptor.

Privirea îmi alunecă spre partea din faţă a încăperii. Siluete. E blondul drăguţ cu care anul trecut crezusem că flirtam cu succes. Încă nu-l văzusem trimestrul ăsta şi ajunsesem la trista concluzie că fusese dat afară sau că plecase. Dar nu, iată-l. Copleşind-o pe Rowena cu deserturi. Muşc din pişcotul pe care mi l-a întins sora mea, apăsând pe limbă o margine ascuţită a prăjiturii.

— Aşadar, Tam, începe Rowena încet după ce s-a aşezat. Te-ai gândit ce ai de gând să faci după ce termini liceul?

Iau o înghiţitură din cafeaua mocca, rup colţul unui pacheţel de zahăr nerafinat şi-l torn în ceaşcă.

— Vreau să spun, vei veni să locuieşti acasă sau…

— Nu, îi răspund, mai vehement decât ar fi trebuit.

Sprâncenele subţiri ale Rowenei se unesc.

— De ce nu? Mamei i-ar face plăcere.

— Şi ce să fac? Eu nu sunt ca tine, Rowena. Nu… mă simt în apele mele acolo. Şi, în plus, vreau să merg la facultate.

Nu este niciun secret că mama şi bunica o pregătesc pe Rowena să preia conducerea familiei într-o bună zi. Ea va fi cea la care vor veni toţi atunci când va trebui să se ia o decizie; ea va fi cea care va conduce ritualurile şi riturile în fiecare primăvară şi anotimp de recoltat; şi ea va fi cea care va diagnostica bărbaţii şi femeile din orăşel atunci când aceştia vor veni după căderea întunericului, mergând cu paşi mărunţi spre uşa din spate, căutând ajutor. E o afacere bună, una sigură, din care te poţi susţine de una singură.

— Tam, spune ea blând acum. E casa ta. Întotdeauna vei avea loc. James şi cu mine mereu vom…

Eu încremenesc. Deja e *James şi cu mine asta* şi *James şi cu mine aia. Eu şi cu James vrem să construim un website pentru* Greene Herbals *în loc să folosim acele cataloage de comandă demodate.*

— Rowena, o întrerup eu, nu vrei niciodată mai mult de la viaţă decât – îmi arunc mâinile în sus, în aer – familia noastră şi casa şi…

— Şi ce? mă întreabă ea, pe un ton perplex.

Totul, aş vrea să spun, dar sigur că nu pot. Cine şi-ar dori mult decât să fie Talentat aşa cum este ea, aşa cum sunt toţi, mai puţin eu.

— Nimic, murmur.

Arunc o privire în jur prin cafeneaua aglomerată, sperând din tot sufletul că va schimba subiectul, şi atunci îl văd pe Alistair Callum citind – par să fie lucrări de-ale studenţilor –, cu o cană albă lângă cot.

El ridică privirea, se întoarce încet şi îmi zâmbeşte.

Oh, nuuuuuuuuu!

UNSPREZECE

IMEDIAT, MĂ ASCUND după paharul meu înalt şi subţire de mocca, o parte din mine ştiind că e inutil să mă ascund, şi nu numai fiindcă un pahar înalt şi subţire nu poate asigura cine ştie ce acoperire.

— Tam, spune sora mea, iar eu am senzaţia că mă strigă de o bună bucată de vreme.

Alistair îşi împinge scaunul înapoi, adunându-şi hârtiile şi aşezându-le ordonat în servietă.

— Îl… îl cunosc pe profesorul ăla.

Mă ridic brusc în picioare, astfel că îmi răstorn scaunul în spate, unde o mamă gângureşte deasupra unui cărucior de bebeluş. Îmi aruncă o căutătură urâtă.

— Îmi pare rău, îi spun, ridicând scaunul.

Întorcându-mă, mă aplec în afară în speranţa că-l blochez pe Alistair înainte de a ajunge la masa noastră. Dar e prea târziu.

— Rowena, îmi spune Alistair şi, cu toate că şi-aşa este destul de înalt, am brusca senzaţie că atinge tavanul dacă îşi întinde mâinile.

Cu coada ochiului o văd pe Rowena privind de la Alistair la mine, înapoi la Alistair, cu buzele întredeschise de surpriză.

— Ne-am mai…, spune ea.

— Domnule profesor Callum, o întrerup eu, străduindu-mă să adopt stilul formal. Se pare că dau tot timpul de dumneavoastră. Nu mi-am dat seama că veniţi aici, adaug, realizând prea târziu cât de idiot a sunat.

— Da, ei bine, uneori când stau la birou… e prea multă

liniște.

Nu-mi dau seama ce poate fi așa de amuzant, dar desigur că sora mea râde în hohote, cu râsul ei de uită-te-la-mine-și-te-vei-îndrăgosti-de-mine-pe-vecie, și, ca un făcut, Alistair chiar se uită la ea.

— Iar ea este sora mea, Rowena, spun, concentrându-mă la modelul cravatei lui Alistair, romburi roșii pe fundal negru până când mi se face ușor greață. Rowena, domnul profesor Callum.

Alistair își trece servieta dintr-o mână în cealaltă, se uită la mine prin ochelarii săi, apoi își înclină capul în direcția Rowenei. În acest moment, tot zumzetul și trăncănitul din cafenea par să fi dispărut, lăsând un țiuit dogit în urechile mele.

— Sunt încântat să te cunosc, Rowena, spune Alistair în cele din urmă.

Numele ei i se ondulează pe limbă, apoi iese lent, trei silabe atât de distincte, încât ridic capul pentru a mă zgâi la ei. Rowena face o mișcare pentru a se ridica și, desigur, Alistair face un gest pentru a-i face semn că nu, să nu se ridice, iar ea se conformează.

— Ce drăguț să-l întâlnesc, în sfârșit, pe unul dintre profesorii lui Tam, spune Rowena, de parcă eu i-aș fi ascuns în mod deliberat pe toți profesorii mei de ea.

— Dânsul nu este…

Dar Rowena deja îi spune lui Alistair:

— Vă rog, luați loc!

— A, nu, domnule profesor Callum, nu vrem să vă reținem, îi întrerup eu, dar el deja și-a tras un scaun.

— Atât de formală, mă dojenește el. Și când te gândești că eram sigur că ne spuneam pe numele mic, *domnișoară Greene.*

Și își dezvelește dinții în ceea ce ar putea trece drept un zâmbet. Înghițind în sec, îmi trag și eu scaunul, atentă să nu mai dau peste nimeni de data asta. Mă așez, studiind fulgii de scorțișoară din paharul de mocca.

— Și tu ești elevă – aici Alistair se oprește așteptând o confirmare din partea mea – la New Hyde Prep, parcă?

Rowena râde veselă şi văd doi tipi de la o masă învecinată cum se uită la ea. Amestec cu linguriţa în resturile mâloase de pe fundul paharului.

— A, nu, eu sunt mai mare decât Tamsin, spune ea, aplecându-se uşor de parcă ar dezvălui un secret.

— Într-adevăr? întreabă Alistair politicos. N-aş putea spune care e mai mare.

— Mulţumesc, spun eu.

Alistair mă priveşte, amuzat de tonul meu.

— Eşti mult prea tânără pentru a-ţi face griji că ai putea părea în vârstă, domnişoară Gr…, a, da, *Tamsin.*

El şi Rowena îşi zâmbesc, iar mie îmi vine să trag un şut în scaunul lui.

— S-a întâmplat să fiu în oraş, iar Tamsin mă ajuta să-mi cumpăr rochia de mireasă, îl informează de parcă ar fi prieteni vechi.

Amestecând cu paiul, imprim cuburilor de gheaţă din pahar o mişcare de rotaţie, suficient de tare încât acestea să clincăne audibil.

— A, da? Când are loc fericitul eveniment?

În timp ce Rowena trăncăneşte întruna dând detalii şi Alistair scoate exclamaţiile potrivite când şi când, eu îl studiez pe ascuns. Pare obosit şi degetele îi tremură când şi le strânge şi le îndoaie pe toarta cănii de ceai, la fel cum mi se întâmplă şi mie când înghit o doză prea mare de cofeină.

— Dar mă tem că o plictisim pe Tam, îmi taie Rowena firul gândurilor. Ea nu găseşte rochiile de mireasă la fel de fascinante. Sau rochiile, în general.

Mă uit lung la ea. Gata cu camaraderia dintre surori, pe care mi-a tot strecurat-o în discursul din ultimele două ore.

Alistair zâmbeşte politicos şi se întoarce spre mine.

— Aşadar, spune el, ai avut cât de cât succes cu… proiectul?

Strâng paiul între degete.

— Da, dar mai bine aş veni mâine la birou şi…

— A, dar dacă l-ai găsit, de ce să nu…

— Ce e asta? se bagă Rowena, aplecându-se peste masă. E o temă pentru acasă? întreabă ea şi mai oferă o mostră

din râsul ei delicat.

— Tocmai ţi-am spus că nu e profesorul meu, îi zic.

Încerc să o calc pe picior pe sub masă, dar, în loc de asta, sfârşesc prin a da un şut piciorului mesei.

— Nu i-ai spus surorii tale? mă întreabă acum Alistair pe mine, iar eu renunţ la orice speranţă de a scăpa cu viaţă din situaţia asta.

— Alistair m-a rugat să-i găsesc ceva, izbucnesc eu.

— Să-i găseşti… Ah! Rowena scoate un mic icnet de parcă tocmai s-ar fi ars. Dar… Tam…

Mă zgâiesc la ea, dorindu-mi ca unul dintre darurile ei să fie telepatia, astfel încât să pot urla în tăcere la ea şi să-i spun *să tacă.*

— Cum să reuşeşti tu să…

Nu mai spune nimic, iar acum mă simt de parcă aş avea chef să mă întind peste masă şi s-o pălmuiesc până ce înfăţişarea de confuzie, îi dispare de pe chipul perfect.

— L-am găsit, şuşotesc spre ea.

N-aş putea spune că îi cade falca, dar face ochii mari, iar eu încerc să memorez clipa, de vreme ce probabil că este unica satisfacţie pe care o voi căpăta vreodată. Alistair mă ţintuieşte cu privirea.

— L-ai găsit? mă întreabă el calm.

Degetele îi tremură din nou şi împinge cana la o parte.

Eu dau afirmativ din cap şi, brusc, nu mai am chef de vorbă.

— Ce este? îl întreabă Rowena, jucându-se cu pacheţelele de zahăr de pe masă, în timp ce adaugă: Desigur, dacă preferi să nu…

— Nu, nu, e în regulă. La urma urmelor, sunteţi surori, spune Alistair, şi ceva în legătură cu felul în care accentuează cuvântul *surori,* similar felului în care i-a pronunţat numele Rowenei, mă face brusc să mă îndrept de spate. Vreau să spun că este afacerea familiei, nu-i aşa?

— Ţi-l aduc mâine. Ai ore de consultaţii?

Privesc cum trăsăturile chipului i se schimbă.

— Da, dar…

— De ce nu acum? intervine Rowena.

De data asta, reuşesc să-i nimeresc gamba cu vârful tenisului meu, dar ea nu prea reacţionează. Căminul tău e în apropiere nu-i aşa?

— Nu. Şi nu este la cămin, îi spun printre dinţii încleştaţi.

— Atunci, unde e? întreabă Alistair, aplecându-se puţin în faţă.

— Da, Tam, unde este? repetă şi Rowena. Apoi pune lucrurile cap la cap. A, e acasă la unchiul Chester.

— Acasă la unchiul tău?

Alistair strecoară în glas doza perfectă de confuzie şi evident că Rowena dezvoltă răspunsul.

— Da, mătuşa şi unchiul locuiesc în oraş. Pe Washington Square Park. Într-o minunată casă care este veche de peste o sută de ani. Mereu am socotit că ar trebui să fie un muzeu în toată regula.

— Zău?

Alistair se lasă pe spate în scaunul său, neluându-şi privirea de pe chipul Rowenei.

— Poate ştii că sunt profesor de istoria artei. Obiectele medievale constituie specialitatea mea, dar chiar îmi plac, în egala măsură, şi arta şi artefactele din epoca victoriană.

— Minunat, spune Rowena. Arta medievală este aşa de fascinantă!

Mă uit fix la ea. Nu mă pot abţine.

— Tu nici măcar nu ştii să scrii cuvântul *medieval.*

Se lasă un moment de tăcere, dar apoi Rowena zâmbeşte, se apleacă înainte şi îşi pune mâna pe braţul lui Alistair.

— Iart-o pe sora mea. Părinţii noştri au crescut-o cum trebuie, dar uneori nu se vede. Întinde mâna şi se uită la ceas. Desigur, am pierdut trenul, spune ea senină. Iar acum va trebui să-l aştept pe următorul, ceea ce înseamnă mai mult de o oră. Am putea să-i arătăm domnului profesor Callum casa şi să recuperam obiectul. Sunt convinsă, Tam, că l-ai făcut să aştepte destul.

Sora mea îmi adresează acel zâmbet pe care eu îl consider de tipul *măr otrăvit.*

Cum de-am ajuns aici? Plănuisem să-i duc ceasul lui

Alistair a doua zi, la birou. Şi să-i pun câteva întrebări. Nu ştiu ce mă aşteptam să realizez sau de ce Alistair ar putea să facă lumină în misterul meu legat de faptul că am putut să pun mâna pe el iar Gabriel, nu. Dar cu Rowena alături în călătorie nu va fi nicio iluminare în seara asta.

DOISPREZECE

— ŞI AICI ESTE COLECŢIA DE CĂLIMĂRI a mătuşii Rennie. Ea se simte cu adevărat atrasă de aceste obiecte pe care nimeni nu le înţelege cu adevărat.

Mă ţin după Rowena şi Alistair în timp ce ea ne conduce prin casă, dintr-o cameră într-alta, arătând spre fiecare comoară. E în elementul ei, fiind deosebit de fermecătoare. Vocea i s-a rotunjit şi i s-a înmuiat până a ajuns de moliciunea mierii. Ar putea foarte bine să discute despre ingredientele din lichidul corector Wite-Out şi toată lumea i-ar absorbi cuvintele de parcă ar fi picături de aur.

Dar nu şi Alistair. Face toate mişcările potrivite – dă din cap aici, zâmbeşte dincolo – şi n-am nicio îndoială că Rowena este pe deplin convinsă că el o găseşte irezistibilă. Dar Alistair este foarte liniştit, o linişte care induce în eroare, o linişte subţire ca o pojghiţă de gheaţă care s-ar putea sparge oricând.

În timp ce ne îndreptăm spre vestibul, mă feresc deliberat să privesc tabloul în care cândva se afla şi ceasul.

— Sunt sigură că vrei să vezi ce a găsit Tam pentru tine, spune Rowena într-un final.

După cum şi eu aş vrea, aproape că o pot auzi pe Rowena adăugând.

— Păi, spune Alistair uşor năucit, de parcă acest gând tocmai i-ar fi trecut prin minte. A fost fascinant. Ce casă veche minunată! Cât de norocoşi sunteţi să o aveţi!

Apoi se întoarce nerăbdător spre mine.

— Bine, îi spun, încercând să-mi menţin vocea calmă. Este aici.

Îi conduc spre bucătărie. Ceasul e pe masă, acolo unde l-am lăsat sâmbăta trecută. Alistair îşi ţine respiraţia în timp se duce şi ia ceasul cu mâini tremurânde.

— Minunat, spune el şi atinge cu un deget limba ceasului care indică ora. Pur şi simplu minunat. Privirea îi alunecă peste cadran şi apoi vocea sa capătă un dinamism profund când repetă: Da, minunat!

— Ăsta e? întreabă Rowena, iar eu zâmbesc în sinea mea.

Aproape c-o pot auzi gândind: *Ce e aşa de deosebit la asta?*

— Unde… cum l-ai găsit?

Alistair se întoarce spre mine, cu ochii strălucindu-i ciudat, iar impulsul de a-i zâmbi îmi piere imediat.

— O, păi, nu-mi pot dezvălui sursele, spun, căznindu-mă să adopt un ton nepăsător.

Un spasm uşor îi trece peste chip şi Alistair arată cu totul altfel. Dar se întâmplă atât de repede, încât aproape că şi eu am îndoieli. Iar apoi Alistair arată ca Alistair din nou. Dar de data asta nu mă mai păcăleşte.

Cine eşti tu? Şi ce vrei de fapt? Este evident că nu ceasul, indiferent de cât de încântat te prefaci că eşti. Nu ştiu cât am mai fi prelungit concursul de zgâit reciproc, dar Rowena îl întrerupe cu un hohot de râs.

— Ei bine, trebuie să spun că e cu certitudine o piesă deosebită. Sunt atât de bucuroasă că Tam a reuşit să-l găsească pentru tine! Şi mă bucur că tu ne-ai putut găsi pe noi. Nu toată lumea ştie calea cea bună pentru a întreba.

— Da, spune încetişor Alistair. Îmi dau seama cât de norocos am fost. Se întoarce spre ea, îi zâmbeşte, şi apoi se uită cât e ora. Cred că dacă nu te grăbeşti, trenul tău va pleca fără tine.

— Da, desigur. Iar *logodnicul* meu se va întreba unde sunt.

Dau ochii peste cap. Rowena are o relaţie de dragoste cu acest cuvânt. Ba chiar simulează un uşor accent ciudat atunci când îl pronunţă.

— În cazul ăsta, vrei să luăm împreună un taxi? Te duci la

gara Grand Central, nu-i aşa? Sau poate plănuieşti să mergi cu trenul subteran?

— Trenul subteran? Trei linii curbe îi apar Rowenei pe frunte, dar dispar aidoma literelor scrise pe apă. A, vrei să spui metrou. A, nu! Nu sunt prea mândră să recunosc că n-am mai călătorit niciodată cu metroul până acum. Îşi încreţeşte nasul ca un drăcuşor: Masele nespălate, se preface ea că îi şopteşte lui Alistair.

— Ar trebui să încerci odată, îi spun eu cu voce tare. Nu mirosim chiar aşa de rău.

Rowena de-abia îmi aruncă o privire.

— Desigur că putem lua împreună un taxi, spune ea plină de graţie, iar apoi: Tam, vrei să te lăsăm undeva?

— Nu, merg pe jos, i-o retez eu.

Ieşim grăbiţi din casă în ploaia care a început să cadă.

— O, vai de mine, spune Alistair, nu am umbrela la mine.

— Cât de englez eşti! îl necăjeşte Rowena şi vâră mâna în poşeta ei supradimensionată.

— Nu e englez, murmur eu. E…

— Poftim, spune triumfătoare Rowena.

Scoate o umbrelă mică şi neagră şi acum încearcă să o deschidă în timp ce ploaia începe să se înteţească.

— Desigur, e înţepenită. Nu pot…, adaugă ea.

— Lasă-mă pe mine, spune Alistair nerăbdător, de parcă ar fi aşteptat toată viaţa lui să o servească. Îşi pune degetele lungi peste ale ei şi amândoi se luptă cu umbrela timp de o secundă înainte ca aceasta să se deschidă brusc.

— Oh!

Rowena scoate un mic ţipăt de neputinţă, care îmi sună în urechi ca un clopot. Este primul sunet sincer pe care îl scoate de când Alistair s-a aşezat la masa noastră. Îşi ridică mâna cu un gest ciudat lipsit de graţie, apoi se opreşte să şi-o examineze. De unde stau, pot să văd o mică zgârietură care sângerează.

— O, îmi pare rău! spune Alistair, cu o voce blândă.

Mă trec fiori reci, dar asta nu are nimic de-a face cu ploaia. În mâna lui apare o scânteie albastră, apoi apasă cu batista pe mâna Rowenei, aceeaşi batistă pe care a apăsat-

o pe încheietura mâinii mele la librărie.

— E numai vina mea.

— Îţi mulţumesc, murmură ea, iar el îi tamponează mâna şi apoi îndepărtează batista. E mai bine acum.

— Rowena, spun eu, cu o voce aspră şi plină de avertisment.

Dar când ea se întoarce spre mine, cuvintele îmi rămân în gat. Acest disconfort psihic din mintea mea creşte, dar eu nu pot articula nimic acum şi aici.

— Eu… nimic.

— Uite, în sfârşit un taxi, zice Alistair.

Face semn cu mâna şi taxiul întoarce printr-o băltoacă de lângă trotuar şi opreşte lângă el. Pe gleznele mele sclipesc picături de apă împrăştiate de taxi.

— Tamsin, îţi mulţumesc pentru tot.

Deschide portiera şi o invită pe sora mea să urce prima. Rowena mă sărută pe ambii obraji, apoi se dă înapoi şi mă priveşte.

— O să te sune mama, murmură ea. Va fi în mod deosebit interesată să audă *totul* despre ceas şi despre cum l-ai găsit. Şi eu la fel.

Dându-mi umbrela, ea coboară de pe trotuar, se îndreaptă de spate şi se urcă în taxi. Alistair pune un picior în taxi şi e pe punctul de a se urca după ea.

— Voi trece pe la tine pentru a discuta despre preţ, spun cu tupeu când deja e cu spatele la mine.

El se întoarce şi îmi oferă un zâmbet strălucitor.

— O, de-abia aştept! Chiar avem câteva lucruri de discutat.

Portiera se închide şi taxiul se îndepărtează, iar eu rămân contemplând toate băltoacele de pe pavaj care conţin mici lumi înceţoşate.

TREISPREZECE

— MAMA TA A ÎNROŞIT FIRUL DE TELEFON, spune Aghata când deschid uşa cu cotul, având braţele pline de cărţi.

Ea stă aşezată la biroul ei, părând că munceşte din greu, cu un caiet deschis în faţă şi cu un marker galben în mână. Doar că în cameră miroase a acetonă şi eu observ că unghiile de la picioare ale Agathei, care erau roz fosforescent, sunt acum de un albastru strălucitor.

— Pfff, răspund în timp ce arunc cărţile pe patul meu nefăcut. Majoritatea nimeresc, dar două alunecă pe podea. Spune-mi ceva ce nu ştiu, adaug.

De o săptămână evit telefoanele mamei.

— Lucrare? mă întreabă Agatha, văzând teancul.

— Trei, îi răspund, cufundându-mă în fotoliul din polistiren expandat. Mă uit la frigiderul miniatural şi tresar uşor. Ochii mei se holbează înapoi la mine.

— Agatha! strig, şi sar să dezlipesc schiţa ei de pe uşa frigiderului.

— A, asta, zice ea, fluturând markerul spre mine. Îţi place? Ţin schiţa la o lungime de braţ.

— Mi-ai făcut nasul strâmb.

Agatha se uită la mine, apoi examinează schiţa.

— O, da! Dar ce părere ai despre aia? mă întreabă, arătând spre uşa dulapului, care este în mod necaracteristic închisă.

Îmi displace să mă gândesc la hainele, pantofii, curelele şi poşetele clădite în spatele ei aşteptând să se rostogolească la prima deschidere a uşii. Mă studiez în cea de-a doua schiţă lipită pe uşă.

— În asta am ochii prea apropiaţi unul de altul. Dezgustător! Aşa mă vezi tu pe mine?

— Bine, cusurgioaico, ce părere ai despre aia?

— Care anume?

Cea de pe oglindă. Lui Gabriel i-a plăcut cel mai mult.

— Ce? Unde? A venit aici?

Mă răsucesc de parcă el ar putea ieşi în orice moment de după comodă.

— De ce nu m-a căutat pur şi simplu? îmi întreb imaginea reflectată în oglindă.

Apoi observ că Agatha se zgâieşte la mine.

— Cred că tocmai de-asta a venit aici.

— A, da… Vreau să spun, de ce nu m-a sunat pe mobil?

— A zis că te-a sunat. Era închis.

Cotrobăi după mobil şi mă uit la ecranul lui negru.

— O, da! L-am închis când m-am dus la bibliotecă.

Îl redeschid şi mă uit cum se luminează ecranul. Trei apeluri ratate. Gabriel. IAD. Şi altul de la IAD.

— Deci, ăăă… ce-a vrut Gabriel?

Probabil că e prea târziu să sune nepăsător, dar încerc.

Se aude cum Agatha rupe cu dinţii o pungă – bomboane gumate Twizzlers.

— Pe tine, răspunde ea cu gura plină de plastic.

— *Poftim?*

Zâmbeşte în timp ce face o gaură în punga de bomboane.

— Glumeam. A spus că era prin zonă. Ceva de genul ăsta. Voia să vadă ce mai faci. Mestecând în timp ce meditează, adaugă: E tare drăguţ. Dacă nu-l vrei, pot să-l iau eu?

— Poftim?

Aşa am crezut că ai spus. Vrei un Twizzler? mă întreabă, întinzându-mi punga.

— Mulţumesc, dar nu mă dau în vânt după plastic roşu.

Fluturând o sfoară roşie spre mine, îmi spune:

— Puritano!

După ce Agatha pleacă la grupul ei de studiu la algebră,

îndrept toate revistele din cameră, aliniindu-le perfect marginile. Apoi scot lavetele Swiffer ale Agathei şi şterg de praf birourile noastre, noptierele şi scrinul pe care îl împărţim. Descâlcesc toate colierele din cutia de bijuterii, aranjez inelele, brăţările pentru mână şi pe cele pentru gleznă, apoi încep să trec prin cartoanele mele pentru SAT.

Când cuvintele prind a se înceţoşa în mintea mea, ridic în cele din urmă receptorul şi formez numărul de acasă, lăsând să treacă aproape câte un minut între două cifre apăsate.

Mama îmi răspunde înainte ca primul apel să fi ajuns la jumătatea lui.

— Alo! zice ea stăpână pe situaţie, iar eu aproape că scap telefonul.

Apoi respir adânc, probabil pentru ultima dată, şi spun:

— Mami, bună – mi-a spus Agatha că ai sunat. Şi ştiu că m-ai sunat şi pe mobil. Am fost atât de îngrozitor de ocupată cu lucrările şi testele şi chestia cu SAT-ul, şi, ei bine, am uitat cumva să-ţi spun că…

— O, Tamsin, murmură ea.

Îmi înfăşor firul telefonului pe deget din ce în ce mai strâns până ce sângele nu-mi mai irigă vârful degetului.

— Îţi pot explica, spun amorţită. Nu ştiu ce ţi-a zis Rowena, dar…

— Cum a fost la cumpărăturile pentru rochia de mireasă? Firul de telefon sare de pe degetul meu.

— Ăăă… a fost OK. Ştii, Rowena a probat o grămadă de rochii şi arăta ca o mireasă şi apoi…

Brusc, mă întreb dacă măcar asta are câtuşi de puţin legătură cu Alistair. Sperând că mama e ocupată cu spectacolul nunţii adaug la iuţeală:

— Vezi tu, la urma urmelor, poate că nici nu e convinsă de povestea cu rochia albă. Vreau să spun, n-a cumpărat nimic.

— Insistă să se ducă iar în oraş săptămâna asta. Vineri.

Mama spune *oraş,* dar sună mai degrabă a *bârlog de nelegiuiri.*

— O, păi…

Încep să număr alene cărţile din teancul de pe biroul meu. Ajung la nouă când un gând îngrozitor îmi trece prin minte.

— Trebuie să mă duc la cumpărături cu ea? Iarăşi?

Se lasă o tăcere deprimantă şi grea la celălalt capăt al firului. Mă zgâiesc la partea de cameră a Agathei, la teancul de rufe curate pe care tocmai le-am împăturit şi le-am pus pe patul ei.

— Mami? Ce se întâmplă?

— În ultima vreme, sora ta pare… dusă.

— Păi… înţelepciunea populară spune că oamenii înnebunesc puţin înainte de a se căsători.

— Da, ştiu. Dar… în ultimele zile a fost… diferită.

— Cum diferită?

Mama îşi trage un pic nasul şi eu mă încrunt la telefon.

— Mami, nu cumva…

— Te rog… te rog să stai cu ochii pe ea la oraş, da?

— Sigur, nicio problemă.

Închidem, dar am senzaţia clară că mama nu e liniştită. Şi nici eu. De ce nu i-a spus Rowena mamei ce am făcut?

— După cum veţi vedea din următorul diapozitiv, la Pollock s-a păstrat forma esenţială şi structura. Dar mărimea pânzelor… diapozitivul de fapt nu dă adevărata mărime… dar mărimea…

Mobilul lipit de şold bâzâie şi tresar, revenind la realitate. Cu toate că sunt destul de sigură că vibraţia nu poate fi auzită până în faţa clasei, domnul Dobbins se opreşte preţ de o clipă pentru a-şi drege glasul. Procedează aşa de fiecare dată când intră câte un student întârziat, când se şopteşte prea tare sau când telefonul cuiva sună în liniştea mormântală pe care el o solicită la orele sale. E mai uşor aşa, să ne facă pe toţi să ne plictisim de moarte.

Aruncând o privire în jos, văd cuvântul IAD luminat pe ecran. Mă încrunt, îmi închid telefonul şi încerc să fiu atentă.

— Cariera lui Pollock ca artist nu a debutat până ce…

Am vorbit ieri cu mama. Dacă mă sună iar, înseamnă că

s-a întâmplat ceva groaznic. Bunica! Îmi împing scaunul înapoi şi desigur că acesta scârţâie pe podeaua acoperită cu linoleum.

Lumina se revarsă din diascop, dându-i feţei domnului Dobbins o strălucire cadaverică.

— Hm! spune el într-un târziu, după o pauză agonizantă, în timp ce eu încerc să-mi adun cărţile şi caietele.

Un creion zornăie pe podea, la fel de tare ca o bombă, în liniştea mormântală care s-a lăsat din nou. Îl urmăresc cu privirea dispărând sub scaunul fetei uituce. Fir-ar! Era preferatul meu, în pofida faptului că ştiu că e o prostie să ai creioane preferate.

Reuşesc cumva să-mi târşâi picioarele spre uşă, şi, slavă cerului, când mâna mea atinge mânerul lustruit, domnul Dobbins şi-a reluat prelegerea. Uşa se închide indiferentă la următoarele informaţii fascinante pe care avea de gând să le mai împărtăşească despre Pollock – fără îndoială, luate fix de la pagina 188 din manual, de la capitolul *Informaţii biografice despre Jackson Pollock.* Am parcurs secţiunea asta aseară, când Agatha a băut o gură de vodcă pentru curaj şi s-a apucat apoi să-şi taie parul. Când pătrunzătoarele urlete de nefericire din partea ei de cameră deveniseră prea mult, a trebuit să-i smulg foarfeca din mână, şi după aceea am cam abandonat lectura.

Acum, pe jumătate ghemuită, termin de îndesat toate cărţile în rucsacul meu şi mă opresc exact înainte de a ieşi din clădire. Afară răpăie o ploaie uşoară, dar hotărâtă. Ca de obicei, nu am umbrelă la mine. Aplecându-mă în cadrul uşii, le privesc pe cele trei fete care ţâşnesc şi se opresc la trecerea de pietoni, care acum este acoperită de un strat de apă cenuşie. Ţipetele lor pătrund prin uşa cu panouri subţiri de sticlă, iar una dintre fete, cu o nefericire acută întipărită pe chip, ridică piciorul, expunându-şi şlapii cu paiete.

Cu coada ochiului văd mişcându-se ceva. Pe partea cealaltă a străzii un bărbat şi o femeie s-au oprit în cadrul uşii unei clădiri, adăpostindu-se sub o arcadă din piatră. O privesc pe fată cum îşi înclină capul spre companionul ei. El

se apleacă spre ea şi pare că-i şopteşte ceva la ureche. Timp de trei secunde, rămân amândoi încremeniţi în acest tablou şi eu nu mă pot abţine să nu-i studiez ca pe o pictură; părul auriu al fetei, chipul ei palid, întoarsă cu tot corpul spre el, în timp ce el, înfăşurat într-o pelerină de ploaie de culoare neagră, stă asemenea unei linii de cerneală neagră, otrăvitoare, proiectată pe albul marmurei arcadei. Apoi el întoarce capul, ochelarii săi sclipind scurt spre mine, în timp ce iese în ploaie, îndepărtându-se cu paşi energici. Fata priveşte lung după el, apoi se retrage în cadrul uşii, cu umerii căzuţi, ducând o mână la gât. Pare gata să leşine. Năpustindu-mă pe uşa şcolii, ţip:

— Rowena!

PAISPREZECE

BĂLTOACELE AU NĂVĂLIT PE TROTUAR, dar păşesc printre ele. Ploaia se înteţeşte şi eu o pierd temporar din vedere pe sora mea când un autobuz trece vâjâind, aruncând un val de apă care îmi udă instantaneu jeanşii. În acele câteva secunde benefice, mintea mea rumegă. *Rowena şi Alistair? Rowena şi Alistair? Cum? De ce?* Când ajung pe cealaltă parte a străzii, în mod miraculos ea încă e acolo.

— Rowena, repet eu, şi în cele din urmă se întoarce şi mă priveşte lung.

— Oh, face ea vag.

— *Oh*?

E îmbrăcată cu aceeaşi rochie neagră cu care era îmbrăcată şi în seara petrecerii ei de logodnă şi încălţată cu pantofi cu tocuri care îmi închipui că îi sunt foarte folositori la mersul prin băltoace. Este mai palidă ca de obicei, dar ochii îi strălucesc şi trebuie să recunosc că, indiferent de împrejurări, sora mea arată bine.

— Ce cauţi aici? o întreb eu răstit, încercând să mă adăpostesc în cadrul uşii, în timp ce ploaia îmi cade pe obrazul drept. Ce se întâmplă? Şi de ce erai cu Alistair? Cel cu care te-am văzut era profesorul Callum, nu?

Inspir adânc şi încerc s-o las mai moale, străduindu-mă să ignor faptul că sora mea mă priveşte de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată în viaţa ei.

— A zis mama că o să vii din nou aici ca să mergi la cumpărături, să-ţi iei rochie de nuntă. Dar a zis că vineri. E de-abia miercuri, Rowena. Miercuri, insist eu, de parcă dacă

repet numele zilei sora mea o să iasă din starea de buimăceală.

— Miercuri? repetă ea cu un fir de voce atât de diferit de obişnuitele ei tonuri de miere caldă.

Deodată, simt furnicături în mâini şi picioare şi mă întorc, dar trotuarul este pustiu, cu excepţia pârâiaşelor de ploaie care se scurg prin crăpăturile din beton. Întorcându-mă din nou spre sora mea, observ că şi ea îşi înalţă gâtul, de parcă s-ar uita după cineva. E cuprinsă de un frison şi se face ghem în cadrul uşii – o fată prăbuşită.

— Tam, cum este el în realitate? mă întreabă ea, cu ochi rugători, degetele ei agăţându-se de mâneca hainei mele.

Tocmai când vreau s-o întreb dacă se referă la Alistair, privirea îmi este atrasă de ceva de la încheietura descoperită a mâinii ei. Fără s-o întreb, o apuc de braţ şi îi ridic mâneca. Trei linii întunecate, de-abia acoperite de o crustă, îi marchează suprafaţa pielii, de altfel curată. Ceea ce e şi mai rău este că ea nu opune rezistenţă şi nu pare să observe că strânsoarea dureroasă a degetelor mele în jurul încheieturii mâinii ei s-a intensificat.

— Ce-i asta? o întreb aspru, scuturându-i uşor mâna, privind cu atenţie sângele închegat.

Îmi simt gura uscată, de parcă tocmai aş fi înghiţit nisip, şi adaug:

— Tu… tu trebuie… n-ar trebui să fii aici.

Degetele ei tresar sub ale mele şi, în cele din urmă, Rowena reuşeşte să-şi retragă mâna.

— Vreau să fiu aici. *Trebuie* să fiu aici. Cu el. N-ai cum să înţelegi.

Mă dau înapoi până ce muchia grinzii din piatră mă înţeapă în umeri. Mă simt de parcă, pentru puţin timp, bătăile inimii mi s-au oprit.

Ploaia îmi curge pe gât şi mi se infiltrează pe sub gulerul ud al jachetei, dar nu-mi pasă. Ţin mobilul în mână, ascultându-l cum sună la celălalt capăt al firului. *Te rog, te rog,ră…*

— Alo?

— Am nevoie de tine.

— Îmi place, exclamă Gabriel, vocea lui plină umplându-mi mintea, dar nu pot nici măcar să zâmbesc. Ştii, chiar mă întrebam cât o să-ţi ia…

— Eşti cu maşina, nu?

Un bărbat înfofolit în pelerină de ploaie neagră se şterge de mine şi îmi înăbuş un ţipăt, dar el nici măcar nu se uită la mine. *Nu Alistair, nu Alistair, nu Alistair.*

— Ăăă… da. Ai nevoie să mergi la IKEA sau ceva de genul ăsta?

Aş vrea eu.

— Am nevoie să mă duci acasă. Pe mine şi pe Rowena.

— Stai o secundă… ce…

— N-am timp să-ţi explic, îi şoptesc la telefon, iar apoi vocea mi se face ţăndări. E ceva în neregulă cu ea.

— Spune-mi unde sunteţi.

Din pricina ploii, ne ia mai mult de o oră să ieşim din oraş.

Am mai degrabă senzaţia că au trecut trei ore.

— Tamsin, mă strigă Rowena de pe bancheta din spate. Unde mergem?

Este pentru a treia oară când mă întreabă.

— Mergem acasă, Ro, îi repet. Mai ţii minte? Casa mare, câmpul, grădina, caprele.

Gabriel se uită pieziş la mine, dar nu face niciun comentariu. Eu mă foiesc în scaunul din dreapta şi la picioarele mele se rostogoleşte o doză goală de cola.

— Nu vreau să merg acasă, spune ea, aşa cum era de aşteptat, iar eu oftez, înfigându-mi adânc unghiile în coapsă.

— Da, ştiu. Doar pentru o vreme. Apoi ne întoarcem. E OK Rowena?

Îmi întind gâtul, încercând să-i zâmbesc surorii mele. Dar ea nu vrea să-mi întoarcă zâmbetul, nici măcar nu vrea să se uite la mine. În schimb, îşi ţine faţa şi mâinile lipite de geamul ud de ploaie, şi eu am o fulgerare mentală absurdă a ceea ce probabil că pare ea să fie pentru ceilalţi şoferi şi

trecători de pe autostradă. Degetele ei se răsucesc neliniştite pe sticlă, unghiile bătând în codul Morse un mesaj de neputinţă.

— El nu vrea ca eu să merg, şopteşte ea atât de slab, încât este doar un firişor de voce, pierdut practic în zgomotul roţilor ploii. Are nevoie de mine.

Într-un târziu, se întoarce spre mine cu un aer arţăgos şi zice:

— Trebuie să mă întorc. Ştiu asta. Ştiu asta chiar aici, şi se izbeşte în piept atât de tare, încât simt vibraţia în propriul meu corp.

Îşi schimbă poziţia pe bancheta maşinii, dar imediat se repede din nou în faţă, cu gura strânsă ca o linie.

— Ascultă, Rowena, o implor, nefiindu-mi foarte limpede ce am să-i spun. Trebuie să mergem acasă doar pentru puţin timp. Doar pentru puţin, puţin timp. Şi apoi ne întoarcem. Îţi promit. Fără să respir, îi şoptesc lui Gabriel: Poţi să mergi puţin mai repede?

Gabriel se uită iar pieziş la mine şi îmi răspunde pe acelaşi ton murmurat:

— Tocmai o forţez la o sută treizeci şi cinci. Asta-i tot ce poate rahatul ăsta de maşină.

— El mă vrea înapoi! strigă brusc Rowena, bătând cu palmele în tetiera scaunului lui Gabriel.

— Rahat! exclamă el, şi noi ne năpustim direct spre o maşină aflată pe banda noastră, dar doar o atingem.

— Rowena, îi spun, apucând-o de mâini.

Ea se răsuceşte în timp ce vârful palid al limbii îi ţâşneşte peste buza de sus. Ochii ei, care par numai pupile, se întunecă.

— Ne vom întoarce. Dar e bine aşa. Zău, bâigui eu. E bine să faci pe inabordabila. În felul ăsta, tipii devin tot mai intrigaţi. Nu-i aşa, Gabriel? *Gabriel?*

El se uită în oglinda retrovizoare, privind-o pe sora mea de parcă ar fi un animal turbat.

— Ăăă… O, da. Ne… place chestia asta. Ne înfierbântă.

Dau din cap maniacal în timp ce sora mea mă fulgeră cu privirea. Preţ de o clipă, chipul ei este lipsit de orice

expresie, apoi ea clatină din cap.

— Ce ştii tu, Tam? Ce ştii tu despre iubire?

Înghit, recunoscând în tăcere că aceste cuvinte sunt Rowena pură, chiar dacă tonul – fără inflexiuni, lipsit de orice emoţie – este cu totul greşit.

— Ştiu că asta nu e iubire, îi spun, şi toate pretenţiile de a rămâne calmă dispar. Este ceva, dar sunt sigură că nu e iubire. Îmi cuprind genunchii cu mâinile – altfel mă tem că mă voi întinde s-o plesnesc pe sora mea până îşi vine în fire.

— Uşurel, Tam, murmură Gabriel, întinzând o mână, pe care eu o accept, simţind strângerea alinătoare a degetelor lui calde.

Dar următoarele cuvinte ale Rowenei îmi alungă sentimentul:

— El mi-a zis că ai să-mi spui asta. Că nu veţi înţelege. Niciunul dintre voi.

— O, zău? spun, cu o voce trădând ironie. Şi ce a mai…

— Trebuie să ne întoarcem, repetă Rowena, şi acum vocea i s-a schimbat, revenind la dulceaţa-i familiară. El vrea ca eu să mă întorc. La el.

O privesc lung, neajutorată.

Gabriel, susură sora mea ignorându-mă. Întoarce maşina! La următoarea ieşire de pe autostradă, întorci şi o iei spre New York.

— Tam, spune Gabriel rar, ca prin vis, poate că ar trebui să întoarcem.

— Poftim? Nu! Eşti nebun? N-o asculta!

— Ba da, ascultă-mă pe mine, adaugă sora mea, cu vocea ei dulce şi rugătoare. Asta trebuie să faci. Întoarce maşina!

— Bine, bine, este Gabriel de acord, vocea devenindu-i mai veselă de parcă ar fi nespus de fericit să o îndatoreze pe sora mea. Eu îi dau un pumn. Tare.

— Au! Ce naiba? Scutură scurt din cap, strângând volanul mai tare, iar apoi îmi aruncă o privire. Tam, ce simt eu…

Rowena se lasă pe spate pe locul ei.

— Asta este, Gabriel, toarce ea, vocea ei făcând volute şi

vârtejuri prin maşină asemenea caramelului cald. Faci ce e bine, îl încurajează ea în timp ce el apasă pe maneta semnalizatorului şi se îndreaptă spre banda potrivită.

Un camion ne claxonează asurzitor, farurile acestuia măturând interiorul maşinii noastre.

— Nu ne omorî în timpul manevrei! i-o trântesc eu.

— No asculta! îi cere Rowena. Ea nu înţelege. Nimic.

Ignorând-o, mă întind peste Gabriel şi deschid geamul. Ploaia pătrunde în interior, udându-ne pe amândoi.

— Scutură-te de asta, îi spun.

— Nu pot… Are nevoie de ajutorul meu, murmură el.

Degetele lui strâng şi mai tare volanul, dar ne îndreptam spre ieşire prea repede. *Tic, tic, tic.* Sunetul semnalizatorului pare să se audă nefiresc de tare.

— Tamsin, calmează-te! spune sora mea.

— Încetează să-i mai spui lui Gabriel ce să facă!

Vocea îi este onctuoasă, începând să reverbereze cald înlăuntrul meu, asemenea undelor de la suprafaţa unui lac. Ea nu şi-a mai exersat Talentul asupra mea de ani de zile, dar îmi amintesc că aşa mă simţeam.

Apoi am cea mai ciudată senzaţie. Cercurile tot mai largi ale vocii Rowenei par că se izbesc de un zid de piatră din interiorul meu şi se sparg în urma impactului. Pur şi simplu, amuţesc. Fără să am răgazul să mă gândesc, mă aplec şi îl bat pe Gabriel pe umăr.

— Ajunge, îi spun liniştită.

Gabriel clipeşte şi se răsuceşte de parcă ar fi primit un şoc electric.

— Ce a fost asta? şopteşte el.

În secunda următoare, apasă maneta semnalizatorului şi trecem de ieşirea de pe autostradă.

— Nuuuuuuu! ţipă Rowena, lovind furioasă locul de lângă ea.

Cred că n-am auzit niciodată ceva mai dulce.

O oră şi jumătate mai târziu, ne oprim brusc.

— Casă, dulce casă! spun, şi, pentru prima dată, chiar vorbesc serios.

Rowena pare să doarmă pe bancheta din spate, deşi din când în când un spasm îi schimonoseşte faţa, iar ea geme de parcă ar fi prinsă de durere. Gabriel opreşte motorul, se lasă puţin în faţă şi îşi pune capul pe volan. Îşi masează ceafa cu o mână, degetele încercuind tatuajul cu luna albastră.

— Nu te bucuri că te-ai întors? îl întreb după câteva secunde.

El îmi aruncă o privire, un colţ al gurii fiindu-i ridicat într-un zâmbet, sper, dar nu-mi răspunde. Şi n-apuc să-i mulţumesc, căci se deschide uşa şi mama zboară pe alee, părul ieşindu-i din coadă – sau ce era – în care s-a chinuit să şi-l prindă. În secunda următoare dispare din raza mea vizuală, iar apoi o zăresc pe bancheta din spate a maşinii.

— Bună, mami, o salut eu, vocea fiindu-mi oarecum înăbuşită căci mă cuprinde într-o îmbrăţişare, atât cât reuşeşte s-o facă de pe bancheta din spate.

Capul îmi este presat în umărul ei, iar gâtul îmi amorţeşte. Pielea ei miroase a levănţică şi salvie, parfumul său ameţitor devenind mai dens în jurul meu.

— Ăăă…, mami, poţi…

— O, Tamsin, spune ea, dându-mi drumul brusc din îmbrăţişare.

Trag lacom aer în piept.

— Ai găsit-o. Le mulţumesc pământului şi stelelor de deasupra noastră.

E atât de trasă la faţă şi cu pete din pricina plânsului încât simt o durere năprasnică fiindcă nu am sunat-o de pe mobil mai devreme decât o făcusem. Şi totuşi, am avut de-a face cu o maniacă.

— În legătură cu asta, îi spun, trăgându-mă puţin înapoi. Tocmai am făcut o serie de descoperiri interesante.

Dar privirea mamei este aţintită asupra Rowenei, căci sora mea se mişcă şi deschide ochii. Ne examinează pe toţi, clipeşte de câteva ori, de parcă am fi apariţii dintr-un vis greşit.

— Unde este el? murmură ea.

Îşi trece mâinile prin păr ca şi cum ar căuta acolo

răspunsul, iar eu trebuie să mă întorc. Înregistrez cu vederea periferica mişcare, privesc pe geam şi-i văd pe tata şi pe unchiul coborând pe alee.

— Unde este James, asta întrebi? Vine. Ajunge imediat.

Mama vorbeşte cu voce tare, extrem de precaută, genul care o folosesc oamenii cu vorbitorii non-nativi şi cu copii.

— Ăăă…, mamă, încep eu. Ea nu…

— El mă vrea înapoi, se agită Rowena.

— Cu siguranţă că da, este mama de acord prea repede, cu toţii te vrem, scumpo. N-ai fost tu însăţi în ultimele zile. Tu…

Micul şuvoi de cuvinte al mamei se opreşte. A găsit semnele de pe încheietura mâinii Rowenei, iar acum îşi trece cu blândeţe degetele peste ele, gura ei ezitând din pricina greutăţii a ceea ce nu poate sau nu vrea să spună. Rowena coboară împleticindu-se din maşină şi mama aproape că se împiedică, în graba ei de a o urma. Eu şi cu Gabriel ne privim reciproc.

— Ce ai simţit atunci? îl întreb în cele din urmă.

El pune mâna pe cheile care încă atârnă din contact şi le trage afară fără să spună un cuvânt.

— Acolo, pe autostradă, atunci când…

— Ştiu când, spune el brusc. Am simţit că trebuia să fac asta. Că trebuia neapărat să întorc maşina, altminteri aveam… aveam să mor sau ceva asemănător.

Pufneşte, iar eu observ că strânge cheile în mână.

— Pur şi simplu, ştiam că trebuia să fac asta. Că era lucrul corect pe care trebuia să-l fac. Şi apoi…

— Şi apoi ce? întreb eu în şoaptă.

— Apoi a încetat. Când m-ai atins tu. Când i-ai spus tu să înceteze.

Acum el se uită lung la mine.

— Ce anume ai făcut?

— Nu ştiu.

— *Nu* ştii?

Trag cu lăcomie aer în piept în timp ce el mă priveşte cu severitate, nevenindu-i să creadă.

— Jur că nu ştiu. Şi eu am simţit ceva, dar apoi… a

încetat. Am vrut să înceteze şi aşa s-a întâmplat.

Privesc fără ţintă pe geam. Rowena merge clătinându-se pe alee cu braţele întinse de parcă ar vrea să atingă pe cineva, în timp ce mama se agită în sus şi în jos pe lângă ea. În timp ce le privesc, mama întinde mâna să o apuce pe sora mea de umăr, dar ea se scutură cu o mişcare de nerăbdare. Tata, ţinând în sus o plantă scoasă din rădăcină, se ţine după ele. Iar unchiul Morris pur şi simplu stă pe alee şi clatină din cap.

— De ce nu *fac* ceva? şoptesc eu.

— Nu ştiu. Cred că nu pot.

Apoi, vocea lui izbucneşte nerăbdătoare:

— Dar poate poţi tu.

Clatin din cap şi spun automat:

— Eu nu o pot opri pe Rowena.

În liniştea din maşină, cuvintele mele se rostogolesc aidoma unei monede şi, încet, ajung să se oprească. Mă uit la Gabriel.

— Ea este… Chiar am oprit-o. Din a te convinge. Tu chiar n-ai făcut nimic?

— N-am putut, îmi spune el simplu.

Apoi mă bate pe genunchi cu cheile ca pentru a-mi atrage atenţia.

— Tam, tu nu înţelegi? Tu ai oprit-o pe Rowena. A vrut ca eu să întorc maşina şi aş fi…

— Ea poate să facă asta, murmur uluită. Poate obliga pe oricine să facă tot ce-i spune…

— Aparent nu, mă întrerupe Gabriel, lovindu-mă iar peste genunchi. Şi, mai mult decât atât, l-ai oprit pe bărbatul acela să ne omoare în 1899.

— Aşa am făcut?

— Da, fraiero! Nu înţelegi? Voia să ne omoare. Cu ceasul…

— Îmi amintesc, îi spun. Şi nu mai ţipa. Sunt lângă tine.

Dar înlăuntrul meu se derulează ceva, şi mă simt de parcă şi eu aş putea începe să ţip în orice clipă. Ceva de genul: *Luaţi aminte voi toţi cei care aţi spus că e mare păcat de mine.* Văd cu ochii minţii legendarul vârf de

acoperiş şi cum mă caţăr pe el pentru a face anunţul către toate chipurile uluite de dedesubt.

— Dar tu ai atins ceasul. Şi nu ţi s-a întâmplat nimic. Tam, de două ori e cam prea mare coincidenţa, spune Gabriel, iar eu îl privesc uimită. Tu ai un Talent.

— Dar de ce? De ce acum? De ce n-am ştiut nimic de treaba asta. De ce n-a ştiut mama sau bunica sau oricine altcineva?

Mă opresc pentru a-l privi pe Gabriel, care, dintr-odată, nu se mai uită la mine. În schimb, întinde mâna în faţă şi ia un CD pus alandala, pe care îl introduce înapoi într-o casetă crăpată, purpurie.

— Ce? Ce e?

Dar înainte să-mi poată răspunde, un SAAB bleumarin vâjâie pe alee fără să-şi facă griji pentru gropi. Se opreşte aruncând noroi pe Volvo-ul lui Gabriel. O secundă mai târziu, James se dă jos din maşină.

— Povestea o să devină urâtă, murmur, şi cobor din maşină.

Gabriel face acelaşi lucru. Ploaia s-a potolit, transformându-se în burniţă, iar eu stau lângă James.

M-am gândit dintotdeauna la logodnicul surorii mele ca la logodnicul surorii mele. Toată lumea ştia că într-o bună zi ei vor fi un cuplu. Personal, cred că asta e din cauză că amândoi sunt aroganţi şi încăpăţânaţi. Chiar şi când eram copii, el nu părea să fie copil. Bănuiesc că e din pricina Talentului său – el este capabil să absoarbă cuvintele şi să le înmagazineze aşa cum un cactus depozitează apa. Poate citi o carte o dată, şi câţiva ani mai târziu o poate reproduce pagină cu pagină. Cred că toate acele cuvinte se aliniază pe pereţii creierului său şi îi sufoca orice dorinţă de a vorbi cu noi, muritorii de rând. Sau poate că noi i-am sufocat dorinţa cu mult timp în urmă, atunci când am refuzat să ascultăm mostre din vastele lui cunoştinţe, mai mult de două secunde, înainte de a o lua la goană sau de a-l băga cu capul într-unul dintre butoaiele aliniate în afara hambarului în care se adună apa de ploaie. În apărarea mea, n-am făcut asta niciodată. Doar am stat de şase, ori

de câte ori o făcea cineva.

Cine ştie despre ce vorbeşte el cu Rowena sau dacă măcar apucă să vorbească atunci când este cu ea? Dar în el chiar arde acest foc lăuntric, cu o intensitate care pare să-i servească drept contrast frumuseţii şi strălucirii surorii mele.

Cu toate astea, chipul său este acum la fel de alb ca al unui om care stă în viscol.

— Bună, Tam, spune el pe un ton plictisit, zgâindu-se la alee.

Mama o ţine pe Rowena de umeri, iar tata a venit lângă el de parcă ar vrea să-i blocheze orice cale de scăpare. Sora mea se răsuceşte în mâinile mamei ca un prosop de bucătărie agăţat pe frânghia de rufe, la uscat. Brusc, mă întreb când a dormit Rowena ultima dată. Sau când a mâncat.

— De când e aşa? întreb.

— De o săptămână, răspunde James cu o voce goală. Speram că atunci când a sunat mama voastră… când a spus că o aduci înapoi… că Ro are să fie… mai bine.

Ultimele cuvinte se pierd şi eu îmi las privirea în jos, uitându-mă lung la o încâlceală de ierburi care înfloresc într-o groapă mai adâncă. Gabriel fluieră printre dinţi.

— Ei ce cred?

— Că e sub un soi de – pe chipul lui James trece un fior de durere – … de vrajă. De iubire.

Se întoarce spre mine atât de brusc, încât fac un pas înapoi.

— Cine este bărbatul?

Înghit în sec. Nu ştiu dacă acum e momentul să-i spun lui James că eu l-am introdus pe Alistair, chiar dacă fără voie, în viaţa Rowenei. În vieţile noastre. Dar chiar atunci, Rowena se eliberează de mama şi aleargă spre noi, cu braţele deschise, cu părul în vânt. James face un pas în faţă ca pentru a o prinde, dar ea se opreşte, părând să nu-i observe prezenţa, însă îi spune:

— Am nevoie de chei.

— Ro, îi spune el cu blândeţe. Aşteaptă o clipă! Măcar…

— Cheile, repetă ea, făcând o mişcare de nerăbdare cu mâna stângă spre SAAB.

Ochii îi sunt precum două cavităţi arse pe chip.

— Nu, îi spune James.

Vocea i se frânge, şi mă întreb dacă e prima dată când el îi spune acest cuvânt.

— James, spune Rowena, iar vocea ei devine cremoasă şi dulce. Dă-mi cheile acum! Am nevoie de ele şi tu vrei să mă ajuţi.

Aplecându-se spre el, ea îi pune o mână pe braţ.

— Rowena!

El îi pronunţă numele într-o înşiruire grăbită de sunete cu îngăduinţă şi iubire şi disperare maximă, toate amestecate în această rostire. Şi, în acelaşi timp, el îşi duce mâna spre buzunar şi aud un clinchet metalic, slab.

Nici măcar nu-mi trebuie şoapta aspră a lui Gabriel la ureche:

— Tam!

— N-o mai asculta! îi spun lui James, şi fiindcă tot nu-mi pot da seama ce se întâmplă, o apuc pe Rowena de braţ şi îi zic pe un ton brutal: Nu-i mai spune să-ţi dea cheile!

Lângă mine, îl simt pe James tremurând uşor; şi îşi scoate mâna din buzunar de parcă l-ar frige. Când vede că nu are nimic în mână, sora mea urlă. Apoi se întoarce şi mă pălmuieşte cu putere.

— Hei! ţipă Gabriel, apoi trece pe lângă mine, ţintuindu-i Rowenei braţele pe lângă corp.

Ea ţipă, şuviţele de păr blond căzându-i peste faţă şi lipindu-i-se de gura larg deschisă. Cu coada ochiului, îi văd pe părinţii noştri pornind spre noi. La jumătatea drumului, mama clipeşte, iar în secunda următoare e lângă mine, respirând de parcă tocmai ar fi alergat pe alee.

— Ce s-a întâmplat? icneşte ea.

Ne adresează tuturor întrebarea, cercetând-o pe sora mea, care încă se zbate în strânsoarea lui Gabriel. Îmi ating obrazul care mă ustură, degetele mele dând peste ceva ce pare a fi o zgârietură, produsă probabil de inelul surorii mele.

— Tamsin a oprit-o. Ca să nu mă convingă, spune James cu o voce mirată. La un moment dat, ştiam că trebuia să-i dau cheile apoi… în secunda următoare, am ştiut că nu trebuia s-o fac. Senzaţia dispăruse.

— A făcut-o şi pentru mine. În maşină, venind încoace, adaugă Gabriel. Altfel nu am fi acum aici.

Exact atunci, sora mea se smuceşte şi îl loveşte pe Gabriel în bărbie.

— Au, fir-ar să fie! Are sânge pe buză atunci când adaugă în şoaptă: Şi asta ar putea fi drăguţ.

Dar cred că sunt singura care îl aud. James face un pas în faţă şi îşi întinde mâinile spre sora mea, care acum respiră sacadat.

— Trădătorule, îl scuipă ea, întorcându-şi capul.

Se linişteşte complet şi poate că Gabriel se relaxează, căci ea se repede deodată înainte şi se eliberează cu o mişcare energică. Se îndepărtează de noi împleticindu-se, aproape izbindu-se de tata, şi ne aruncă tuturor o căutătură urâtă. Apoi se năpusteşte asupra SAAB-ului, zgâriind portiera. Nu ştiu dacă sora mea plănuieşte să pună cumva pe direct contactul maşinii – mă îndoiesc că ea ar şti măcar –, dar mama scoate un suspin disperare, apoi se întoarce şi face o mişcare cu capul spre casă unde, pe verandă, s-a adunat un grup de oameni.

Mama lui Gabriel, Lydia, se desprinde din grup şi vine încet spre noi, aproape fără chef. Are cearcăne; pune o mână pe umărul mamei, strângând-o uşor.

— A, nu, în niciun caz, murmură Gabriel, iar eu îi arunc o privire.

Dar el o cercetează pe mama lui cu îngrijorare.

— Am nevoie ca tu să-i distragi atenţia, murmură Lydia către James, iar el face un pas spre sălbatica femeie care este sora mea, strângând din umeri şi lăsându-şi capul mai jos.

Într-un fel, îmi aminteşte nici mai mult, nici mai puţin de un taur obosit care s-a resemnat şi nu-l mai atacă încă o dată pe matador.

— Rowena, o cheamă el cu blândeţe. Te duc eu cu

maşina înapoi la oraş, se oferă el, iar ea se întoarce, privindu-l fără nicio expresie, de parcă ar fi încercat să-şi amintească numele lui. Te duc înapoi la... el. Vocea îi tremură puţin, dar el îi dă înainte. Hai să plecăm acum, bine?

Şovăind, ea face un pas spre el.

— Mă duci tu cu maşina? repetă ea cu o voce spartă, iar el dă din cap aprobator.

— Mulţumesc, şopteşte ea.

Mai iute ca gândul, mâinile Lydiei alunecă prin aer, ca nişte păsări albe, neclare, şi o apucă pe sora mea de tâmple.

Chipul Rowenei se contorsionează preţ de o clipită, apoi ea cade în braţele lui James, aflat în aşteptare.

Lydia ridică din umeri, trecându-şi o mână peste faţă,

— Camilla, o să doarmă o vreme, îi spune ea mamei. Cheamă-mă când mai ai nevoie de mine, adaugă, şi păşeşte cu grijă spre casă ţinându-şi mâinile încrucişate la piept.

James o prinde mai bine în braţe pe Rowena şi, pentru o clipă îşi lipeşte faţa de a ei, aidoma unui om care trage lacom aer în piept. Apoi se îndreaptă de spate şi o ia spre casă, ducând-o pe sora mea în braţe. Tocurile ei cui sunt pline de noroiul de pe alee, iar cu fiecare pas săltat braţul drept i se leagănă în aer de parcă n-ar avea oase. Nu cred că am văzut-o vreodată pe sora mea atât de lipsită de graţie.

Mă uit la mama, la chipul ei scăldat în lacrimi, cum se sprijină de umărul tatei.

CINCISPREZECE

ATUNCI CÂND GABRIEL MĂ GĂSEŞTE, stau aşezată pe treapta de sus a scării, cu braţele încolăcite pe balustrada de lemn. El urcă pe scări, ducând o farfurie plină şi o cană, şi, în timp ce îşi ridică privirea spre mine, o fulgerare argintie alunecă de pe farfurie aluneca şi cade zăngănind pe trepte, în jos.

— La naiba… îmi pare rău, şopteşte Gabriel, aruncând o privire spre uşa închisă a bibliotecii de la baza scărilor.

— Nu-i mare scofală, îi spun. Ei ştiu că sunt aici, afară.

Părinţii mei ne sechestraseră în bibliotecă de mai bine de o oră.

— Cine e *acolo,* înăuntru? mă întreabă Gabriel, făcând un semn cu bărbia, căci încă nu i-am luat farfuria din mâini,

Urmăresc direcţia arătată de el, aruncând o privire în partea opusă, la uşa – închisă şi ea – a camerei Rowenei.

— Mama ta.

Gabriel dă din cap aprobator, se aşază lângă mine şi îmi întinde farfuria. Miroase a pâine uşor arsă. Mi-a pregătit pe grill un sandvici cu brânză, care se revarsă lipicioasă. A găsit pe undeva o mână de morcovi pe care i-a tăiat felii de mărimea unor monede. Încerc să-mi dau seama de ce o fi crezut că îmi vor trebui cuţitul şi furculiţa, dar hotărăsc că dacă l-aş întreba aş părea nerecunoscătoare.

— Nu e sushi sau tacos de peşte, şi nici pizza, dar m-am străduit, îmi prezintă el oferta, iar eu iau farfuria din mâinile lui, găsind alinătoare căldura ei, privindu-l pieziş.

— De unde ştii că îmi plac sushi, tacos de peşte şi pizza?

— Am nişte surse excelente.

— Agatha.

Timp de un minut, mă gândesc la colega mea de cameră. Nici măcar nu i-am spus că plec din oraş. N-a fost timp, dar chiar şi aşa, sunt sigură că deja e îngrijorată.

— Ar trebui s-o sun, spun, dar cumva nu-mi găsesc energia să mă ridic şi s-o fac.

— Mai întâi ar trebui să mănânci, îmi spune Gabriel şi împinge farfuria spre mine.

Iau o jumătate de sandvici, privesc cum se scurge brânza şi îl pun la loc.

— Deci mama ta a fost tare de folos zilele astea, îi spun, fugărind o felie de morcov prin farfurie, după care o duc la gură.

— Aşa se pare, murmură Gabriel. Obişnuia să-mi facă asta şi mie când nu voiam să mă duc la culcare.

— Când s-a oprit?

— Când aveam şaptesprezece ani, îmi răspunde, luând o bucată de morcov de pe farfurie şi făcând-o să dispară între degetele sale. Glumeam, adaugă, şi scoate morcovul de după urechea mea.

Îi dau mâna la o parte.

— Termină, îi spun. Sau e o extensie a Talentului tău?

El clatină din cap.

— Nee. Doar nişte chestii pe care le-am învăţat. Trucuri cu cărţi de joc, cu monede, chestii de felul ăsta. E mai uşor să cerşeşti bani pe stradă dacă mai întâi îi distrezi pe oameni.

Ciugulesc un colţ din sandvici.

— Ai cerşit bani?

El ridică din umeri.

— Tata m-a alungat de-acasă pentru un timp.

Rosteşte aceste cuvinte cu uşurinţă, cu inima uşoară, dar simt totuşi tremurul din voce. Mestec, înghit, aştept. Când nu mai spune nimic, îl întreb:

— De ce?

Gabriel îşi studiază mâinile, răsucind întruna şnururile de piele de la încheietura mâinii.

— Deoarece îi tot găseam lucrurile. Pe care el nu voia să

le găsesc. Sau să i le găsească mama.

— O, fac eu, cu gura plină.

Mă gândesc dacă să-l mai întreb, dar o fac oricum.

— Ce lucruri?

Un rânjet îi apare pe faţă.

— O, numere de telefon, prezervative, bijuterii care nu erau pentru mama. Ultima chiar a declanşat o scenă.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb printr-o ploaie de firimituri.

Cumva, prima jumătate a sandviciului a dispărut şi o încep pe cea de-a doua, încercând să mănânc mai graţios. Gabriel se scarpină la ceafă.

— Păi, s-a luat de mine. Dar m-aş fi descurcat. De fapt, a fost o adevărată uşurare după toate celelalte. Vreau să spun, deja mă dăduse afară, dar mă întorsesem s-o văd puţin pe mama, iar el a venit acasă şi, în fine, mama i s-a pus în cale.

Fac ochii mari şi pun sandviciul jos.

— A lovit-o?

Gabriel clatină din cap.

— Nu, mama i s-a pus în drum ca să-l adoarmă. Pentru un timp. Asta a fost factorul decisiv, cred. Am împachetat, cât timp el a zăcut pe podea. Părerea mea e că mama ştia că se terminase. Dar nu cred că şi-o va ierta vreodată.

Inspiră adânc, ia jumătatea de sandvici şi muşcă din ea.

— Şi nici pe mine, spune, sau cel puţin aşa cred că spune, dar chiar atunci, vorbind de lup, uşa de la camera Rowenei se deschide şi iese Lydia.

Ne vede pe mine şi pe Gabriel pe trepte şi se îndreaptă spre noi, fusta ei subţire legănându-se uşor în ritmul mişcării.

— Îmi trebuie…

— O pauză, spun eu repezit şi sar în picioare.

Feliile de morcov se rostogolesc pe trepte şi îl văd pe Gabriel prinzând una din zbor. Sper că mama lui nu a auzit nimic.

— Stau eu cu ea, spun, arătând spre uşa surorii mele.

Lydia ezită, se uită la Gabriel, apoi la mine, şi apoi la uşa închisă a bibliotecii de la baza scărilor.

Încuviinţează din cap. Dau să trec de ea, dar mă prinde de încheietura mâinii.

— Cheamă-mă dacă dă semne că se trezeşte. Nu ştiu cât va dura. Se pare că este din ce în ce mai puţin… eficient.

Clatină din cap spre ceva nevăzut şi îmi dă drumul.

— Poţi s-o faci iar? o întreb emoţionată. Adică, numai pentru a fi în siguranţă?

Lydia mă priveşte insistent şi atunci îmi dau seama că pare să privească lung spre ceva dincolo de mine. Aproape că mă uit şi eu în spatele meu. Nu m-aş mira ca unchiul Morris să fie invizibil în hol, trăgând cu urechea.

— E periculos. Dacă o fac prea mult.

— O, exclam eu şi prin gând îmi trece imaginea unui bărbat zăcând întins pe podea.

Lydia îşi continuă drumul pe holul de la capătul scării, iar eu urmăresc cu privirea cum ea şi Gabriel dansează ciudat unul în jurul celuilalt. Am timp câteva secunde să mă gândesc la ironia faptului că toată viaţa mea m-am simţit ca o proscrisă în familie pentru că nu eram Talentată, în vreme ce Gabriel trebuie să se fi simţit toată viaţa lui taman invers. Mă întreb doar cât de mult trebuie să-l fi iubit Lydia pe unchiul Phil. Apoi mă întreb de ce.

Îndreptându-mi umerii, păşesc în camera Rowenei.

O veioză mică aruncă o lumină slabă pe pielea surorii mele, dar chiar şi-aşa se vede cât de palidă e în realitate. Respiraţia îi este superficială şi inegală, deosebită de respiraţia adâncă, de parcă ar fi fost în comă, de câteva ore, şi eu mă opresc în uşă, vrând s-o chem înapoi pe Lydia. Dar apoi Rowena pare să doarmă mai profund şi un zâmbet îi trece peste chip. Părul îi este împrăştiat pe pernă, licăriri aurii strălucind ici şi colo. Trei şuviţe sunt prinse în pieptenele de pe noptieră şi eu le mângâi uşor, încercând să mi-o imaginez pe mătuşa Lydia pieptănându-i părul surorii mele. Răsucesc pieptenele. Probabil că e al lui James. După ce a instalat-o pe Rowena în camera ei, mama l-a cuprins de umeri, l-a întors în direcţia unui dormitor liber şi i-a spus să doarmă. Se pare că nu mai dormise de două

zile. Îi prinsesem privirea mamei atunci, dar ea clătinase din cap şi se strecurase pe lângă mine intrând în bibliotecă mimând cuvintele *mai târziu.*

Sora mea se agită şi eu mă întorc, înghiţind cu zgomot. Dacă trebuie, pot s-o opresc. Apoi mă gândesc mai bine, preţ de un minut. Poate că sunt capabilă s-o opresc să-şi folosească Talentul asupra mea, dar n-o pot împiedica fizic să treacă de mine şi să fugă afară pe uşă. Pentru a se întoarce la Alistair. Trebuie să vorbesc cu mama. Trebuie să vorbesc cu…

Arunc o privire spre telefon şi ridic în linişte receptorul, cu un ochi la sora mea, care s-a liniştit din nou. Formez numărul, pe care îl ştiu pe de rost.

— Alo?

Vocea Agathei este politicoasă şi îmi dau seama că nu a recunoscut numărul meu de-acasă.

— Eu sunt.

— Tam! Unde eşti? Unde ai fost? Te-am sunat pe mobil de vreo cinci ori, şi mă tot direcţionează spre mesageria vocală. Ce-ai păţit? Credeam că trebuia să…

— Îmi pare rău, zic eu la repezeală. Am… am avut o urgenţă acasă.

— E totul în regulă?

Vocea Agathei este răbdătoare; o pot simţi aşteptând s-o liniştesc şi îmi muşc buza de jos.

— Mda, acum e bine.

— Ce se…

Se opreşte, aşteptându-se să o întrerup, iar când n-o fac, îi simt confuzia venind în valuri pe fir.

— Nici măcar n-ai semnat de ieşire. Hags o să fie *în culmea furiei.*

— Ştiu.

Îmi frec fruntea. Putem scăpa nepedepsite pentru o mulţime de lucruri la New Hyde Prep, dar până şi Hags are limitele ei.

— Ce să-i spun?

— Uite, e… complicat. Adică, sunt bine cu toţii, îi spun aruncând o privire spre Rowena, care se răsuceşte brusc şi

scânceşte. În cea mai mare parte, adaug.

— Tam… eşti… ciudată. Eşti sigură…

— Da, da. Jur. Oricum, am vrut doar să ştii că nu vin în seara asta. Şi nici în restul săptămânii. Şi nici în week-end.

— Dar cum rămâne cu petrecerea Cynthiei, de vineri? Am crezut că tu…

— Îmi pare rău, şoptesc. Am să încerc, dar…

— Bine, spune Agatha, dar îmi dau seama că nimic nu e bine.

— Ăăă… deci, cum a fost ziua ta?

— În regulă, îmi răspunde, dar acum e prea politicoasă, aşa cum a fost când a răspuns la telefon, iar eu închid ochii strâns până ce văd ace de lumină arzând şi dizolvându-se.

Rowena se mişcă iar, zgâriind perna cu degetele. Sunetul unghiilor ei pe faţa de pernă din bumbac îmi aminteşte de şoarecii din pereţi.

— Trebuie să închid, îi şoptesc. Îmi pare rău, Agatha.

— Pentru ce îţi pare rău?

Dar clatin din cap, căci ce pot să-i spun?

— Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme.

Închidem, şi eu mi-o închipui stând în dormitorul nostru, privind lung pe geam, uşor încurcată. Mă aşez pe marginea patului Rowenei şi mă uit la ea. *Trezeşte-te! Trezeşte-te şi spune-mi ce* se *întâmplă.* Şi ca şi când m-ar auzi, deschide ochii.

— Tu, spune ea pe un ton plat.

— Bună, Rowena, îi zic eu.

Ochii ei sunt mai întunecaţi decât i-am văzut eu vreodată, şi sticloşi. Acum, că e trează, îmi doresc într-un fel să nu fie. Nervoasă, arunc o privire spre uşă. Cât de lungă trebuie să fie pauza de care nevoie Lydia?

— Ăăă… vrei să mai dormi?

— Nu, şopteşte ea, apoi închide ochii de parcă ar vrea să se facă singură mincinoasă.

Rămânem tăcute câteva momente, respirând amândouă sacadat. Apoi faţa ei se încreţeşte de durere. Cu ochii închişi în continuare, oftează.

— Tu m-ai oprit. În toţi aceşti ani, m-am întrebat când ai

să-ţi dai seama.

Deschide brusc ochii şi tot aerul din cameră pare să fie aspirat.

— Ce vrei să spui? o întreb în şoaptă.

Dar ea tace. Pleoapele îi flutură şi i se închid, şi pare să fi adormit iar.

— Rowena, o strig cu asprime. Ce tot spui tu acolo?

O împung în umăr.

Ţinându-şi ochii închişi, îmi spune cu o voce subţire ca de spin:

— În tot acest timp, ei ne-au spus nouă să nu… niciodată ei nu…

— Niciodată ce? *Ce* niciodată?

O ciupesc tare de partea de sus a braţului, suficient de tare cât să-i las urme roz de degete mânioase. Dar ea nici măcar nu se mişcă.

— Las-o să doarmă, se aude o voce joasă din spatele meu, iar eu mă întorc şi dau nas în nas cu Lydia, care stă în prag.

Mă priveşte cu fermitate şi în ochi îi licăreşte compasiunea. Compasiune sau altceva, nu sunt sigură. Înghit.

— Ce-a vrut să spună?

Nici măcar nu o întreb dacă a auzit sau nu conversaţia.

Lydia vine spre mine, cu paşi tăcuţi, punându-şi mâinile pe umerii mei şi întorcându-mă spre uşă.

— Du-te să vorbeşti cu mama ta.

— Cine a zis…

— Ea este singura care îţi poate răspunde, Tamsin. Apoi, preţ de o clipă, strânsoarea degetelor ei se înteţeşte: Încearcă să n-o judeci prea aspru.

Dar când ies din camera Rowenei, nu mă duc imediat s-o caut pe mama. Intenţionez. Am toate intenţiile să merg spre uşa bibliotecii şi să mă confrunt cu ea şi cu tata şi cu oricine altcineva se întâmplă să fie acolo. Chiar şi când mă trezesc umblând fără ţintă prin holul pustiu şi urcând o mică scară în spirală care duce spre aripa casei care îi aparţine bunicii, încă mai plănuiesc ce să le spun părinţilor.

În camera de zi a bunicii e rece şi, aruncând o privire spre ferestre, văd că una dintre ele a fost lăsată deschisă. Perdelele fluturã asemenea pânzelor unei corăbii şi, traversând încăperea şi întinzând mâna spre cadrul ferestrei, materialul mi se înfăşoară pe mâini aidoma unui giulgiu. Mă scutur pentru a mă elibera şi trântesc fereastra mai tare decât ar trebui. Din stucatură îmi cade pe umăr o bucăţică de vopsea. Dând-o deoparte, mă întorc şi mă uit lung la uşa închisă a dormitorului. N-am intrat niciodată în dormitorul bunicii fără să fiu invitată. Apoi îmi amintesc că n-am făcut o mulţime de alte lucruri până astăzi. Cu acest gând în minte, intru pe uşă.

Nu ştiu la ce m-am aşteptat. Să o surprind pe bunica murmurând nişte vrăji sau incantaţii către luna nouă care se strecoară pe geam sau consultând vreun tom străvechi?

Însă ceea ce văd mă tulbură mai mult decât ar fi făcut-o oricare dintre cele două.

Doarme. Adânc. Pe pat, înfăşurată în cuverturi până la mijloc, cu mâinile una peste alta pe piept şi cu părul alb şi lung pe pernă, împletit în coadă. Preţ de o secundă, asemănarea dintre ea şi Rowena este atât de mare, încât mă trezesc mijindu-mi ochii în semiîntunericul din încăpere. Dar nu, este bunica.

Pe masa de lângă patul ei se află – împrăştiate, ca de obicei – petale proaspete de flori şi o sticluţă cafenie cu un lujer palid şi fin ca o pânză de păianjen, de nu ştiu ce soi, tăiat în sticlă. Arată ca acele sticluţe pe care mama şi bunica le înmânează femeilor care vin la uşa din spate în toiul nopţii.

Încercând să pricep toate astea, am parte de o durere de cap mocnită, de cap care îmi pulsează în tâmple. Mâna mea bâjbâie în căutarea mânerului uşii, când mama apare pe neaşteptate aproape de umărul meu. De fapt, cam prea aproape.

— Îmi pare rău, Tam, murmură ea.

— E în regulă, mormăi eu. Oricum nu prea îmi foloseşte piciorul ăsta.

Ar fi trebuit să mă aleg cu o privire exasperată – una pe

care mama este destul de fericită să mi-o arunce scurt de fiecare dată când vorbesc –, în schimb, ea se întoarce şi se duce spre bunica, lăsându-se în genunchi lângă pat. Mâinile ei trec peste cuverturi până ce se aliniază cu ale bunicii şi apoi trebuie să-mi feresc privirea. Nu vreau s-o văd pe mama plângând.

— De când e aşa?

— De când Rowena… Rowena a pus-o sub un fel de vrajă.

Ochii mei ţâşnesc iar spre sticluţa de pe masă.

— Ea a băut asta? Aşteaptă, de unde ştii că Rowena a făcut-o?

Mama îşi ridică încet capul pentru a mă privi… şi văd că are ochii umflaţi.

— Chiar ea mi-a spus-o. Sora ta a stat aici şi mi-a spus cu un zâmbet pe faţă şi cu o lumină în ochi că… Mama face o pauză şi netezeşte cuvertura peste forma trupului bunicii. Mi-a spus că el i-a cerut s-o facă.

— Dar… Mă apropii de pat şi privesc lung la chipul palid al bunicii. Nu poţi s-o trezeşti?

— Am încercat. Tot ce am putut. Tot ce am ştiut. Nimic. Nimic. Nu pot rupe o vrajă a bunicii tale.

Degetele mamei se strâng pe cuvertură înainte ca ea să înceapă din nou s-o netezească obsesiv.

— Asta e vraja ei?

— Da, răspunde mama şi, în pofida faptului că există un dram de amărăciune în vocea ei, ridică braţul bunicii cu mare duioşie. Vezi? Probabil că i-a luat sânge de-aici.

Nu vreau să mă uit, dar o fac. În buricul degetului mare al bunicii există o înţepătură roşie.

— Şi apoi l-a amestecat cu rădăcină de valeriană şi cu nodul vrăjitoarei şi probabil că l-a băut. Toate astea numai fiindcă Rowena a stat aici şi a silit-o.

Pentru o clipă, mama îşi lipeşte faţa de cuvertură şi apoi îşi tamponează ochii cu marginea dantelată a acesteia.

Eu mă încrunt, mă uit lung la pat, apoi îmi revizuiesc impresia anterioară. Bunica pare ţeapănă, aproape de parcă ar fi împietrită. Nu pare să doarmă în acelaşi fel cum doarme acum Rowena.

— De aceea şi-a folosit Lydia puterea asupra lui Ro, spun eu, luându-mi ochii de la semnul însângerat.

— N-am ştiut ce altceva să încerc, recunoaşte mama. Dacă o ţin aici, ea o să încerce să plece pur şi simplu, iar acum mai e şi asta. Dacă o las să plece, atunci o să fie cu acel… bărbat, spune mama dispreţuitor.

— Alistair Callum, îngaim eu.

— Da, acceptă mama obosită. Rowena mi-a spus cum îl cheamă.

O amintire fulgerătoare, cu batista lui albastră, îmi licăreşte în minte şi iniţialele numelui său ies limpede în evidenta, trei litere arzânde, cusute cu fir alb pe fondul albastru. AEK. Apoi îmi amintesc numele scris pe plăcuţa de pe uşa biroului

— Nu cred că e numele lui adevărat, spun eu calm.

— De unde ştii asta? vrea mama să ştie, mâinile ei netezind cuvertura până când nu mai rămâne nici măcar o cută. Îl cunoşti?

Mă aşez lângă mama. În cameră e linişte, cu excepţia suspinelor ocazionale ale mamei, care plânge iar. Dincolo de fereastră, o lună în creştere străluceşte în toată splendoarea formei ei de semilună.

— Astă-vară a venit într-o seară la librărie. A cerut ajutor să găsească un ceas vechi. O amintire de familie. A spus că a fost pierdut. În 1887.

Acum nu se mai aude niciun sunet în cameră. De parcă mama şi-ar ţine respiraţia.

— De ce? întreabă ea în cele din urmă, vocea trădându-i supărarea. De ce nu ne-ai spus?

Deodată mă simt cuprinsă de furie.

— De ce nu mi-ai spus că am un Talent? Tu trebuie *să fi ştiut.*

Pe obrajii mamei apar două pete întunecate. Într-o fracţiune de secundă, e în picioare.

— Tatăl tău ar trebui să ştie şi el, bâiguie ea, evitându-mi privirea.

— Stai o clipă!

Şi brusc îmi dau seama că e pe punctul de a ieşi din

cameră.

Fără să stau pe gânduri, în mintea mea mă las dusă de val spre ea şi ţip în tăcere:

— *Stop!*

Mă clatin pe picioare şi ne privim reciproc. Şi, încă o dată, cuvintele de altădată ale bunicii îmi revin în minte. *Fiica ta va fi una dintre cele mai puternice vrăjitoare pe care le-am avut vreodată în familia noastră.*

— Tamsin, spune mama într-un târziu, şi-şi duce o mână la gât.

Îmi pare rău, vreau să spun, şi, de asemenea: *A durut?*

În schimb, cuvintele pe care le rostesc sunt ca nişte pietricele perfecte aruncate pe suprafaţa unui lac: plate şi grele.

— De ce m-ai minţit, în toţi aceşti ani?

Când mama şi cu mine intrăm în bibliotecă, un foc mic, palid scoate fum în şemineu, păzit pe ambele părţi de suporturile de porţelan. Înghit. Rowena obişnuia să facă aceste suporturi să cânte cu scâncete şi lătrături ruginite, iar eu râdeam până îmi dădeau lacrimile.

Tata stă lângă peretele cu ferestre care dau spre câmpurile ce duc la serele lui. Când intrăm în cameră, el se întoarce, trece prin spatele masivului birou de nuc, care este plin de hârtii şi cărţi şi tocuri şi călimări cu cerneală pe care mama încă adora să le folosească, şi se întâlneşte cu ea la jumătatea distanţei. Ea îşi dă capul pe spate şi se uită la el.

— Tamsin tocmai… m-a împiedicat să-mi folosesc Talentul.

Tata capătă acea expresie care înseamnă că probabil îşi doreşte să fi avut ceva din darul mamei de a se putea transporta instantaneu înapoi în grădina lui.

— Ea trebuie să ştie, bombăne el în cele din urmă, adresându-i-se direct mamei. Orice făcea Althea, ea nu simţea nevoia să ne ilumineze şi pe noi, dar acum spun să-i zici.

Menţionarea prenumelui bunicii mă opreşte. Mama îşi

apasă palmele pe tâmple, se masează preţ de un minut, apoi se duce spre un fotoliu mic, roz, de lângă foc, şi se cufundă în el. La final, fără să se uite la mine, spune:

— Tamsin, tu ai cu adevărat un Talent. Mai mult decât unul se pare.

Mă reazem de perete deoarece am senzaţia că picioarele mele s-au prefăcut în gelatină.

— Nimeni nu-şi poate folosi Talentul asupra ta. Pur şi simplu, nu merge. De asemenea, tu poţi împiedica pe oricine să-şi folosească puterea, chiar dacă nu încearcă s-o folosească asupra ta.

— Aşa cum am împiedicat-o azi pe Rowena. Să-l convingă pe Gabriel.

— Da. Şi de a-l obliga pe James.

— Aşadar, în acest caz... orice e în neregulă cu Rowena, eu pot împiedica.

Dar nu pot împiedica triumful să mi se reverse din glas. Însă mama clatină din cap.

— Asta e altceva. Tu poţi împiedica un lucru, în timp ce ţi se întâmplă ţie sau altcuiva. Şi, aşa cum am spus, puterea nici măcar nu funcţionează asupra ta. Asta include şi vrăjile. Dar când vine vorba de altcineva – şi aici mama clatină iar din cap –, nu poţi desface ceea ce e deja făcut.

— Cum? şoptesc eu. Cum de ştii deja toate astea despre mine? Când eu n-am ştiut nimic?

— Când aveai patru sau cinci ani, începe mama, te-am găsit în distilerie. Cumva, te căţăraseşi pe rafturi şi găsiseşi un coş plin de frunze de căpşuni puse la uscat, apoi ţi-ai croit drum spre sucul de căpşuni pe care tocmai îl fierbeam.

Nu îmi amintesc nimic din ce îmi spune.

— Cu toate astea, nu era numai suc de căpşuni. Era o vrajă foarte puternică de dormit. Menită să îl lase lat pe un adult timp de patru zile. Pentru ceea ce plătise Cathy Monroe.

— Cine e Cathy Monroe?

Mama face un gest cu mâna.

— Locuia pe Hancock Street împreună cu soţul ei. Cu soţul ei extrem de violent. Ea a vrut să aibă un avans de

trei zile atunci când avea să-l părăsească.

— Băutură pe care ai făcut-o pentru ea.

Mama dă afirmativ din cap.

— Pe care tu ai băut-o.

— Şi?

— Şi nimic. Ai rămas trează. Am făcut alta şi Cathy Monroe a avut avansul de trei zile.

— M-ai văzut tu bând-o?

Mama îşi îngăduie un mic zâmbet.

— Nu. Nu prima doză. Pe cea de-a doua, a treia şi a patra da. Tatăl tău a băut cu tine cea de-a doua doză şi a adormit în timp ce le beai pe cea de-a treia şi a patra.

I-am aruncat o privire tatei, care potriveşte cu un vătrai buştenii în şemineu.

— Bine, dar cum de ai ştiut că puteam şi să…

— Bunica ta n-a reuşit niciodată să-ţi citească gândurile.

— Niciodată?

Mă gândesc la toate momentele în care îmi goleam mintea de gânduri în caz că ar fi încercat ceva.

— Dar când Jerom şi-a rupt glezna? Atunci am simţit-o făcând-o.

— Ai simţit-o *încercând,* mă corectează mama. Şi te-ai simţit ameţită imediat după aceea?

Mă gândesc la ziua când am zburat pe spatele vărului meu şi îmi amintesc de năuceala care m-a cuprins după ce am căzut. Am presupus mereu că a fost un reflex întârziat al şocului de a plonja prin aer sau de la impactul dur al aterizării. Încuviinţez din cap.

— Când începem prima dată să ne folosim Talentele, suntem adesea luaţi prin surprindere. Unii dintre noi ameţesc; alţii capătă dureri de cap îngrozitoare.

— Sunt aşa de încântată acum că fac parte din clubul *noi* şi eu! comentez eu.

— Cu cât îţi foloseşti mai mult Talentul, cu atât mai mult efectele se diminuează şi dispar în cele din urmă, spune mama, ignorându-mi comentariul.

Îşi apasă degetele pe frunte atât de tare, încât pare că încearcă să-şi facă găuri în piele.

— Mai e şi altceva, adaugă mama, de parcă s-ar întreba cât de mult să dezvăluie. Bunica ta crede că tu poţi imita Talentele celorlalţi.

— *Poftim?*

— Dacă îşi foloseşte Talentul cineva împotriva ta pentru a-ţi face rău, nu va funcţiona. Dar în cazul în care continuă, tu ţi-l poţi însuşi.

— Cum de ştie ea asta?

Mama clatină din cap.

— Asta nu ştiu. A spus că te-a văzut făcând-o.

Mă uit lung la mama.

— Când? Nu se poate ca eu să fi... n-am făcut asta niciodată.

Ating lănţişorul cu medalion, răsucindu-l între degete.

— De ce... de ce ai ţinut secretul ăsta faţă de mine în toţi aceşti ani? De ce m-ai lăsat să cred că eram... o imensă dezamăgire pentru voi toţi? Şi de ce Rowena a ajuns să ştie, şi eu nu?

— Rowena îi va succede bunicii într-o zi şi trebuie să ştie anumite lucruri, răspunde mama.

Dar eu de-abia mai ascult, căci acelaşi val care mă furnică mă cuprinde asemenea unei senzaţii de rece la ceafă, şi mă răsucesc, privind în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, unde nu ajung nici umbrele aruncate de lumina focului din şemineu. Fără să mă gândesc, întind mâna prin puterea minţii şi Unchiul Morris apare în raza mea vizuală. Îşi fereşte privirea de mine şi ridică uşor din umeri.

— Morris! strigă mama.

— Mi-am uitat ochelarii, spune el nepăsător în timp ce străbate camera cu paşi mari, dând un adevărat spectacol din căutatul lor pe o măsuţă laterală. Nu, nu cred că sunt pe-aici. Lamele încep să-i strălucească, dar el rămâne la locul lui. Sprâncenele i se ridică, dar eu nu mă înduplec.

— Tamsin, spune tata, dar ignor avertismentul din vocea lui.

— Dacă vrei să pleci, atunci pleacă normal, spun eu, deşi o parte din mine fuge odată cu unchiul Morris.

Nu e vina lui. Îşi mângâie bărbuţa şi apoi, mişcându-se

mai repede decât l-am văzut făcând-o în ultima vreme, se grăbeşte spre uşă. O deschide, iese, iar eu rămân cu privirea din ochii lui. Rănită şi uluită.

— De-asta nu mi-ai spus? Ai crezut că voi împiedica mereu oamenii să fie… ei înşişi?

— Nu, spune mama liniştită. Nu, nu ţi-am spus deoarece bunica ne-a rugat să nu-ţi spunem. Deoarece ea a spus că în pofida faptului că nu ştia exact de ce, într-o zi vei avea nevoie de ceea ce am putea noi să-ţi dăm.

— Şi ce este asta?

— Ea… ea n-a putut să spună niciodată. Tot ceea ce ştia era că într-o zi va trebui să faci o alegere şi că să te creştem aşa cum am făcut-o avea să te ajute atunci când ar fi sosit timpul.

— Cine? vreau eu să ştiu. Cine mai ştie despre mine?

— Nimeni. Numai bunica, tata şi cu mine.

Mama îşi dă după ureche o şuviţă de păr.

— Şi, desigur, Rowena.

— Rowena, repet eu.

Desigur. Rowena *cea perfectă,* care într-o bună zi va prelua afacerea familiei. Cu toate că am ştiut asta, nu-mi pot opri această revărsare de gânduri amare. Într-un colţişor al minţii mele, am adăpostit toată ziua această speranţă caraghioasă, nebunească, că acum, când am cu adevărat o putere, poate voi fi la urma urmelor afurisitul de far călăuzitor pe care l-a prezis bunica – indiferent ce înseamnă asta. Că măcar o dată Rowena nu se va declara atât de Talentată, atât de specială. Că poate voi fi cea care să-şi conducă familia în…

Clatin din cap pentru a-mi alunga gândurile.

— Nu pot să cred că ai putut să faci asta atâta vreme, îmi acuz mama.

Un bubuit de tunet, puternic şi grav, zguduie ferestrele, iar expresia tatei, de obicei atât de blajină şi inofensivă, mai mult ca o ploaie călduţă de primăvară, s-a transformat acum în ceva mai aprig.

— Dacă tu eşti cel care face asta, atunci încetează! i-o trântesc eu. Sau o opresc eu pentru tine.

Ambii mei părinţi se holbează la mine de parcă aş fi un copil transformat, dar nu-mi mai pasă. Tata deschide gura, dar eu mă reped:

— Cine este această persoană? Alistair Callum?

Mama oftează.

— Cu mult timp în urmă, începe ea, întrerupând orice avea tata de gând să spună, cu mult timp în urmă a existat un război.

Cumva am senzaţia că nu sunt pe cale să ascult un curs despre Războiul de Secesiune.

— O luptă adevărată între familia noastră şi o altă familie mult mai puternică. Această familie credea în lucruri… în care familia noastră nu credea.

Se opreşte de parcă ar contempla acele lucruri, apoi continuă grăbită.

— Le-am capturat puterea şi am izbutit s-o izolăm într-un obiect. Nu este clar cum anume, spune ea, anticipând, evident următoarea mea întrebare. Istoria noastră ne spune că patru membri ai familiei noastre au acţionat împreună pentru a face să funcţioneze o vrajă puternică şi ei au făcut un mare sacrificiu pentru a înfăptui asta.

Se opreşte, îşi împreunează palmele şi recită:

— Unul stătea pentru Nord, iar unul pentru Sud; unul stătea pentru Est, iar unul pentru Vest. Nordul a convocat Aerul, iar Sudul a transportat Apa; Estul a chemat Focul, iar Vestul a purtat Pământul. Şi toate au fost legate laolaltă.

O privesc lung.

— Aaa… asta nu-mi spune nimic, îi zic în cele din urmă şi, înainte de a continua, sunt răsplătită cu o privire reprobatoare din partea mamei.

— În orice caz, asta e ceea ce noi numim Domani – acolo unde rămân toate puterile acelei familii. Oricine este legat de aceasta familie prin linia de sânge a fost şi este afectat de această vrajă. Şi, desigur, am ascuns acest Domani cu foarte mare grijă.

— De ce nu l-aţi distrus pur şi simplu?

Tata îşi drege vocea.

— Tu nu te duci la şcoală?

Asta pare a fi o întrebare deosebit de ciudată pentru a fi pusă acum. Dar el continuă.

— Orele de ştiinţe?

Acum începe să aibă o noimă. Tatei îi plac ştiinţele. Einstein, Newton, Mendel – cu toţii sunt eroii lui. Ori de câte ori este posibil, el pomeneşte de ştiinţe în conversaţie. Nu contează că nimeni n-are chef de asta.

— Ţii minte legea conform căreia materia nu poate fi nici creată, şi nici distrusă? Ei bine, aplic-o aici.

— Numai transformată, adaugă mama blând.

— Poate fi transformată înapoi?

Mama inspiră adânc.

— Vrei să spui, ei pot s-o captureze înapoi şi să o trezească?

Dau afirmativ din cap şi focul pocneşte şi şuieră în timp ce mama răspunde:

— Da, însă cuvântul se pierde în cotloanele ascunse ale încăperii. Noi credem că deja a fost trezită. Cumva.

Acest *cumva* trece prin mine răsunând asemenea unui dangăt rece de clopot. Şi atunci aud din nou vorbele bărbatului în redingotă.

Tu chiar nu ştii ce ai făcut, nu-i aşa?

ŞAISPREZECE

— CEASUL! Ceasul pe care el a vrut să i-l găsesc. Acela era Domani, nu?

Mama îşi pune mâna pe braţul tatei, în timp ce mă priveşte şi îi explică răspicat:

— Tamsin l-a întâlnit înainte. El a venit la magazin în timpul verii şi a rugat-o să-l ajute. E profesor. Sau cel puţin aşa pretinde, încheie ea.

— La şcoala ta? mă întreabă tata speriat.

— Nu, la şcoala Rowenei, răspund sarcastic. Apoi îmi muşc buza. Iartă-mă! De fapt, la NYU.

— Dar eu nu… De ce te-a rugat pe *tine* să-l ajuţi? mă întreabă Tata.

— Mulţumesc, îi spun.

— Tamsin! spune tata aspru. Nu asta am vrut să spun, deloc. Ce am vrut să spun este: de ce să fi venit la librărie şi să se aştepte ca tu să-l ajuţi, dacă ştia cât de cât ceva despre familia asta?

— Ceea ce tu nu ştii este că există o vrajă de protecţie aruncată asupra acestei familii. Nu se întinde foarte departe, adaugă mama foarte slab. Nu mai departe de graniţele acestui oraş.

Mă gândesc la asta o secundă. Asta explică profunda neplăcere a mamei faţă de tot ce nu este din Hedgerow.

— Şi, desigur, vraja nu va funcţiona în niciun caz şi asupra ta. De aceea el a putut să se apropie de tine în librărie.

Îmi strâng degetele de la picioare.

— Am pretins că sunt Rowena.

— *Poftim?* mă întreabă mama şi tata în acelaşi timp, ambii privindu-mă lung.

— El a crezut că sunt Rowena, iar eu… am lăsat-o aşa. Mai târziu a descoperit că nu sunt.

M-am decis să nu le spun *cât* de târziu s-a întâmplat asta.

— Cum i l-ai găsit? mă întreabă mama. Ceasul? Cum?

— L-am văzut. Într-o pictură. În casa unchiului Chester şi a mătuşii Rennie. Şi apoi eu…

— Tu poţi *Călători?* spune mama cu răsuflarea tăiată.

Focul muşcă dintr-un buştean, pocnind puternic.

— Ce e asta? întreb pe un ton neutru.

— Timp de generaţii întregi, nimeni din familia asta nu a avut abilitatea de a Călători. Ca să nu mai pomenesc de faptul că nu este permis, spune mama, cu toate că asta nu răspunde câtuşi de puţin la întrebarea mea.

Ridic din umeri. Nu intenţionez să-l dau de gol pe Gabriel.

— De unde să ştiu eu asta? Văd că nimeni de pe-aici nu-mi spune şi mie câte ceva.

Tunetul răsună iar, şi eu mă uit la tata, după care adaug:

— Adică, poate dacă mi-aţi fi explicat despre Călătorie…

— Călătoria, începe tata cu o voce greoaie, e un Talent străvechi care se pare că s-a pierdut în decursul anilor. De generaţii nimeni n-a mai fost Înzestrat cu el. Apoi, hirsut cum e, întoarce capul şi mă priveşte fix: Nimeni de care să ştim noi.

Încerc să nu mă dau de gol.

— Şi e rău?

Mama oftează.

— Hai să spunem că nu e bine. Timpul este…

— Delicat, completează tata, iar ea dă din cap afirmativ.

— Da. Pentru a o spune blând. Timpul este fragil, chiar aşa. Dacă atingi fie şi un singur lucru, tulburi trecutul, şi atunci pe viitor ai putea avea consecinţe care sunt…

— Sumbre.

Tata pare să reconsidere cuvântul şi adaugă:

— Dezastruoase.

— Oh, fac eu, cu un firişor de glas.

— Când s-a întâmplat asta? mă întreabă mama în cele

din urmă. Înainte ca Rowena să… se îmbolnăvească?

Încuviinţez dând din cap şi această mişcare minoră pare să-i confirme mamei cele mai rele temeri, căci îşi duce iute mâinile la faţă.

— Ce se petrece? stărui eu în tăcerea lăsată.

— Credem că o parte din puterea Domaniului a scăpat atunci când tu ai Călătorit înapoi la el. Acolo, ai… ai atins ceva?

Tata păşeşte spre fereastră, legănându-şi braţele pe lângă corp, cu palmele uşor strânse, de parcă n-ar vrea nimic altceva decât să smulgă această situaţie din rădăcini.

— Sigur că a atins. Ea e singura care ar fi putut să o facă. Îl păzea cineva? Un bărbat sau o femeie?

— Un bărbat.

Mă hotărăsc să omit partea în care el arunca în mine cu sfere de foc.

— Cine era? întreb.

— Păstrătorul, spune mama. Domani se schimbă destul de des, la fel şi Păstrătorul său. Nimeni nu ştie cine îi este Păstrătorul. Este o modalitate de a proteja Domaniul.

— El a spus asta! Bărbatul în redingotă. El era Păstrătorul. A spus că puterea a dispărut, spun eu surescitată.

Tata dă din cap de parcă asta ar confirma acum cele mai grozave ipoteze ale lui.

— Sunt sigur că a spus-o. Din fericire, ce i-ai dat acestui profesor nu mai era în mod sigur Domani.

— Deci este în regulă? întreb plină de speranţă, cu toate că ştiu că nu se poate să fie în regulă.

Nu cu ambii mei părinţi arătând atât de livizi la faţă.

— Simplul fapt că l-ai atins înseamnă că o parte din puterea lui a scăpat. Suficient cât să…

— Suficient cât să-i dea lui Alistair ceea ce îi trebuia pentru a o subjuga pe Rowena, termin eu amorţită.

Cumva, din fericire, există un scaun destul de aproape de mine în care să mă prăbuşesc, căci nu ştiu dacă picioarele îmi mai pot susţine greutatea. *Rowena,* mă gândesc, iar mintea mi se rostogoleşte înapoi la seara când Alistair a

urcat în taxi după ea şi au pornit. Asta a fost ultima dată când sora mea era… sora mea.

Mama se ridică încet, se duce spre birou şi deschide o carte groasă, legată în piele maro.

— Ai mai văzut cartea asta până acum?

Am senzaţia că mă mişc printr-o apă sălcie, densă, în clipa în care mă ridic în picioare şi mă duc alături de mama. Cu un deget urmăresc conturul ornamentelor şi frunzelor din piele care împodobesc cotorul cărţii. Mama pare să-şi ţină respiraţia. Eu clatin din cap.

— Cartea este foarte valoroasă. Conţine istoria familiei noastre, şi de asemenea, o privire asupra viitorului aşa cum s-ar putea întâmpla.

Căldura focului din şemineu începe să radieze spre gleznele şi tălpile mele goale, asemenea unui avertisment ascuns: *Întoarce-te, Întoarce-te!* Ezit. Atât de mult timp mi-am tot spus că nu vreau să am nimic de-a face cu Talentele familiei mele şi cu toate complicaţiile ei, încât se pare că m-am convins pe mine însămi. Încă o secundă de şovăială şi apoi mă apropii cu încă un pas privind lung pagina.

Şiruri după şiruri de cuvinte dense şi negre acoperă ceea ce pare a fi un pergament foarte vechi. Dar de fiecare dată când încerc să citesc ceva, cuvintele se îndepărtează de mine. Fără să gândesc, cobor degetele pe pagină de parcă aş vrea să ţintuiesc locului cuvintele. Dar ele alunecă toate în cotorul cărţii, aidoma apei care se infiltrează într-o crăpătură.

Mama dă paginile până ce ajunge la una goală. Cu o tremurătoare, mă întreabă:

— Vezi ceva? Orice?

Pagina rămâne goală.

— Nu e nimic de văzut, spun eu.

Tata oftează.

— A meritat încercarea, Camilla.

Ochii mamei par suspect de umezi şi o secundă mai târziu şi-i şterge cu mâneca.

— Am crezut că ai spus… că sunt imună la vrăji.

— Aici nu este nicio vrajă. Ei bine, ba da, se corectează

mama. Există o simplă vrajă de încuiere a cărţii pentru a o ţine la distanţă de ochii curioşi. E ceva de genul unui rit de trecere pentru toţi care încearcă să descuie această carte şi…

Vocea îi şovăie atunci când îmi întâlneşte privirea dură.

— N-aveam de unde să ştiu, spun sec.

— Acesta este un Talent. De a citi viitorul.

— Aşa cum le citeşti tu viitorul acelor femei în ceştile de ceai şi toate acele…

— Nu viitorul lor. Nimic de felul ăsta. Viitorul nostru. Viitorul acestei familii. Am crezut că poate, de vreme ce ai şi alte Talente, cum ar fi Călătoritul…

Îmi aruncă o căutătură dură, cercetătoare, dar eu refuz să permit chipului meu să se schimbe măcar un pic, măcar cu o particulă, până ce ea îşi întoarce din nou privirile asupra cărţii.

— Am crezut că ai putea să-l ai pe acesta.

— Deci, cine poate citi viitorul?

Dar deja ştiu răspunsul.

— Bunica ta, îmi confirmă mama. E nevoie de o cantitate enorma de Talent pentru a putea descifra viitorul. Şi totuşi, adesea este frustrant, de vreme ce viitorul se poate schimba… uite-aşa!

Mama pocneşte din degete, făcându-mă să tresar uşor.

— Totuşi, cine poate citi această carte e cel care conduce familia noastră. Aşa a fost dintotdeauna.

— Prin urmare, orice citeşte bunica aici îi influenţează deciziile?

Când mama încuviinţează, nu mă pot abţine să nu întreb:

— Aşadar, ea a citit ceva ce a făcut-o să vrea să mă mintă în toţi aceşti ani?

Mă uit iar la carte, până ce pagina se unduieşte într-o strălucire albă.

— Bunica ta nu minte, spune mama pe un ton sever.

— Scuteşte-mă, mami, murmur eu. Cu toţii m-aţi minţit. Nu contează dacă aţi făcut-o prin omisiune.

Între noi se lasă o tăcere stânjenitoare, urmată apoi de un bubuit de tunet, atât de puternic, că ne face şi pe mine

şi pe mama să sărim cât acolo. Tata vine spre noi.

— Şi tu ai minţit! exclamă el, arătând spre mine cu degetul. Dacă ne-ai fi spus mai din timp ce ai făcut pentru acest bărbat, atunci poate că sora ta n-ar fi…

— Ba am făcut-o! strig eu.

Drept răspuns, flăcările din şemineu se înteţesc în tăcere, iar eu mă uit fix la ele, fiind distrasă pe moment de pulsul pe care mi-l simt în palme. Apoi fac un efort să continui.

— I-am spus bunicii că el a venit la magazin într-o seară şi m-a rugat să-i găsesc ceva şi că aşa am făcut. Chiar am găsit obiectul.

Amândoi părinţii se uită lung la mine, dar mama este cea care îşi revine prima.

— I-ai spus bunicii? şopteşte mama. Când?

Apoi faţa ei pare să se lungească şi să devină tot mai palida în întunericul din cameră.

— Când ai sunat acasă.

Aprob dând din cap.

— Nu i-am spus chiar tot. Dar i-am spus că am găsit ceva ce cred că n-ar fi trebuit să găsesc, mă opresc eu, gândindu-mă la cuvintele bunicii. Iar ea mi-a spus că de vreme ce am început acest lucru, trebuie să-l duc la bun sfârşit. Că nu vede o altă cale pentru mine. Sau pentru vreunul dintre noi.

Clatin din cap.

— Nu ştiu ce voia să spună. Am crezut că era…

Ridic din umeri şi nu mai continui.

— Dar dacă ea ştia cine era, de ce să-i fi spus lui Tamsin să *ducă la bun sfârşit* acest lucru? întreabă mama.

Întrebarea ei nu pare să-mi fie mie adresată, aşa că mă uit la tata, dar şi el arată la fel de pierdut. În cele din urmă, spune:

— Deoarece Althea trebuie să fi anticipat ceva mai rău dacă Tamsin nu l-ar fi ajutat.

— Cine este el? şoptesc eu.

— El este unul dintre membrii familiei Knight[5]. Ăsta era numele lor. Familia Knight, spune tata aspru, deoarece

[5] Cavaler (lb.engl.) (n.tr.).

mama pare incapabilă să răspundă.

Ea priveşte lung la carte, mijind din când în când ochii, de parcă ar zăbovi ceva dincolo de limitele viziunii ei.

— Oh!

Cuvântul *Knight* îmi evocă imagini cu armuri strălucitoare şi scuturi lucioase împodobite cu auriu şi verde. Luând parte la turniruri şi…

— Ei n-au fost nicicând mulţumiţi de ceea ce noi aveam.

— *Noi?*

— O, da! La un moment dat n-a existat nicio diferenţă între noi. Între niciunii dintre noi. Eram cu toţii Talentaţi. Am venit în această nouă ţară căutând un loc în care să o luăm de la început. În celelalte ţări fuseserăm persecutaţi. Ai învăţat despre vânătorile de vrăjitoare la şcoală? continuă tata, cu mâinile împreunate la spate.

Tata chiar ar fi trebuit să se facă profesor la vreun colegiu. Dau afirmativ din cap.

— Ăştia am fost noi?

— Păi, unii dintre noi. Istoria se mai înşală uneori. Dar da, am fost persecutaţi până ce am venit aici.

— Dar şi aici au existat vânători de vrăjitoare. Îmi amintesc că am studiat procesele vrăjitoarelor din Salem şi…

Şi apoi Leah Connelly şi Melanie Nightingale m-au încolţit în baia fetelor în timpul pauzei, au dat drumul la robinete, încercând să-mi vâre cu forţa capul sub jetul de apă din chiuvetă să vadă dacă nu mă înec ca o veritabilă vrăjitoare. Plănuiau să-mi aplice şi testul cu acul, până ce i-am despicat buza lui Melanie.

— Da, e mama de acord, ridicându-şi capul şi frecându-se la ochi. Dar până atunci, reuşiserăm să învăţăm cum să ne amestecăm printre ceilalţi, cum să nu ieşim în evidenţă în societate.

— Zău? întreb eu. Ăăă… am uitat cumva cum s-o facem acum? Căci nu suntem atât de pricepuţi să ne amestecăm printre ceilalţi şi să nu ieşim în evidenţă.

Tata scoate iar un sunet ca un bubuit, dar de data asta pare mai mult un hohot de râs. Mama ridică din umeri.

— O, da! Sunt alte vremuri acum. Oricum, atunci, unii dintre noi au ales să-şi folosească Talentele pentru a vindeca, iar alţii au ales să-şi folosească Talentele în agricultură. Alegeri paşnice. Cu excepţia celor din familia Knight. În timp, ei au reluat ceea ce iniţiaseră în vechile ţinuturi. Au fost nevoiţi să exploreze continuu teritoriile mai adânci şi mai întunecate ale Talentelor lor, forţându-şi limitele până ce Talentele li s-au transformat. Pervertit.

Vocea mamei se pierde rostind ultimele cuvinte şi, preţ de o secundă, îşi apasă iar ochii cu mâinile.

— Unele dintre… explorările lor au implicat oameni. Au descoperit modalităţi prin care să-şi prelungească durata vieţii lor naturale, prin secarea forţei vitale din oameni.

— Cum? întreb în şoaptă, dar mama clatină din cap.

— N-am ştiut niciodată. Au folosit vrăji ale căror origini noi nu le-am putut înţelege vreodată. Vrăji care includ sângele victimelor lor.

În minte îmi înfloreşte brusc umbrela Rowenei şi revăd zgârietura lungă de pe mâna ei. Şi pe Alistair tamponându-i sângele cu batista lui. Tata îşi drege glasul şi spune:

— La început au fost mulţumiţi să se folosească de oamenii lipsiţi de Talente. Dar odată ce au deprins asta, au început să treacă la oamenii cu Talente. Acum, în loc să-şi prelungească durata propriei lor vieţi, ei îşi extind şi puterile. Începe să se plimbe din nou prin încăpere, apoi se opreşte: Ai studiat paraziţii la şcoală?

Îmi amintesc brusc de o lecţie scurtă despre balene şi diferiţii lor oaspeţi care se ţin scai de ele.

— Ăăă… mda?

— Ei bine, spune tata, făcând-o iar pe profesorul, gândeşte-te la un parazit şi la cum acesta îi suge tot sângele gazdei sale. Uneori, fără ca gazda să ştie.

— Sau ştie, dar când deja este prea târziu, intervine mama.

— Rowena, şoptesc. Încheietura ei, mă reped eu. El… îi ia sângele?

— Da. Făcând parte din familia Knight, acest bărbat cunoaşte vraja. Poate că n-o fi fost el capabil să o

folosească în toţi aceşti ani, dar se va fi pregătit şi va fi aşteptat momentul potrivit când o mare parte din puterea Domani avea să scape.

Mama întoarce iar paginile cărţii, cu mâini tremurânde, de parcă ar spera ca răspunsurile să apară brusc.

— El este acum în sângele ei, asemenea unei febre. Sau a unei dependenţe. Una care este foarte, foarte greu de rupt.

— Nu puteţi… pur şi simplu să-l omorâţi?

Tata mă priveşte cu gravitate.

— Ne-am gândit la asta. I-aş lua bucuros viaţa oricărei persoane în cazul ăsta.

Mama îşi pune mâna pe braţul lui.

— Deşi, aşa cum ştii, viaţa este sacră, spune ea. Dar mai există un alt aspect al acestei vrăji. Există un efect de oglindă. Orice îi faci celui care a aruncat vraja se reflectă înapoi asupra celui vrăjit, şopteşte mama de parcă ar recita un text. Întreit.

— Ce-ar fi dacă în cazul acesta eu aş… Călători? Înapoi în timpul când… când…

— Nu, spune mama răstit.

Ocoleşte biroul şi mă prinde de braţe.

— Nu poţi Călători iar. Înţelegi?

— Nu, îi spun, încercând să mă desprind din strânsoarea ei, dar degetele ei se înfig prea tare în mine.

— Deja avem parte de consecinţele teribile ale Călătoriei tale – nu pricepi? mă repede mama.

— Dar de ce să nu pot să mă duc înapoi şi să repar?

Mama mă zgâlţâie suficient cât să mă facă să-mi clănţăne dinţii.

— Au, mami…

— Nu poţi pur şi simplu *să repari,* cum spui tu voioasă, deoarece Timpul, după cum ţi-am spus, este extrem de delicat. Odată ce tragi de un fir, denaturezi şi altceva din structură.

— Bine, dar…

— Promite-mi că nu vei face asta! *Promite-mi!*

Ochii mamei sunt puncte înguste de lumină care îmi

sfredelesc craniul.

— Bine, bine.

În cele din urmă, îmi dă drumul şi face un pas înapoi, iar sângele reîncepe să-mi curgă prin braţe.

— Spune-i, zice tata blând din spatele ei, iar ea se face palidă. Spune-i de ce.

— Rowena poate… şi ea poate citi viitorul.

— Sigur că poate, mormăi eu.

Şi zău că nu sunt surprinsă. Rowena este cea mai puternică din familia noastră, după bunica. Dintotdeauna am ştiut asta, am acceptat asta. Până azi. Dar brusc îmi redirecţionez atenţia către mama, care spune:

— Iar ea a… a citit o parte din el. Înainte să o prind. Înainte să o opresc.

Simt cum devin foarte liniştită.

— Şi ţi-a spus ce a citit? întreb în şoaptă.

— A citit… a citit unde ai Călătorit şi de ce nu te-ai întors. Din cine ştie ce motiv, n-ai putut.

Îmi strâng buzele de parcă asta le-ar putea opri tremuratul. Nu funcţionează.

— Te rog, Tamsin, spune mama, apoi vocea i se frânge. Nu vreau să vă pierd pe tine şi pe sora ta.

ŞAPTESPREZECE

ÎL GĂSESC PE GABRIEL în salonul de la parter, jucând cărţi cu verii mei Jerom şi Silda şi cu mătuşa Beatrice. Tac şi dau din umeri ca răspuns la ridicatul lui din sprâncene. Împarte cărţile pe măsuţa din lemn de nuc, iar acestea sunt fie schimbate de către jucători, fie puse într-un teanc ce pare a fi o grămadă de cărţi aruncate. Din când în când, Gabriel repartizează alte câteva cărţi din pachetul care se află în mijlocul mesei lângă trei sticle de bere şi un păhărel de cristal plin cu ceea ce pare a fi sherry. Nu încape nicio îndoială cui îi aparţine acesta. Cu o mişcare rapidă, mătuşa Beatrice dă pe gât conţinutul, apoi bate cu paharul de masă, în stil staccato, până ce, dându-şi ochii peste cap, Silda se ridică pentru a aduce o carafa de pe servantă.

— Poftim, mătuşă Beatrice, spune ea, şi îi mai toarnă puţin lichid chihlimbariu în pahar. Dar gata, asta-i tot. Nu mai primeşti.

Cumva, cred că i-a mai spus asta până acum. Aparent, mătuşa Beatrice nu e prea tulburată, căci îi urează Sildei:

— Hai să trăieşti!

Râde pe înfundate şi îşi azvârle cărţile pe masă cu faţa în sus.

Toată lumea mormăie, în timp ce Beatrice adună o pereche de cercei, o pereche de butoni şi mai multe bancnote mototolite.

— N-avem jetoane pentru poker, explică Gabriel în timp ce vin şi mă opresc în spatele lui.

Ridic ceea ce sper să fie bere şi iau o înghiţitură zdravănă.

— E totul în regulă? mă întreabă el.

Ridic din umeri.

— Nu chiar. Dar joacă, îl îndemn în şoaptă, în timp ce Jerom împarte cărţile, degetele lui fiind mai mult o înceţoşare. Gabriel se lasă pe speteaza scaunului.

— Tam, vrei să joci? mă întreabă Silda, trăgându-şi deja scaunul pentru a-mi face loc.

— Nu, mulţumesc. Apoi adaug rânjind: Dar poate că ar trebui să ştiţi că Jerom a făcut deja două cărţi să dispară. Aş zice că sunt aşi.

— Poftim? zice vărul meu, mâinile îngheţându-i pe masă în timp ce îi dă o carte mătuşii Beatrice. Asta e o mare minciună, insistă el, căscându-şi ochii albaştri.

Silda se uită la el, cu gura strânsă ca un butonaş.

— *Iar* ai trişat, Jerom?

— N-am trişat niciodată, insistă fratele ei, dându-şi ochii peste cap, spre tavan, de parcă acolo ar sta corectitudinea.

— A, da? Păi, asta ce-i? întreabă Gabriel, întinzând mâna sub talpa lui Jerom şi trăgând de acolo micul dreptunghi de carton.

Regina de pică pare să ne facă tuturor cu ochiul.

— Jerom! strigă Silda.

— Vai de mine! spune mătuşa Beatrice. Îşi examinează cu mare atenţie cărţile. Este oare asta cea care... Nu, nu e ce am pierdut.

Oftează, soarbe cea mai mare parte din sherry, apoi începe să-şi clatine paharul într-un arc în picaj pe deasupra capetelor tuturor. Picături de lichid cad pe masă şi pe cărţi, şi încep cu toţii să vorbească simultan.

— Mătuşă Beatrice!

— Cine face cărţile? Oricine, dar nu Jerom.

— Păi, nu-i uimitor de convenabil cum lui Gabriel *i-au intrat* toate cărţile taman la ţanc?

— Hei! Pur şi simplu am avut noroc!

Mă întind peste umărul lui Gabriel, înşfac pachetul de cărţi şi le răsfir.

— Cine le-a prefăcut pe toate în aşi? întreb în timp ce lovesc uşor patru aşi, apoi încă vreo cinci strecurați în

pachet. N-oi fi eu campioană la poker, dar sunt cât se poate de sigură că în orice pachet de cărţi sunt numai patru aşi.

— Silda, spune Jerom pe un dezaprobator. Tu? Nu pot să cred, încheie el, clătinând din cap.

— O, mai taci, Jerom! De parcă tu n-ai fi trişat tot timpul.

— Mi-ar prinde bine încă o picătură sau două, spune mătuşa Beatrice, tuşind delicat. Şi poate că împarte Tamsin cărţile. Oricum, ea poate împiedica toate prostiile astea. Nu ştiţi ce poate ea să facă?

Peste masă se lasă un mic îngheţ.

— E adevărat, Tam? întreabă Silda într-un final, vocea fiindu-i greu de interpretat.

Îmi aruncă o privire în timp ce învârte între degete un capac de la sticla de bere. Preţ de o secundă, acesta străluceşte ca un diamant, apoi ca un safir, apoi ca un rubin, înainte ca ea să-l arunce brusc înapoi pe masă, din nou un simplu disc de aluminiu.

— E adevărat că ne poţi împiedica… să ne folosim Talentele?

Deschid gura. Silda şi cu mine ne-am înţeles mereu destul de bine. Poate fiindcă e sora lui Gwyneth, aşa încât am fost unite în mod natural de faptul că amândouă am fost blestemate să avem surori mai mari perfecte, care aparent nu pot face nimic greşit. Unele dintre cele mai dragi amintiri ale mele sunt cele când le furam diferite lucruri lui Gwyneth şi Rowenei – o pereche de cercei din cristal sau o pereche de pantofi cu toc înalt – şi apoi o priveam pe Silda transformându-le iute în pietricele sau tenişi plini de noroi, în timp ce surorile noastre urlau prin casă şi ne făceau hoaţe. Dar când propriul meu Talent n-a apărut, Silda şi cu mine ne-am lăsat duse de val suficient ca eu să îi pot evita şi pe ea, ca şi pe toţi ceilalţi, în timpul reuniunilor de familie.

Acum inspir adânc şi aştept până ce ea se uită din nou la mine, şi dau din cap aprobator.

— Aşa se pare.

Arunc o privire în jurul mesei tăcute. Mătuşa Beatrice îmi susţine privirea, iar eu tresar când ea cască brusc gura,

lacrimile formând o peliculă pe genele ei negre. Înghit şi spun iute:

— Deci, gata cu păcălelile! Având în vedere că m-am prins. E valabil şi pentru tine, Gabriel.

Îl lovesc uşor peste ceafa cu pachetul de cărţi, iar el îmi zâmbeşte înainte de a-mi lua cărţile din mână. Dar este singurul care o face. Observ că Jerom şi Silda îşi trag deodată scaunele mai aproape unul de celălalt.

— Bine, spune Jerom. Ce zici de gin? Sau treisprezece cărţi. M-am săturat de poker.

Cuvintele lui sunt vesele şi optimiste, dar eu nu mă pot abţine să nu simt acest fior îngrozitor care mă străbate. *Totuşi la ce te aşteptai?* Mâna lui Gabriel îmi cuprinde încheietura mâinii strângând-o cald, dar eu mă scutur să mă eliberez pe cât de discret posibil.

— O, îmi place ginul, chicoteşte mătuşa Beatrice, starea ei veselă de spirit părând restaurată de asocierea de cuvinte legată de alcool. Şi sherry-ul, spune ea ţintit spre Silda, care o ignoră însă.

Recunoscătoare pentru diversiunea creată, trag paharul dintre degetele mătuşii, care nu opune rezistenţă, şi mă duc spre servantă, unde torn puţin sherry. Îmi simt lacrimile venind la ochi şi inspir adânc.

Când îi înapoiez paharul mătuşii Beatrice, ea ridică privirea spre mine, ochii ei fiind strălucitori şi înrouraţi.

— Te cunosc, dragă, spune ea, cu mâinile încremenite la jumătatea mişcării. Tu îi poţi opri pe oameni, nu-i aşa? Pe mine m-ai oprit, şopteşte ea.

Ia paharul de la mine, îl dă pe gât dintr-o singură înghiţitură, şi îşi apasă colţul gurii cu limba.

— Şi apoi l-am pierdut. Am pierdut tot.

Vocea i se subţiază devenind ascuţită ca de obicei.

— L-am pierdut şi n-am mai putut să-l mai găsesc. Niciodată.

— Mătuşă Beatrice, spune Silda, făcând o mişcare spre mine pentru a-i lua paharul bătrânei. Chiar cred că ai băut destul.

— Ba nu! spun eu pe un ton abrupt. Mai ia puţin!

Mă reped la servantă, înşfac sticla şi torn până ce lichidul se revarsă peste marginea paharului mătuşii Beatrice.

— Tamsin! strigă Silda, şocată.

— Serios, Tam. Nu e amuzant când se îmbată, mormăie Jerom.

Dar mătuşa Beatrice înghite fără o plăcere evidentă, cu ochii din nou trişti.

— Când a fost asta, mătuşă Beatrice? o întreb, aplecându-mă în aşa fel încât ea să fie nevoită să mă privească.

Gura îi tremură, pare să se destindă timp de câteva secunde, apoi se îndreaptă de spate, aproape lovindu-mă cu capul peste faţă.

— În 1939. O, ce petreceri obişnuiam să dăm!

Bate din palme o dată, apoi încă o dată, de parcă ar încânta-o clinchetul brăţărilor ei din cristal.

— Aici?

Schimb o privire cu Gabriel, care îşi lasă jos cărţile şi ascultă cu atenţie.

— Nu, nu aici, desigur. N-am venit aici decât mai târziu. Mult mai târziu. După ce Roberto al meu a murit…

Buzele i se destind.

— Acasă la unchiul Chester şi la mătuşa Rennie, spun eu rar.

— Casa mea, spune mătuşa Beatrice mândră. Atunci era casa mea. Încă mai este, adaugă cu un tremur în glas, iar eu mă tem că va deveni melancolică. Dar apoi ne trimite un zâmbet radiant şi ne spune: în oraşul New York. Era minunat. Iar eu eram atât de tânără pe-atunci! Atât de puternică, şopteşte ea.

Îşi întinde mâinile subţiri ca nişte gheare de pasăre şi se uită la ele.

— O mişcare şi aş putea să vă încremenesc. Dar nu pe tine draga mea. N-aş putea. Pe tine, da, spune, arătând cu capul spre Gabriel.

Gabriel ridică din sprâncene şi arată cu un deget spre propriul piept de parcă ar întreba: *Pe mine?*

— Păi, mătuşă Beatrice, ăsta e un caraghioslâc, o

trânteşte Silda, apoi îmi spune mie: Bate câmpii. Crede că eşti altcineva.

— O cunosc, insistă mătuşa Beatrice. Ştiu cine e. Tamsin, de ce ai făcut-o? mă întreabă blând, iar vocea ei e plină de o asemenea tristeţe, încât înghit şi clatin din cap.

— Îmi pare rău, şoptesc, iar Silda îşi trage scaunul în spate şi se ridică în picioare.

— Ajunge! Gata! spune tăios, dar mâinile îi sunt blânde când o ridică pe mătuşa Beatrice de pe scaunul ei.

— Hai să te ducem la culcare. Jerom? O mână de ajutor aici. Jerom îşi azvârle cărţile, aruncându-i o privire lui Gabriel.

— Data viitoare n-ai să mai fii atât de *norocos,* îi spune, înainte de a ocoli masa pentru a ajunge la mătuşa Beatrice.

— Cum spui tu, îi dă Gabriel replica vesel, în timp ce adună cărţile într-un teanc ordonat.

— Sunt bine, spune mătuşa Beatrice, fluturând din gene spre Jerom, dar el se apleacă, o ridică în braţe şi se îndreaptă spre uşă urmat de Silda.

O clipă, Silda se uită înapoi, la mine.

— Tam, nu pune la inimă nimic din ce spune ea, bine? Este…, ei bine, ştii şi tu cum este.

Şi, ridicând din umeri, închide uşa în urma lor. De-abia atunci îmi dau seama cât de frig este în cameră. Ploaia de mai devreme pare să se infiltrat în pereţi, aducând un aer umed, muced. Tremurând, mă duc spre şemineu, pun în vatră nişte lemne din coş şi le stropesc cu gaz, după care scapăr un chibrit lung. Focul scoate fum şi sfârâie înainte de a cuprinde lemnele şi de a începe să se înteţească. Mă aşez pe vine, în timp ce un scaun scârţâie în spatele meu, iar Gabriel vine şi se ghemuieşte lângă mine. Încă mai ţine pachetul de cărţi, de data asta cu faţa în sus, şi le amestecă întruna, în mod automat. Pocnetul cărţilor este subliniat de zgomotul produs de buştenii care alunecă şi se aşază mai bine în vatră. Pe mâinile lui Gabriel joacă un fel de umbre care îndulcesc trăsăturile plate ale valetului de pică, ale regelui de cupă, ale reginei de caro, în timp ce aceştia se rotesc sub privirea mea într-un talmeş-balmeş

nesfârşit.

— Ai ştiut? îl întreb în şoaptă, în cele din urmă. Că aveam un talent?

— De unde să ştiu? spune Gabriel. Nici tu n-ai ştiut până azi.

— Părinţii mei au ştiut, îi spun posacă. Şi bunica. Şi Rowena. În tot acest timp. Dar cumva, ei... Ah! Şi mi-au spus că pot imita Talentele altora, dacă aceştia încearcă să le folosească asupra mea de suficient de multe ori.

— De câte ori?

— Nu ştiu.

— Tam, spune Gabriel încet. Bărbatul ăla din 1899. N-a încercat el să arunce foc în tine de trei ori? Crezi că...

Ne privim lung unul pe celălalt. Respir sacadat şi îmi studiez palmele. Încă mi se par obişnuite. Ridic încet o mână şi ţintesc spre şemineu. O răbufnire de sânge pâlpâie sub pielea mea apoi o sferă de flăcări ţâşneşte din palmă, explodând cu un sfârâit slab în şemineu. Focul propriu-zis pe care l-am făcut în şemineu străluceşte drept răspuns înainte de a reveni la lumina sa slabă. Tremurând, îmi privesc palma. Pielea este nevătămată şi rece la atingere, dar mâna întreagă îmi vibrează de parcă ar fi un clopot care tocmai a fost lovit.

— De asta ne-au spus... rosteşte Gabriel blând, vocea pierzându-i-se.

Îmi înclin iute capul spre el.

— Ţi-au spus? Ce ţi-au spus?

Îmi susţine din nou privirea, iar asta mă alină. Dar cuvintele care urmează mă neliniştesc.

— Chiar înainte să plec, îmi amintesc că mama ta ne-a adunat pe mulţi dintre noi – în cea mai mare parte, puşti – şi ne-a spus că tu probabil... nu vei avea niciun fel de Talent. Aşa încât trebuia să fim foarte precauţi atunci când aveam să ne folosim Talentele în faţa ta. Şi că niciodată, dar absolut niciodată nu trebuia să ne folosim Talentele asupra ta. N-am crezut că o să dea cineva atenţie acestui lucru. Dar apoi a intrat bunica ta şi ne-a privit în felul ăla. Cunoşti privirea aia a ei, nu? Şi a fost de parcă Rowena o

luase drept misiunea ei personală de a se asigura că o să respectăm această lege.

— Pun pariu.

Din palma mea ţâşneşte din nou foc, care se năpusteşte în şemineu. Un buştean crapă în atacul violent al căldurii şi o jerbă de scântei zboară pe coş. Vreau să ard altceva, dar mă abţin.

— Dar de ce să fi făcut asta?

Gabriel răsfiră cărţile.

— Poate se temeau că vei ajunge să fii… prea puternică.

Clipesc întruna, dar nu suficient de repede încât să pot opri lacrimile să-mi curgă din ochi.

— Hei, spune Gabriel pe un ton blând.

Mă prinde de bărbie cu două degete şi îmi întoarce faţa până ce chipurile noastre sunt la numai câţiva centimetri distanţă.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum?

Îmi şterg obrajii cu palmele.

— Vreau să spun, tu n-ai fi vrut să ştii? Dacă ai fi fost în locul meu?

— Mda.

Priveşte în jos la pachetul de cărţi, apoi îl pune deoparte.

— Probabil că ţi-aş fi spus. Dacă aş fi rămas. Sau dacă am fi rămas prieteni. Îmi pare rău, Tam, şopteşte el.

Întinde mâna şi mă mângâie cu un deget pe pomeţi, ştergându-mi lacrimile. Mâna lui alunecă în jos şi îmi trasează conturul gurii, apoi se apleacă mai în faţă. Închid ochii.

— Ce naiba? exclamă Gabriel.

Deschizând ochii, îl văd sărind. Mă întorc. O fulgerare de alb zboară la fereastră, apoi se izbeşte de sticlă cu un trosnet slab. Mă ridic împleticindu-mă, deschid iute fereastra şi privesc în sus. O funie răsucită din cearşafuri atârnă de la fereastra de deasupra.

— Rahat, spun, iar Gabriel mă împinge cu cotul din cale apucând funia.

Ne întoarcem unul spre celălalt.

— Rowena! strig eu.

— Mama mea, spune el în acelaşi timp.

Ne întoarcem şi din nou privim lung pe fereastră.

Semiluna aruncă suficientă lumină pentru ca noi să putem vedea că aleea lungă este pustie, cu excepţia găurilor şi a pietrişului şi a întunericului lugubru.

Rowena a dispărut.

OPTSPREZECE

— NU! REPETĂ MAMA pentru a treia oară, având faţa albă în strălucirea puternică a luminii din bucătărie. Nu te vei apropia de bărbatul ăsta! Niciodată!

— Dar el vrea…

— Nu-mi pasă ce vrea, Tamsin. Este extrem de primejdios. Extrem de primejdios, repetă mama, de parcă ar vrea să se asigure că o aud cu adevărat.

Înnoadă un prosop de vase până ce imprimeul cu trandafiri şi lalele se deformează sub mâinile ei, apoi îl răsuceşte, atârnându-l de un cuier din lemn de deasupra plitei.

— Tatăl tău şi cu mine vom avea de-a face cu el.

— Ce aveţi de gând să faceţi? o întreb.

— Vom vorbi cu el.

Eu pufnesc.

— Mda, asta o să meargă.

— Îmi pare rău, Camilla, repetă mătuşa Lydia pentru a treia oară din scaunul ei de lângă masa de bucătărie.

Lângă ea e o cană de ceai, dar nu cred că a luat nicio sorbitură. Are ochii roşii şi umflaţi.

— Nu e vina ta, răspunde mama automat, de asemenea pentru a treia oară, ochii ei rătăcind neobosiţi pe pereţii bucătăriei. Nu se poate face nimic.

Se pare că Rowena se trezise în urmă cu o oră, se prefăcuse că doarme până ce Lydia se întorsese cu spatele, apoi îşi folosise puterea de convingere. A convins-o pe Lydia să rămână tăcută şi să nu se mişte, exceptând momentul când a rugat-o să o ajute să înnoade

cearşafurile.

— N-am putut să fac nimic, ci doar să privesc în timp ce ea lega cearşafurile laolaltă. Şi în tot timpul am crezut pur şi simplu că era lucrul cel mai firesc din lume să fac ceea ce îmi spun ea. Orice mi-ar fi spus. Aş fi sărit eu însămi pe fereastră, dacă mi-ar fi cerut s-o fac.

Lydia întinde mâinile în faţă, de parcă le-ar întreba în tăcere cum de au putut s-o trădeze.

— N-am ştiut că poate fi atât de… puternică.

Vocea i se frânge uşor, iar Gabriel, care stă lângă mama lui, împinge cana cu ceai mai aproape de ea.

— Este, spune mama pe un ton aspru.

— De-asta ai nevoie de ajutorul meu! insist eu, împingându-mi scaunul în spate.

Picioarele acestuia scârţâie pe podeaua de gresie, iar mama închide ochii preţ de o fracţiune de secundă.

— Nu!

— Serios, mătuşă Camilla, spune Gabriel. Tamsin chiar o poate opri…

— Nu vreau s-o ştiu aproape de acest bărbat!

— Ce se întâmplă? întreb în cele din urmă. De ce te temi? Ce ţi-a spus Ro că ar fi citit?

Mama clatină din cap.

— Nu suficient cât să fie clar. Dar tot ce ştiu este că acea… creatură… tu…

Apoi scoate un sunet strangulat. După un minut, îmi dau seama că mama încearcă să nu plângă.

— Eu mor? întreb pe un ton lipsit de intonaţie, iar Gabriel ridică fruntea, uitându-se lung la mama, apoi la mine.

Ea face o mişcare crispată din cap, care ar putea fi una de încuviinţare.

— Ei bine, spun, deoarece nu sunt sigură ce anume ar trebui să fac când tocmai mi se dau asemenea veşti bune. Dar ai spus că nimic nu e bătut în cuie, nu?

— Ba da, spune mama expirând. Da, asta aşa e. Viitorul e scris pe apă, spune ea ferm, ca şi când şi-ar reaminti ea însăşi de un adevăr important. De aceea, tu vei sta departe, departe, cât mai departe de acest bărbat. E clar?

Unchiul Morris se materializează în bucătărie şi noi toţi tresărim, cu excepţia mamei, care pare să-şi fi regăsit calmul. Se ridică iute în picioare şi îşi dă părul pe după urechi, o mişcare inutilă de vreme ce iarăşi iese în toată splendoarea onduleurilor sale ca de tirbuşon.

— Aşteptaţi-mă aici! spune ea. Orice se petrece… dacă nu ne întoarcem… vreau să ardeţi cartea.

— Poftim?

— Dacă nu ne întoarcem…

— Ba vă întoarceţi!

— Dacă nu ne întoarcem, ardeţi-o. Prefer să fie arsă decât să cadă în mâini nepotrivite.

— Rowena a citit-o?

— Nu de când… de când am oprit-o. Aşa că nu ştiu cât de mult ştie. Există unele lucruri pe care nu le ştie. Cel puţin de asta sunt sigură, adaugă mama, vorbind aproape ca pentru sine. Dar probabil că i-a spus deja lui. El ştie… ce puteţi face voi.

Apoi ea îşi lipeşte buzele de fruntea mea şi dispare din faţa noastră. Alergând la fereastră, ajung la timp să o văd materializându-se pe alee, lângă maşina noastră maro care rareori era scoasă din hambar.

Tata e deja la volan şi scoate o mână pe fereastră, fluturând-o în direcţia casei, de parcă ar şti că îl urmărim cu toţii din diversele locuri în care ne aflăm. Îmi lipesc mâna de geam, buricele degetelor mele ajungând deasupra crăpăturilor fine din sticlă care ştiu că sunt acolo de ani de zile. Îmi înăbuş nevoia imperioasă de a striga după ei, ştiind că oricum nu mă vor asculta.

Tata întoarce maşina, cauciucurile afundându-se ici şi colo în gropi, iar apoi autoturismul se îndepărtează pufăind, luminile de poziţii din spate clipind în întuneric.

— Acum ce facem? întreabă Gabriel, întins pe patul meu, privindu-mă cum fumez încă o ţigară până la filtru.

Arunc mucul printr-o gaură din sita de la geam, imaginându-mi chipul îngrozit al tatei dacă l-ar fi putut vedea aterizând în straturile lui preţioase de flori de

dedesubt. Apoi mă întreb dacă îl voi mai vedea vreodată, îngrozit sau nu.

Acesta este genul de gând care în ultima jumătate de oră m-a împins să fumez ţigară după ţigară.

— Nu ştiu, îi spun, începând să mărşăluiesc prin cameră.

Mărşăluitul şi fumatul în acelaşi timp mă ameţesc, aşa încât încerc să le fac pe rând.

— De când au plecat?

— De când m-ai întrebat ultima dată? Două ore şi şase minute.

Ia o gură de apă din paharul pe care îl ţine în mână şi din gâtul lui se aude un sunet tremurat, scurt.

— Aşa că dă-mi voie să ţi-o spun pe-aia dreaptă.

Gabriel a tot spus o mulţime de lucruri în seara asta, de când i-am zis tot ce am aflat în bibliotecă de la părinţi.

— După cum se presupune, am dat totul peste cap Călătorind înapoi în 1899 pentru a lua ceasul.

— Poate nu chiar tot, dar suficient. Cred că s-a scurs destulă putere cât să-i permită lui Alistair să se folosească de Rowena, indiferent despre ce e vorba.

Din degete mi se răsuceşte o şuviţă de flacără. Marginea cearşafului începe să ardă.

— Rahat, spune Gabriel şi aruncă restul de apă din pahar peste flacără.

Cu un sfârâit, apa stinge focul, dar mirosul de material textil ars umple aerul.

— Piro, vrei *te rog* să nu mai faci asta?

— Îmi pare rău. Dar nu mai am nouă ani, ca să învăţ cum să controlez asta.

Gabriel nu comentează. În schimb, îşi pune paharul gol pe scrinul meu, apoi mă întreabă:

— Deci de ce nu putem pur şi simplu să Călătorim înapoi exact înainte de acest moment, în loc să ne ducem după ceas!

Dau din cap, dar continui să merg.

— Deoarece din puţinul pe care mi l-au explicat despre Călătorit, de fiecare dată când o facem, tulburăm nu ştiu ce fel de fir din întreaga… ciudăţenie de structură. Orice o fi

însemnând asta. Şi unde mai pui că nu putem merge înapoi într-un timp unde să ne întâlnim iar cu noi înşine. Se pare că nu este posibil să ne întoarcem într-un timp în care noi deja existăm – teoria fiind că materia nu este nici creată, nici distrusă, ci numai transformată. Aşadar, nu putem să ne mai adăugăm ceva, obţinând astfel dublurile noastre. Aparent, asta ar fi foarte, foarte rău.

— Nu ştiu, spune Gabriel meditativ. Două de-alde tine? ar putea fi niţel pervers.

— Te rog!

Mă opresc şi îi arunc o căutătură urâtă.

— Asta e tot ce-ţi trece prin minte într-o moment ca ăsta?

Gabriel îşi suflecă o mânecă, apoi îmi zâmbeşte.

— Sunt bărbat. Ăsta e lucrul la care mă gândesc mereu. Dar, oh! Unele lucruri ar trebui să le ţin numai pentru mine, nu?

— Da!

Îmi reiau marşul şi Gabriel îşi reia tăcerea, gândindu-se la ce s-o fi gândind, până ce spune:

— Dar ce zici de mătuşa Beatrice? Vreau să spun, în mod clar tu ai Călătorit atunci. Amândoi am făcut-o, de vreme ce ea mă cunoaşte şi pe mine, se pare. De ce am făcut asta?

— Mă tot gândesc şi eu, spun, rar. Deoarece ea a fost unul dintre Păstrători. Gabriel, ea trebuie să fi fost.

Mă aşez pe pat.

— Şi noi am încercat să luăm ceasul de la ea?

— Nu cred că mai e ceas, meditez eu. Se schimbă de fiecare dată când se schimbă Păstrătorul. Aşa mi-au spus părinţii. Şi nimeni nu ajunge să cunoască identitatea Păstrătorului. Asta îl face să fie sigur.

— Aşadar, probabil că am încercat să-l luăm de la ea.

Gabriel îşi îndoaie braţul cu tristeţe.

— Am încercat din nou? De ce am fost atât de stupizi?

— Probabil că la vremea aceea am crezut că e o idee bună. Nu ştiu ce ne-a făcut să credem asta.

— Sau ce *ne va face* să credem asta, spune Gabriel după o clipă.

— Cine ştie? Poate că acum n-o vom face. Conform celor spuse de mama, viitorul este scris pe apă.

— Mă îndoiesc, intervine Gabriel. Nu în legătură cu viitorul scris pe apă. Toată lumea ştie asta.

— Eu n-am ştiut…

— Tamsin… nu eşti chiar aşa de neştiutoare. Vreau să spun, trebuie să fi participat la unele ritualuri de pe aici. La destule cât să cunoşti elementele corespunzătoare.

Flutur din mână de parcă i-aş alunga vorbele.

— Bine, dar…

— Oricum, am vrut să spun că mă îndoiesc că noi încă nu mai avem de gând s-o facem. Deoarece ea deja îşi aminteşte

— Ahh! Asta face să mi se învârtă capul, îi spun, prăbuşindu-mă peste căpătâiul patului.

Trasez cu degetul conturul scrijeliturii pe care am făcut-o pe stâlpul patului când aveam zece ani. ROWENA E NASOALĂ. Litere scobite subţire, provocatoare. Brusc, cred că s-ar putea să încep să plâng.

— Ei, haide, spune Gabriel, ridicându-se şi întinzându-şi mâna. Hai să mergem la plimbare. Măcar poţi fuma încă o ţigară la aer curat.

Îl las să mă tragă în picioare.

Şi apoi mobilul meu începe să bâzâie pe noptieră ca o albină supradimensionată. Îl iau şi oftez.

— E Agatha.

Apăs butonul difuzorului, apoi ţin telefonul departe de ureche. Zgomotul se revarsă – voci aspre, gălăgioase şi o chitară bas. Gabriel îşi îndoaie mâna iar, începând să-şi mişte degetele pe nişte corzi din aer, din câte-mi pot da seama. Băieţii sunt atât de ciudaţi uneori!

— Alo? Agatha? De-abia te aud, ţip înapoi, ca răspuns la bâzâitul minuscul din urechea mea.

— Tam? E mai bine aşa?

— Da, puţin.

Îmi întorc ochii spre Gabriel, care îşi îndeasă mâinile în buzunare şi începe să examineze lucrurile împrăştiate pe scrinul meu.

— Tam, sunt la taverna Lion’s Head. O ştii, cea de pe Mercer Street? Cea în care nu intrăm niciodată?

— Îhî. Dă-mi voie să ghicesc – ai cunoscut un tip?

Păi, măcar seara cuiva decurge bine. Şi dacă ea m-a sunat să-mi spună despre asta, atunci probabil că nu experimentează nicio ciudăţenie reziduală a conversaţiei noastre anterioare.

— Nu. A fost atât de amuzant!

Vocea Agathei şerpuieşte în şi din telefon.

— Eşti beată?

Chicoteşte în felul ei bine-cunoscut – două accente înalte şi un gâlgâit. Zâmbesc numai auzindu-l.

— Un copil. Îţi dai seama?

Apoi se năpusteşte fără să mai aştepte răspunsul meu.

— Oricum, n-aveam de gând să ies în seara asta, dar apoi a fost atât de amuzant! Sora ta a sunat la camera noastră şi eu am răspuns şi mi-a spus că era în oraş şi m-a întrebat dacă am chef să ies să mă întâlnesc cu ea, să bem ceva.

Brusc, am senzaţia că în cameră nu este destul aer.

— Nu! icnesc, iar Gabriel se întoarce, aruncându-mi acea privire care spune: *ce s-a întâmplat?*

— E atât de drăguţă, Tam! Ştiu că voi nu vă înţelegeţi mereu, dar ea este tare, tare dulce. Vreau să spun, la început m-am cam simţit aiurea şi m-am purtat în stilul *am atâta de învăţat,* dar apoi ea a fost aşa de dulce… pur şi simplu, cred că ea doar…

— Te-a convins? completez eu mohorâtă.

— Mda! Oricum, am decis să ies numai pentru una mică iar apoi am tot vorbit şi…

— Ce ai băut? Agatha, ce ai băut?

Agatha chicoteşte din nou.

— Bere. Iar sora ta a plătit toate rândurile. Am băut, cred, vreo trei beri, dar ea nu m-a lăsat să plătesc nimic. A fost aşa de drăguţ din partea ei!

— O, Agatha!

Vocea mi se frânge.

Gabriel traversează încăperea şi întreabă pe un ton

scăzut:

— Ce se întâmplă?

Clatin din cap, prea amorţită. Urmează o izbucnire de electricitate statică pe fir, iar vocea Agathei revine.

— Dulce cu adevărat şi…

— Rowena e cu tine acum? o întrerup.

Urmează o pauză în care aud ceva neinteligibil şi apoi muzica pare să crească în intensitate.

— Ăăă… nu. S-a dus la baie, cred. Nu ştiu. Asta a fost cu ceva timp în urmă.

Vocea îi este impregnată de o uşoară confuzie.

— M-am tăiat la braţ, îmi spune ea pe un cu totul alt ton.

— E grav? Poate că ar trebui să mergi la spital?

— Nu, e OK, e OK, spune ea. A trebuit să mă tai la braţ – acum mi-am amintit. Sora ta…

Vocea Agathei îmi pătrunde în minte asemenea mişcărilor unui fierăstrău în timp ce ea bâiguie întruna despre cum a ajutat-o sora mea să se taie la braţ în baie şi cum sângele cursese din tăietura fină de pe pielea ei în fiola pe care Rowena se întâmpla să o aibă la ea. Închid ochii, încercând în van să-mi alung imaginea onestei Agatha, roşie la faţă şi probabil chicotind încă, sprijinindu-se de sora mea sau de vreun perete jegos din baie, în timp ce Rowena îi extrăgea sângele, picătură cu picătură, de parcă ar fi jumulit penele unei găini.

— Agatha, mă reped eu, ar trebui să te duci acasă chiar acum. Şi să încui uşa, bine?

Dar ea nu pare să-mi fi auzit ultimele cuvinte.

— Aşteaptă… Rahat, chiar sunt beată. A spus să-ţi zic că el te aşteaptă. Cine e *el?* Prietenul tău? mă întreabă ea şi chicoteşte din nou.

— Du-te acasă, Ag, serios! Ajung şi eu în curând, bine?

— Bine, Tam. Eşti cea mai tare. Şi, hei, poate că luăm prânzul împreună mâine. Tu, eu şi Rowena.

— Mda, spun voioasă. Ar fi grozav!

Din fericire, Agatha e prea departe pentru a înregistra sarcasmul. Mai spune ceva şi apelul se întrerupe.

— Lasă-mă să ghicesc, spune Gabriel. Alte veşti proaste?

NOUĂSPREZECE

O SINGURĂ LUMINĂ străluceşte printr-o fereastră mică din Learner Hall atunci când Gabriel trage maşina lângă trotuar, strecurând-o între un camion staţionat în zona de parcare interzisă şi un tomberon.

— Mai exact, cum plănuieşti să intri? mă întreabă Gabriel în timp ce o femeie îmbrăcată în zdrenţe şi în saci menajeri împinge un cărucior supraîncărcat, prin dreapta maşinii.

Un sac de plastic foşneşte pe stradă, iar femeia se opreşte privind lung după el ca şi când l-ar urmări cu privirea pe unul dintre preaiubiţii ei copii plecând pentru totdeauna. Apoi pleacă lent mai departe, scuturând din cap în ritmul scârţâitului roţii stricate a căruciorului.

— Nu intrăm.

— Supraveghem? întreabă Gabriel, mişcându-şi degetele neliniştite pe volan.

— Nu. Respir, întorcându-mă puţin pe scaunul meu pentru a-l privi drept în faţă: Eu intru. Tu trebuie să mă aştepţi aici.

— Ba nu, nici gând, spune el, iar vocea lui este atât de calmă şi autoritară, încât clipesc.

— Te rog, Gabriel, e singura…

— Ba nu, Tam.

Se răsuceşte în scaun, genunchiul lui izbindu-se de-al meu.

— Ai auzit-o pe mama ta. N-ar fi trebuit nici măcar să venim aici în seara asta, dar… nu… tu nu ai să dai singură ochii cu el. Dacă mori?

Cuvintele sunt rigide şi simple şi chiar au acest gen de

efect de a face să-ţi stea inima în loc, ceea ce încerc eu din răsputeri să ignor.

— N-am să mor.

— O, nu zău? Ultima dată când am verificat, în pofida tuturor Talentelor tale, nu puteai citi viitorul. Sau am fost greşit informat?

— Taci din gură! Nu, n-ai fost. Dar gândeşte-te la asta. Ba nu, ascultă-mă! îi spun, apăsându-mi palma peste gura lui deschisă.

După o secundă, el scapă de mâna mea, dar rămâne tăcut.

— Tipul mă vrea vie. Vrea să-i găsesc acel... obiect. Ceasul nu mai este acel ceas. Domani. Dintr-un anume motiv, lui ăsta îi trebuie.

— Pentru a-şi recăpăta puterile familiei, propune Gabriel pe o voce egală, de parcă ar crede că sunt proastă. De ce anume vrei să-l ajuţi, nu ştiu.

— N-am de gând să-l ajut, îi spun frustrată acum, deoarece nu înţeleg de ce el nu pricepe imediat planul meu încropit la repezeală, care are mai multe găuri decât o bucată de şvaiţer.

Privesc în gol pe geamul maşinii. O umbră mică, aproape greu de distins de pietrele din pavajul negru, se grăbeşte traversând strada şi dispărând în canalizare.

— Bine. Care *este* planul tău?

— Intenţionez să intru acolo şi am de gând să stau de vorbă cu el.

— Ai de gând să stai de vorbă cu el? Asta-i tot? Ăsta-i plan?

Duc mâinile la medalion şi apăs pe micuţa ascunzătoare. Aceasta se deschide cu un declic slab. O închid, o deschid, o închid iar. Sunt oarecum conştientă de faptul că i-am pus cam aceeaşi întrebare mamei mai devreme în această seară, chiar înainte să plece. Şi că ea încă nu s-a întors din câte ştiu...

Zgomotul motorului maşinii trezindu-se la viaţă îmi face reveria ţăndări.

— Ce faci? Gabriel apasă maneta de semnalizare.

Opreşte-te! îi spun, prinzându-l de încheietura mâinii.

— Mă poţi împiedica să-mi folosesc Talentul. Dar sunt aproape sigur că nu mă poţi împiedica să-ţi conduc fundul acasă cu maşina.

— Gabriel! Aşteaptă o clipă, te rog!

El eliberează maneta de semnalizare, dar nu opreşte motorul maşinii. De asemenea, un ticăit liniştit, care aminteşte sunetul unui ceas, umple interiorul maşinii.

— Este… un tip periculos. Un motiv în plus să nu intri acolo de una singură şi…

— Se pare că îi are în vedere pe toţi care fac parte din viaţa mea. Mai întâi Rowena, acum Agatha. Nu pot îngădui ca tu să fii cea de-a treia victimă.

Gabriel pufneşte.

— Sunt aproape sigur că-s mai tare decât el.

Îi dau un pumn în umăr, probabil mai tare decât s-ar fi cuvenit.

— N-ai vrea să nu te mai comporţi ca un băiat în povestea asta? Nu poţi fi *mai tare decât el,* căci el nu e… normal, zău. E malefic. N-ar trebui să-ţi explic aşa ceva tocmai ţie. Iau o gură ger. Te rog! Nu vreau să ştie că eşti… important pentru mine. Nu se poate să ştie aşa ceva.

Motorul mormăie şi tresare sub noi, iar eu privesc lung la ledul semnalizatorului care clipeşte verde pe afişajul de pe bord. Apoi, fără avertisment, Gabriel se întoarce spre mine, mă prinde de ceafă cu o mână şi mă trage spre el. Mă sărută apăsat, scurt, pe gură.

— Zece minute, îmi spune, iar vocea îi este răguşită. Ai zece minute şi apoi vin după tine. Şi te conduc măcar până în hol.

Ajungând într-un punct mort din faţa întunecatelor uşi masive, mă uit cercetător prin sticla mânjită. Un paznic este prăbuşit peste pupitrul de la intrare, cu capul atârnându-i pe braţele strânse.

— Ea e înăuntru, nu? întreb pentru a cincia oară şi, spre cinstea lui, Gabriel nu scoate asta în evidenţă.

— N-a plecat, spune el liniştit.

De parcă vorbele lui o cheamă, Rowena apare în raza noastră vizuală. Este singură. Bat în geam, iar ea zâmbeşte, făcându-mi semn cu mâna de parcă am juca un joc. Traversează încăperea şi se apleacă peste paznic, buzele rotunjindu-i-se aproape de urechea lui. El îşi întoarce capul în somn şi, cu toate că nu deschide deloc ochii, bâjbâie la centură, apucă un inel strălucitor de chei, alege una şi i-o înmânează ei. Sora mea zâmbeşte iar şi îi spune altceva, moment în care el îşi sprijină capul pe braţe şi pare să-şi piardă iar cunoştinţa. Ea se iveşte voioasă în faţa noastră, descuie uşile masive şi le dă în lături.

— Ai reuşit să ajungi, spune ea, de parcă ar fi gazda unei petreceri spectaculoase. Alistair va fi încântat să te vadă. Cu toate că nu şi pe tine, adaugă Rowena încruntându-se, fermecătoare totuşi. A zis că numai ea, îi spune linguşitoare lui Gabriel, ridicând un deget spre mine.

— Încetează, îi zic scurt. El nu vine cu mine, aşa că nu-ţi irosi timpul.

— Bine!

Rowena pufăie pe o voce cu totul diferită. Mă aplec mai aproape pentru a o examina pe sora mea. În pofida relativei ei bune dispoziţii, ea pare şi mai palidă decât înainte, iar albul ochilor săi a căpătat o tentă gălbuie. E îmbrăcată tot cu rochia neagră, numai că acum e împodobită cu o dâră de noroi pe partea dreaptă, iar din poalele zdrenţuite lipseşte o bucată.

— Arăţi ca dracu’, Ro, îi zic pe un ton prozaic. Iar asta spune multe.

— Sunt îndrăgostită, îmi răspunde ea repezit, ducându-şi palmele la obraji.

— Cum rămâne cu James?

Dacă e norocos, e încă în comă, în tot acest coşmar, ascuns într-unul dintre multele dormitoare ale casei noastre. Privesc în felul meu la foaierul clădirii Lerner Hall. O lumină fluorescentă bâzâie şi vibrează deasupra capului paznicului care doarme. Cu această excepţie, clădirea este tăcută şi întunecată.

Rowena şovăie, cu buzele întredeschise. Apoi, ceva în

interiorul ei pare să înţepenească şi ea face o piruetă, deplasându-se cu paşi săltaţi, asemenea unui balon tras de o sfoară.

— El aşteaptă, este tot ce spune.

Pun mâna pe braţul lui Gabriel – pare deosebit de nefericit.

— Zece minute, îmi reaminteşte el subliniind, iar eu dau afirmativ din cap.

— Zece minute, repet eu şi, preţ de o secundă, mă întreb dacă are de gând să mă sărute iar.

Sau dacă ar trebui să-l sărut eu. Dar el n-o face, şi nici eu. În schimb o urmez pe sora mea, simţind furnicături în ceafă.

Pare că s-au scurs ani de când am mai trecut pe holul ăsta, în prima săptămână de şcoală, atât de hotărâtă să le arăt celor din familia mea că la urma urmelor nu sunt inutilă, atât de plină de speranţă că voi găsi ceea ce voia Alistair. Sau ce spusese el că voia

Ne apropiem prea repede de biroul lui. Sora mea ridică un lemn alb şi mai mult mângâie uşa decât bate în ea. Îmi dau ochii peste cap – numai spre beneficiul meu, ştiu, dar să fiu meschină îmi dă un pic de curaj. De care acum am nevoie mai mult ca oricând.

Rowena deschide uşa şi intrăm în birou. Alistair stă la biroul lui. Prin contrast cu sora mea, pielea lui străluceşte de sănătate iar ochelarii îi sclipesc de parcă tocmai şi i-a lustruit. O tavă simplă de aramă, pe care sunt două pahare de cristal şi o carafă de cristal faţetat care conţine un lichid închis la culoare, cafeniu-roşcat, aşteaptă în apropierea unui cot ascuţit înveşmântat într-un costum negru. Ochii mei evaluează rapid tava, scrutează pereţii, apoi se întorc la chipul lui, care etalează o expresie de răbdare.

— Tamsin, spune el curtenitor, iar eu încerc să nu mă înfior vizibil la exaltarea tăcută din glasul său.

Mă gândesc la ultima dată când am fost aici şi la cât de bine a jucat rolul profesorului nerăbdător.

— Domnule doctor Callum, îi răspund pe un ton calm. Sau ar trebui să spun domnule doctor Knight?

El îşi dezveleşte dinţii într-un râs tăcut. Apoi, se întoarce spre sora mea, care s-a tot foit pe lângă el, şi îi spune cu o voce joasă şi lipsită de inflexiuni:

— Aşteaptă afară.

Faţa i se lasă de parcă toate trăsăturile i-ar dispărea de pe chip. Dar nu protestează. Înainte de a se îndrepta spre uşă îşi trece mâna peste braţul lui Alistair, atingându-i uşor degetele cu ale ei. Alistair nu bagă în seamă niciunul dintre gesturile ei de despărţire şi nici plecarea ei.

— Vrei să stai jos?

— Nu, mulţumesc, îi răspund cât de degajat se poate. Şi nu-mi mai oferi nici ceai şi nici apă, îi spun arătând spre carafă. N-am chef de ospitalitatea ta.

Nu mă prea pricep la sport, dar îmi imaginez că atacul este cea mai bună apărare.

— Asta? întreabă Alistair cu un chicotit, arătând spre carafă. Mă îndoiesc foarte tare că ai vrea să bei din asta. Eşti prea… orientată spre etică. Şi totuşi, asta a fost mereu problema cu familia ta.

Îşi încrucişează braţele pe birou şi se uită la mine.

— Serios, ştii cât de nesăbuită este şi a fost familia ta în decursul anilor? Ştii cât de *mici* şi-au făcut vieţile şi Talentele? Ce risipă! O pierdere clară.

— Unde sunt părinţii mei? îl întreb, iar buzele-mi sunt amorţite.

Nu că m-aş aştepta să-mi spună adevărul, dar cel puţin poate îmi dau seama dacă minte. Dar el flutură din mână nepăsător şi spune:

— N-am fost interesat de ceea ce aveau de oferit.

Nu-mi pot închipui despre ce era vorba, dar nu vreau să-i dau satisfacţie întrebându-l. El se apleacă peste birou, fixându-mă cu ochii lui ca gheaţa, iar eu mă gândesc la un cocor mare şi negru.

— Sunt interesat de ceea ce poţi tu să faci pentru mine.

— Şi ce anume este acest lucru?

Alistair zâmbeşte.

— Tu îmi poţi aduce ce vreau.

— Cred că deja am făcut-o. Ţi-am adus ceasul, îi spun, iar

obligaţia mea s-a încheiat.

El atinge uşor marginea unui pahar de cristal. Un clinchet de reverberaţie umple spaţiul dintre noi.

— Poate că reuşesc să te conving să încerci iar.

— Şi dacă nu vreau?

Pe fruntea lui îşi fac apariţia nişte linii aspre.

— Nu vrei? repetă el calm. Apoi ridică puţin tonul şi spune: Rowena, te rog, intră!

Uşa se deschide brusc şi sora mea se strecoară înapoi în birou. Mă întreb dacă în tot acest timp a stat cu urechea lipită de uşă. Şi apoi mă întreb dacă măcar a înţeles ce a auzit. Trece pe lângă mine atingându-mă şi se duce lângă el, iar eu nu mă pot abţine să nu remarc expresia de voioşie de pe chipul ei.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spune Alistair cu o blândeţe îngrozitoare, apoi deschide un sertar şi se aude cum clincăne ceva timp de câteva secunde, după care îi oferă surorii mele un cuţit cu mâner de os.

— Nu! spun eu, dar niciunul nu catadicseşte să se uite la mine.

În schimb, Rowena întinde braţul, cu faţa antebraţului în jos şi, fără o fracţiune de ezitare, îşi înfige partea curbă a lamei cuţitului în piele, de parcă ar tăia o felie de carne.

— Opreşte-te! strig şi mă reped spre ea, înşfăcând cuţitul din mâna ei.

Strâng şi mai tare mânerul neted şi, preţ de o secundă paralizantă, privindu-l adânc pe Alistair în ochi, mă imaginez implantând cuţitul drept în inima lui.

— Fă-o, şi n-o să-ţi placă deloc ce o să i se-ntâmple surorii tale îmi şuieră el.

Deodată, îmi amintesc avertismentul mamei despre efectul în oglindă al vrăjii asupra Rowenei şi arunc cuţitul în colţul încăperii, unde alunecă pe podea şi, la un moment dat, se opreşte. Întorcându-mă spre Rowena, aproape că vomit când o văd storcându-şi braţul cu calm, privind cum sângele se îngroaşă şi picură din semnele proaspete de pe braţul ei într-o ceaşcă de porţelan pe care Alistair i-a oferit-o cu atâta spirit de prevedere.

— Ro, şoptesc eu, şi, cocoloşindu-mi tricoul, încerc să-i opresc sângerarea.

— Nu, Tamsin, îmi spune ea cu blândeţe, mult mai blândă decât ar fi fost adevărata Rowena dacă i-aş fi stat în cale. Trebuie să i-l dau lui, îmi explică ea cinstit. Numai aşa poate trăi.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Deocamdată, ajunge.

Alistair întinde mâna după ceaşcă. Dar eu întind rapid braţul înşfac ceaşca, aruncând-o în peretele din spatele meu. Ceaşca se izbeşte de rama unei picturi medievale înfăţişând o scenă de vânătoare şi se sparge. Conţinutul curge pe pictură – o dâră roşie, lipicioasă. Sunt încântată să văd că am reuşit să sparg şi sticla tabloului. Mă întorc spre Alistair, zâmbind.

— Vai! Se pare că sparg tot timpul căni la tine-n birou.

Alistair îşi strânge buzele într-o linie subţire ca un ac, dar sora mea e cea care vorbeşte prima.

— Tamsin, mă strigă ea. De ce ai făcut asta?

Se ghemuieşte în colţul încăperii şi începe să adune cioburile de porţelan, murdărindu-şi instantaneu degetele cu sângele stacojiu.

— Lasă-le, îi spune Alistair, iar vocea îi este aproape la fel de ascuţită ca lama cuţitului şi aparent taie la fel de adânc, căci sora mea priveşte în sus, expresia ei de groază fiind prea greu de îndurat. Poţi să pleci, îi spune el pe acel ton glacial, iar sora mea îşi lasă capul în jos, se ridică în picioare şi, încă strângând cu tandreţe la piept cioburile ceştii, se strecoară afară din încăpere.

— Tu şi cu mine semănăm mai mult decât crezi, spune Alistair într-un târziu, cu o voce grijulie, cu ochii fixaţi asupra mea.

Pufnesc. Nu mă pot abţine.

— Nu pricepi nimic, îi spun, dând cu piciorul într-un ciob de porţelan. Acesta se loveşte de plintă. Dincolo de faptul că amândoi am minţit în legătură cu numele noastre, adaug eu.

Dar ignoră ce-am spus.

— Amândoi am face orice pentru familiile noastre.

Îmi ridic ochii, îl privesc lung, apoi deschid gura. Niciun sunet. Nu am cuvinte să neg asta.

— Şi amândoi am fost privaţi de ceea ce ni se cuvine în mod firesc. Prin făcătura familiei tale.

— Nu e adevărat, spun imediat.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu este? Oare nu familia ta ţi-a ascuns adevărul despre Talentele tale? Se apleacă peste birou, ochii lui ţintuindu-mă de perete şi adaugă: În toţi aceşti ani?

Mă forţez să-i spun:

— Au avut motivele lor.

— Uimitor! Cum îi aperi tu taman pe oamenii care ţi-au negat dreptul din naştere.

Clatină din cap, de parcă aş fi un specimen deosebit de greu clasificat.

— N-am asemenea scrupule. Ce este asta? reuşesc în cele urmă să îngaim. Explicaţiile unui nebun înainte să mă omoare?

— Un nebun?

Acum, el pare amuzat.

— O, nu, Tamsin. Nu sunt nebun. Obiectez. Nu sunt decât metodic. Trebuia să fiu. Când tot ce ai este doar un nume cu care să te descurci în toţi aceşti ani, înveţi să fii… exact.

Un sunet îmi bâzâie în urechi.

— Un nume? întreb prosteşte, şi apoi se face lumină în mintea mea. Numele Rowenei. De asta ai venit la librărie în seara aia. O căutai pe Rowena. *De ce?*

Alistair zâmbeşte.

— Da, Rowena Greene. Este numele care a fost promis drept salvarea noastră. Când familia ta a omorât-o pe a mea, unica noastră speranţă a fost o privire în viitor, o privire în cartea pe care bunica ta, întreaga ta familie, o consideră o comoară.

— Şi ai văzut numele Rowenei?

Respir. Alistair ridică din umeri.

— Sigur că nu. Asta a fost acum mai bine de o sută de ani. Ruda mea a văzut, iar acesta este numele pe care îl reţinem de secole. Ştiam că ea trebuie să fie cheia.

— Ce insinuezi spunând că familia mea *a omorât-o* pe ta? Noi n-am omorât pe nimeni.

— Eşti chiar atât de sigură de asta?

— Voi aţi fost cei care aţi omorât oameni. De-asta va împiedicat. Aşa…

Îmi înghit restul cuvintelor. *Aşa mi-a spus mama* sună teribil de copilăresc în acest context.

— Asta crezi? Că noi omoram oameni şi prin urmare familia Greene a sărit şi a salvat situaţia? Minciuni, spune el cu însufleţire. Familiei tale nu i-a păsat de nimic, *de nimic* în legătura cu cei pe care îi consideram ai noştri, atâta timp cât nu era vreunul dintre ai lor. Dar oricum ar fi, spune el, ridicând vocea, nu face greşeli vorbind despre *omoruri.*

Mă uit lung la el, la felul în care deschide gura şi apoi buzele i se arcuiesc când mârâie.

— Ai idee cum e să creşti ştiind că ai fost menit să fii altceva, ceva cu totul diferit de mizeria ordinară pe care o vezi pe străzi în jurul tău, ceva dincolo de viaţa asta obişnuită de muritor? Să ştii că ar trebui să ai un Talent, să ştii din adâncul inimii, şi totuşi să nu-l ai din pricina a ceva ce s-a petrecut acum mai bine de o sută de ani?

Se uită fix la mine, strângându-şi şi desfăcându-şi mâinile de pe sugativa de pe birou. Apoi inspiră adânc şi spune calm:

— Atunci când privezi pe cineva de Talentul său, de dreptul de a avea un Talent, ucizi o parte din acea persoană. Din câte mi-a spus sora ta, cred că tu ai putea să înţelegi asta. Gândeşte-te Tamsin! Gândeşte-te cât de diferită ar fi putut fi viaţa ta!

Închid ochii, mintea mea rumegând şi rostogolind scenele aidoma unui râu umflat de ploaie: Rowena şi Gwyneth râzând, cu buzele lor roşii şi umede; Gabriel şi scrisorile lui rămase fără răspuns; Silda îndepărtându-se treptat de mine; anii timpurii de scoală, atunci când oamenii mă priveau de parcă aş fi fost ciudată, când de fapt nu eram cu nimic diferită de ei. Cum ar fi fost dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat? Cum ar fi fost ca eu să ştiu exact, de la a opta mea aniversare, ce puteam să fac? Nu

există nicio parte din mine care să mai fie aceeaşi. Apoi deschid ochii. Alistair mă priveşte, cu satisfacţia întipărită pe chipul său. Ne privim lung unul pe celălalt preţ de o bătaie de inimă înainte ca eu să mă uit spre uşă, întrebându-mă dacă sora mea mai sângerează.

— Ce primesc în schimb? Dacă te ajut?

— Viaţa surorii tale, îmi răspunde el, lăsându-se pe spate în scaunul lui şi atingând iar marginea cupei de cristal.

— Şi pe a Agathei, îi spun, încercând să împiedic greaţa, însoţită de transpiraţii reci şi de tremurături, să se acumuleze în voce mea.

Ochii îi zboară din nou spre carafa, iar acum se citeşte în ei o foame atât de posesivă, încât îmi feresc privirea.

— Poate.

— Poate? repet eu ca un ecou. Ce vrea să însemne asta?

— Poate că depinde de tine. Dacă reuşeşti să găseşti ce vreau şi mi-l aduci destul de repede, poate că nu va fi prea târziu pentru Agatha cea minunată şi plină de viaţă.

Am senzaţia că am gura plină de câlţi, dar fac un efort şi spun:

— Ce vrei de la Agatha? Ea n-are niciun fel de Talent – ea e… normală…

— Agatha îmi este de folos… să mă întreţin.

— Aşa cum este şi Rowena? îl întreb.

El îşi apleacă meditativ capul – o parodie îngrozitoare a unui profesor care cugetă la întrebarea pusă de un student

— Într-un mod diferit.

— Şi ce li se va întâmpla? Dacă îţi aduc ce vrei? Le vei elibera?

— Ce a mai rămas din ele de eliberat, adaugă el calin, dar de data asta nu-mi pot reprima înfiorarea de pe chip. Tamsin, timpul curge în defavoarea lor. Şi când nu vor mai avea timp, să fii convinsă că mai sunt şi alţii pe listă.

Îşi împreunează mâinile, se uită la ceas şi îmi zâmbeşte

— Cred că tânărul care te aşteaptă afară devine nerăbdător.

— Cât timp am pentru a-ţi aduce ceea ce vrei? Şi de ce nu ţi-l iei şi singur, dacă eşti atât de puternic?

Pe chip îi trece umbra unei încruntări, iar eu consider că dacă n-am făcut mare lucru în timpul acestei întrevederi, măcar cu asta m-am ales.

— Se pare că e nevoie de cineva cu Talentul tău special.

Iar în liniştea care s-a lăsat, aproape că-mi vine să râd din pricina tristului fapt că mi-am dorit atât de tare să fiu Talentată, iar acum aş da orice să nu fiu.

Dar orice râs, fie el isteric sau altcumva, se risipeşte la sunetul unui ceas care bate ora. Întorcându-mă, localizez sursa acelui sunet: ceasul care a fost cândva Domani se află în colţul biroului său.

— Un suvenir, murmură Alistair. Şi se dovedeşte a fi şi folositor, adaugă el, iar eu întorc capul exact la timp pentru a-l vedea destupând carafa şi turnându-şi în pahar o parte din lichidul închis la culoare.

Ridică paharul, făcându-l să strălucească în lumină.

— Pentru… succesul tău, spune el cu o politeţe oribilă şi soarbe tot conţinutul dintr-o singură înghiţitură.

Îi privesc muşchii gâtului încordându-se, iar apoi el îmi zâmbeşte, buzele strălucindu-i umede.

Agatha!

Mă răsucesc pe călcâie şi ies în fugă din birou, aproape ciocnindu-mă de sora mea, care este ghemuită la uşă, cu ochii închişi. Râsul lui Alistair mă însoţeşte pe culoar.

DOUĂZECI

— EŞTI SIGURĂ CĂ VREI să faci asta? mă întreabă Gabriel din nou prin uşa întredeschisă care uneşte dressingul mătuşii Rennie cu al unchiului Chester.

— Am de ales? mormăi nefericită, strecurându-mă în rochia pe care am luat-o din dulap, din camera mea de la cămin.

Gabriel şi cu mine am mers acolo cu maşina după ce am reuşit să-i explic, bâlbâindu-mă aproape incoerent, ce îmi spusese Alistair. Agatha dormea şi, poate că fusese numai imaginaţia mea, dar somnul ei părea diferit de obişnuitul său somn comatos. În timp ce mergeam prin cameră, adunând tot ce credeam că îmi trebuie, ea s-a foit întruna în pat, s-a întors şi a murmurat. O dată chiar a ţipat.

— Nu, te rog!

M-am întrebat dacă s-o trezesc, şi am hotărât că nu. În schimb, am rămas în picioare un minut, în timp ce Gabriel aştepta afară, şi mi-am lipit mâna de fruntea ei. Dar ea s-a răsucit cu spatele la mine şi atunci i-am văzut tăieturile de pe braţ care de-abia prinseseră crustă. A trebuit să fug, înainte s-o iau razna din nou. Acum încerc să găsesc alinare în materialul mătăsos al rochiei, dar chiar şi asta îmi aminteşte prea tare de Agatha şi de scâncetul ei de extaz atunci când am ieşit din cabina de probă a acelui magazin de pe East Village cu haine la mâna a doua. Ea m-a convins să-mi cumpăr rochia, cu toate că nu mi-o prea puteam permite şi cu toate că nu aveam deloc unde să port rochie de seară din anii ’30, lungă până în pământ, de culoare roz. În ultima lună crezusem prosteşte că aveam s-o port la

nunta Rowenei.

— Poate că totuşi o s-o port, îmi şoptesc în barbă în timp ce răsucesc rochia şi o aşez cum trebuie.

— Cum merge treaba?

— Bine, icnesc. Nu prea pot să respir, dar în afară de asta, e regulă.

— Respiratul este supraevaluat, mă informează Gabriel. Am aflat asta exact acum, cu cravata blestemată pe care-o port…

Traversez camera pentru a ajunge în faţa uriaşei oglinzi a mătuşii Rennie. Rochia e în stilul anilor 1930, dar coafura mă trădează. Caut prin grămada mea de agrafe de păr şi aleg câteva cu cristale. Şi ce dacă sunt de la magazinele Claire’s? Câţi oameni îmi vor examina agrafele de păr de-aproape? Şi, oricum, cât timp vom adăsta în 1939? Numai cât va fi necesar, se pare, să-i ruinez viaţa mătuşii Beatrice şi apoi să plec. Şi înainte să mă confrunt cu acest gând incomod, Gabriel intră pe uşa de alături. Îi surprind imaginea în oglindă în timp ce încerc să-mi răsucesc buclele brunete în ceva asemănător unei coafuri din anii ’30.

— Arăţi grozav, exclam în timp ce jumătate din păr îmi iese din cocul pe care tocmai încercam să-l prind. Oftez: Mă dau bătută.

Gabriel, îmbrăcat într-unul dintre costumele unchiului Chester, înaintează spre mine.

— Te dai bătută? Cedezi în faţa farmecelor mele de netăgăduit, renunţând la opoziţia ta prostească? Ştiam eu că până la urmă vei ceda. Fetele cedează mereu.

Scot limba la reflexia lui din oglindă. Ridicând în sus colecţia mea de agrafe de păr, spun:

— Mă dau bătută în ceea ce priveşte părul meu, prostuţule!

El întinde mâna.

— Dă-mi-le mie! spune, şi se apucă de treabă.

— Au! mă plâng eu atunci când el mă împunge cu o agrafă în pielea capului.

Dar nu doare cu adevărat. Am făcut aşa pentru că stă

atât de aproape de mine.

— Îmi pare rău, spune el, şi-i simt respiraţia pe gâtul gol.

— E în regulă, îi replic printre dinţii încleştaţi, sperând că nu va remarca faptul că mi s-a făcut pielea de găină.

— Poftim! Ce părere ai?

Face o jumătate de pas înapoi şi eu mă privesc din nou în oglindă. Cumva, a reuşit acolo unde eu am eşuat să-mi răsucesc părul şi să prind cocul la ceafă. Bucla care îmi tot scăpa a fost acum prinsă după ureche.

— Nu-i rău, zic eu.

— Vezi tu, dacă treaba cu muzicianul nu funcţionează, poţi fi mereu…

În spatele meu, Gabriel face o mişcare de înjunghiere în inimă, iar eu rânjesc spre el în oglindă.

— Ruj, spun precipitată.

— Nee, nu-ţi trebuie. De ce se dau totuşi fetele cu ruj?

— E 1939. Nu se poate să nu-mi dau cu ruj, îi spun, şi caut printre lucrurile pe care le-am adus, alegând tubul Agathei de Rev Me Up Red by L'Oréal.

Dar mâinile îmi tremură şi, drept rezultat, sfârşesc prin a-mi da cu ruj şi pe incisivi.

— Bine, spun în cele din urmă. Gata, cred.

Gabriel scoate o poză din voluminosul buzunar interior al jachetei şi o studiază. În pod am găsit un album de fotografii vechi, acoperit cu un strat de murdărie şi mucegai.

— Ai mereu nevoie de ceva de genul ăsta? îl întreb. Cum ar fi un tablou sau poza asta? Ştii tu, să te ajute să… Călătoreşti?

Gabriel mai studiază fotografia un minut.

— Cred că ajută. N-am reuşit niciodată să o fac fără un soi de… ghid ca ăsta sau ca tabloul. Te concentrezi?

Dau afirmativ din cap, privind lung la fotografia fetei cu pălărie cu boruri largi. Aceasta are faţa înclinată, ridicată în sus, şi un zâmbet larg. Într-o mână ţine o ţigaretă montată într-un portţigaret lung, iar în cealaltă mână ceva ce pare a fi un pahar demodat de şampanie. Priveşte undeva dincolo de marginile pozei. Pe partea inferioară a fotografiei scrie,

cu litere subţiri: *Beatrice, 1939.* Degetele lui Gabriel se strâng în jurul degetelor mele şi, deodată, ne răsucim prin spaţiu, iar eu simt cum rochia îmi alunecă şi îmi flutură în jurul picioarelor. Am răgazul să mă întreb distrată dacă părul îmi stă la locul lui şi apoi muzica îmi urlă în ureche, iar eu mă izbesc cu umărul de ceva tare ca piatra.

— Au! ţip, dezlipindu-mă de un perete de cărămidă.

Clipesc şi îi dau drumul mâinii lui Gabriel.

— Iartă-mă, spune el sfios. Doar ţi-am spus că nu ajung întotdeauna fix în locul care trebuie.

— Unde suntem?

Ochii mi se adaptează la întuneric şi desluşesc şiruri după şiruri de sticle şi borcane conţinând ceea ce par a fi nişte ierburi uscate sau nişte uleiuri. Adulmecând pricepută aerul, recunosc un miros cunoscut, de pământ.

— Distileria, îi spun, făcând un pas înainte, ca pentru a mă felicita pentru că am ghicit, când ceva rece şi cu pene mă plesneşte peste faţă.

Ridic mâna şi dau la o parte un buchet de levănţică atârnat acolo, simţind florile mătăsoase sub degete. În capătul opus al încăperii se zăreşte o geană de lumină şi eu mă gândesc la configuraţia casei mătuşii Rennie. Distileria dă într-o grădină şi, judecând după muzica de dincolo de această uşă, acolo are loc petrecerea.

— Cred…

— Linişte! îmi şuieră Gabriel. Vine cineva.

Mă răsucesc spre locul unde ştiu că ar trebui să se afle cea de-a doua uşă, cea care duce la bucătărie şi, evident, exact dincolo de ea se aud paşi greoi, târşâiţi. Mergem speriaţi în colţul cel mai îndepărtat colt al încăperii, exact când uşa se deschide larg. Abia reuşesc să desluşesc conturul siluetei unei femei masive, cu părul strâns perfect într-un coc care pare cimentat la ceafă. Ea cotrobăie printre rafturi, mormăind:

— Mai mult sirop de miere, Bertha. Mai mult sirop pentru punci, Bertha. Oaspeţilor le e sete. Nu tândăli, Bertha, Bertha, Bertha! Şi, în tot timpul ăsta, oasele mele tânjesc după un scaun.

Merge cu paşi apăsaţi spre centrul încăperii şi întinde mâna spre tavan. Cu o secundă înainte de a apăsa pe întrerupător, înţeleg ce vrea să facă. Mă aplec spre Gabriel, îi trag faţa spre a mea, proptindu-mi artistic mâinile pe obrajii lui, pentru a ascunde cât de mult cu putinţă. Exact când buzele lui se zdrobesc de ale mele, raze strălucitoare de lumină năvălesc peste pleoapele mele închise.

— Oh! o aud pe Bertha icnind. Vă cer iertare! se bâlbâie ea.

Un tropăit de ghete greoaie, o uşă trântită, şi dusă a fost.

— Îmi pare rău, murmur, trăgându-mă înapoi din braţele lui Gabriel. Ăsta a fost cam siropos. Nu e cel mai bun.

— Nu mă deranjează, spune el, iar vocea lui e cam nesigură. Apoi îşi îndreaptă cravata şi îşi netezeşte partea din faţă a jachetei. Roşeşti, îmi zice.

— Mda… păi, acum eşti şi tu dat cu ruj.

Întind mâna şi-l şterg cât pot de bine, încercând să nu-mi las degetele să întârzie pe curbura buzei sale inferioare.

— Mersi. Gata?

— Nu, îi spun, dar el mă strânge de mână şi deschide oricum uşa spre grădină.

Ieşim într-o mulţime de oameni. Toţi par să bea şi să fumeze, femeile ţin portţigarete din fildeş şi aur, în timp ce bărbaţii pufăie pipe sau ţigări groase de foi de culoarea caramelei. O învârtejire de culoare îmi atrage privirea. O femeie care poartă o pălărie cu pene, de culoarea bronzului, se întreţine cu admiratorii, ochii ei alungiţi fiind machiaţi cu fard de pleoape purpuriu, şi gura fiindu-i ca o tăietură stacojie. Torţele înfipte în pământ asigură o lumină pâlpâitoare, iar acordurile vesele ale unui cvartet de jazz întrerupe din când în când suişurile şi coborâşurile conversaţiilor. În mijlocul grădinii a fost instalat un imens cort alb pentru dans, iar diferite cupluri intră şi ies în lumina amurgului.

— O vezi? mă întreabă Gabriel pe un ton scăzut, în timp ce un chelner se opreşte în faţa noastră, ţinând o tavă.

Ochii bărbatului sunt fixaţi asupra unui punct aflat între umărul meu şi al lui Gabriel şi, după ce luăm două pahare

de şampanie în formă de clopot, el se îndepărtează fără să se uite măcar o dată la noi. Încep să respir uşurată.

— Nu încă, îi spun, sorbindu-mi şampania.

— Ai grijă cu asta, mă avertizează Gabriel, privirea lui trecând dincolo de mine.

Mă întorc şi descopăr un trio de fete, îmbrăcate toate în roz, uitându-se la noi – mai degrabă la Gabriel – cu ceea ce pare a fi admiraţie. Exact la timp surprind o părere de zâmbet în timp ce şi el le priveşte cercetător.

— Ai grijă cu *asta,* îi spun, şi, după ce îmi petrec braţul pe al lui, pătrundem în mulţime cât putem de nepăsători.

Imit stilul chelnerului şi nu stabilesc niciun contact vizual cu nimeni în special. Dar suntem oricum descoperiţi.

— Scumpo, aud glasul ca un tors al unei femei, chiar în urechea mea, şi aproape că îmi vărs paharul. Te-am căutat peste tot. Când ai ajuns?

— Ăăă… acum câteva minute.

Dau din cap şi încerc să plec, dar mâna ei este bine prinsă de braţul meu. E minionă şi cu trăsături ascuţite, iar părul roşu i se revarsă în valuri lucioase în jurul capului.

— Sigur că aşa e. Cât de tipic pentru tine! exclamă ea, de parcă m-ar implora să fac ceva foarte isteţ.

Şalul din pene negre, pus în jurul umerilor, pare să fie o fiinţă vie, care respiră. Mă holbez la ea, fascinată, când ea se apleacă spre mine şi îmi spune şoptind tare, ca pe scenă:

— Şi cine este acest bărbat *frumos* care e cu tine?

Fără să aştepte să-i răspund, îi face cu ochiul lui Gabriel şi se bagă între noi. Capătul şalului se ondulează în aer şi apoi i se înfăşoară pe şolduri.

Deschid gura, dar chiar atunci o voce viguroasă bubuie în dreapta mea.

— Melora! De fiecare dată când întorc capul dispari. Zău, ce înseamnă asta?

Un bărbat masiv, bine făcut, apare clătinându-se şi îi cârpeşte femeii pe umăr o palmă cărnoasă în ceea ce se presupune a fi o mângâiere, dar care mai degrabă seamănă cu o lovitură soră cu moartea. Şalul Melorei pare să

tremure sub atacul lui.

— O, Charles! spune Melora, şi, chiar şi aşa, ea zâmbeşte. Îmi dau seama că se străduieşte din răsputeri să nu ţipe. A trebuit să o salut pe verişoara…

Îmi aruncă o privire.

— …Agatha, spun voioasă.

Bărbatul mă studiază preţ de o secundă, apoi clipeşte şi clatină din cap.

— Atât de multe verişoare, tună el, şi mă sărută pe ambii obraji.

Ignorându-l complet pe Gabriel, se întoarce spre Melora şi îi spune:

— Acum, chiar trebuie să vii cu mine. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Trăsăturile chipului Melorei se acoperă de silă, dar ea îi permite bărbatului să o conducă, el continuând să-şi ţină mâna pe umărul ei. Dar în secunda următoare, şalul ei pluteşte ca stârnit de o briză rătăcitoare şi se încolăceşte în jurul braţului bărbatului. Cu un ţipăt surprinzător de piţigăiat, el îşi smuceşte braţul şi îl scutură o dată, de două ori.

— Afurisita, m-a muşcat! exclamă el.

— Ba nu, mieluşelule, gângureşte Melora, legănându-i braţul. Absolut deloc.

Apoi se uită pieziş la mine şi îmi face cu ochiul înainte să dispară amândoi în întuneric.

— Tocmai i-a zis *mieluşelule?* mă întreabă Gabriel şi intrăm din nou în mulţime. Pe-aici, adaugă el, cotind la stânga şi aplecându-ne să intrăm în cort, scrutând ringul de dans din pătrate de lemn lustruit care pare să fi fost îmbinat special pentru seara asta. Eşti rudă cu ei?

— Nu m-ar surprinde dacă s-ar dovedi că e bunica lui Gwyneth. Ea avea această înfăţişare obraznică de năpârcă.

Frânturi de conversaţie se rotesc înspre mine în timp ce ne croim drum printre grupurile de oameni.

— Îţi spun, au avut dreptate ca în final să înceapă să

tragă în Roosevelt. De când cu New Deal[6]…

— Scumpule, mi-ai promis. Ştii că vărul Lindel e omul lui Roosevelt. De ce trebuie să-l provoci mereu?

— Dar eu…

Gabriel mă trage deoparte. O siluetă cu o faţă albă, pictată, vine spre noi unduindu-se, transformând şaluri de mătase în păsări şi apoi la loc în şaluri. Clipesc, încercând să-mi dau seama dacă e Talentat sau doar un artist angajat pentru petrecere, când Gabriel spune calm:

— Acolo!

Ne oprim lângă zidul grădinii, în umbra unei magnolii imense. O femeie îmbrăcată într-o rochie ca de sirenă, neagră, cu o etolă argintie de blană, îşi dă capul pe spate, râzând, cu dinţii ei mari, albi, dezveliţi. La încheieturile mâinilor îi strălucesc diamante asemenea unor stele căzătoare.

— Ea este, spune Gabriel, dar descopăr că privesc lung la o fată care pare să fie de vârsta mea, îmbrăcată complet în alb.

Stă aproape de mătuşa Beatrice, iar la prima vedere par a fi amândouă adâncite în conversaţie, dar apoi ochii ei se îndreaptă spre mulţime, examinând-o asemenea unor reflectoare peste apa întunecată. Brusc, ea îşi răsuceşte capul în direcţia mea şi îmi susţine privirea timp de o clipă – de parcă m-ar recunoaşte –, după care se întoarce înapoi la mătuşa Beatrice. Simt un bubuit adânc în piept, de parcă mi s-ar fi oprit inima şi de abia ar fi repornit cu un tresărit, dar apoi momentul dispare. O briză adie în grădină, vălurind rochii şi şaluri. O perdea de petale de magnolii roz îmi învăluie viziunea. Când privesc iar, un bărbat înalt, robust, îi aprinde ţigareta mătuşii Beatrice.

— Poţi… Simţi Domaniul? întreb plină de speranţă.

Gabriel clatină din cap, nespunând nimic imediat. Îşi îmbină sprâncenele, îşi frământă degetele, apoi se uită la mine, după care spune cu o notă de frustrare:

---

[6] Noua Orientare (politică, economică şi socială a preşedintelui Roosevelt, 1933-1936), iniţiată ca răspuns la Marea Criză Economică din anii 1930 (n.tr.).

— Nu ştiu ce caut. Ac? Car cu fân? Evident, nu ceasul. Ce! Ce este? întreabă el calm, mai mult pe sine decât pe mine.

Neatent, întinde mâna şi scoate o floare din părul meu şi o duce la nas.

— Timp, spune el după un minut. Există un ticăit în capul meu.

Probabil că par alarmată, căci îmi zâmbeşte.

— Nu asemenea unei bombe.

Asta e mai rău decât acul în *trei* care cu fân, spun ursuză după un minut în care nu pare să se întâmple nimic. De ce am crezut că putem s-o facem?

— Pentru că *am mai făcut-o.* Deocamdată, nu ştim cum, îmi răspunde Gabriel, iar eu îi zâmbesc, strângându-l de mână.

În acest moment, orchestra cântă o melodie lentă, maiestuoasă.

— Hai să dansăm. Dansul mă face mereu să gândesc mai bine.

Îi arunc o privire plină de îndoială.

— Zău? Şi asta chiar e o idee bună?

— Să nu-mi strici cheful, îmi zice Gabriel răbdător. Port costum. Tu eşti îmbrăcată cu cea mai drăguţă rochie posibilă. Suntem în 1939 şi cine ştie ce se va întâmpla în continuare. Hai, Tamsin! E cea mai bună idee pe care o am acum.

Şi, zicând acestea, mă conduce de sub umbra copacului pe ringul de dans luminat de torţe, unde ne alăturăm mulţimii de cupluri înlănţuite.

— Nu ştiu să dansez, murmur eu.

— Acesta e un vals, îmi spune Gabriel, exact în felul în care ar spune *asta e o portocală.*

— Tot nu ştiu să dansez.

— Eu ştiu, spune Gabriel şi mă trage spre el.

Cu un braţ mă prinde de talie şi începe să mă învârtă pe ring, atât de repede, încât nu am timp să mă gândesc la faptul că nu ştiu ce să fac mai departe. Chipurile apar şi dispar în întuneric peste umărul lui Gabriel, în timp ce

zburăm prin aerul cu parfum de flori. Muzica tot creşte, lent, până ce devine o parte din picioarele mele şi deodată ne mişcăm în paşi sincronizaţi. Exact când simt că asta ar putea şi ar trebui să continue la nesfârşit, muzica se opreşte şi rochia mi se înfăşoară în jurul picioarelor. Suspin uşor şi părul mi se desface.

— Ah, iubire tânără, fredonează un bariton în stânga mea şi îl văd stând lângă noi pe bărbatul care i-a aprins ţigareta mătuşii Beatrice.

Radiază uitându-se spre noi, apoi se întoarce spre partenera sa, care, îmi dau seama, este mătuşa Beatrice, şi îi şopteşte ceva la ureche. Ea îşi înclină capul spre el, ridicând o mână împodobită cu bijuterii pentru a-l mângâia pe faţă, un zâmbet îmbobocindu-i pe buze. *Unchiul Roberto,* mă gândesc brusc.

Mă ridic pe vârfuri. *Soţul lui Beatrice,* mimez spre Gabriel. În timp ce privim, unchiul Roberto bagă o mână în buzunarul vestei sale gri şi scoate un ceas de buzunar de aur. Lanţul care atârnă din buzunar sclipeşte uşor.

Strânsoarea mâinii lui Gabriel devine mai puternică. Mă gândesc deodată la prima seară când a venit Gabriel acasă, atunci când am stat în sufragerie cu mătuşa Beatrice. *N-a pierdut nimic din ce aş putea eu să găsesc. Am încercat şi mai devreme. Era ceva cu un ceas de buzunar.*

— Prea bine, draga mea, spune bărbatul, dar în acest caz trebuie să le spun bucătarilor să mai amâne vreo cincisprezece minute. Fără îndoială că vor fi foarte supăraţi pe mine. Îi sărută mâna. Desigur, voi suporta o mie de căutături urâte ale lor pentru un zâmbet de-al tău.

În timp ce el traversează ringul de dans, mătuşa Beatrice îşi duce trei degete la buze şi-i aruncă o bezea bărbatului, care se retrage înainte ca ea să se îndrepte prin mulţime în direcţia opusă.

— Crezi că…

— Există numai o cale să aflăm, spune Gabriel, şi îl urmăm pe unchiul Roberto.

DOUĂZECI ŞI UNU

— IERTAŢI-MĂ, DOMNULE, îl strigă Gabriel pe unchiul Roberto când ajunge pe aleea din pietriş, relativ pustie, care duce spre bucătărie.

Unchiul Roberto se întoarce şi ne zâmbeşte fericit.

— A, tinerii. Vă distraţi în seara asta?

— O, da, scutur eu din cap. Dumneavoastră şi mătuşa Beatrice daţi întotdeauna cele mai grozave petreceri.

Asta ar putea să fie cam groasă, dar când ne apropiem de unchiul Roberto, îmi dau seama cu uşurare că e mai mult decât puţin băut. Faţa îi străluceşte de transpiraţie, iar ochii îi sunt plini de bunăvoinţă.

— Deci sunteţi rude cu Beatrice. Cu certitudine mi-aş fi amintit dacă aţi fi fost rude cu mine, adaugă el chicotind, făcându-i cu ochiul lui Gabriel, ceea ce în mod evident este menit să comunice ceva în limbaj masculin.

Îi dau un ghiont în coaste lui Gabriel, iar el râde cu întârziere.

— Domnule, ne întrebam dacă am putea vedea…, încep eu, dar Gabriel mă întrerupe.

— Ne întrebam dacă aţi vrea să vedeţi un truc cu cărţi de joc pe care n-o să vă vină să-l credeţi.

În mâna lui Gabriel apare deodată un pachet de cărţi de joc. Mă zgâiesc la el. Nu asta am plănuit. Ca să spun adevărul, n-am plănuit mare lucru. Aveam de gând să-l întrebăm pe unchiul Roberto despre ceasul lui de buzunar şi speram că se va întâmpla ceva cât de cât providenţial. Din câte se pare, Gabriel nu s-a gândit prea mult la acest plan.

— O, acum!

Unchiul Roberto ne oferă încă un chicotit, însoţit de un clătinat din cap.

— Mă tem că musafirii se vor întreba când are de gând să apară supeul lor, iar eu trebuie să vorbesc cu bucătarii. Însă nevasta mea este tare pasionată de trucurile cu cărţi de joc. Poate că ar trebui…

— L-am încercat deja pe mulţi dintre musafirii dumneavoastră. Şi pe mătuşa Beatrice, spune Gabriel calm.

Apoi, o notă de mândrie îi pătrunde în voce.

— Niciunul dintre ei, nici măcar soţia dumneavoastră, nu s-a prins. Dar dânsa a zis că s-ar putea ca dumneavoastră să vă prindeţi. A spus că nimeni n-a reuşit să vă păcălească.

Mârâi în sinea mea. Asta e în mod hotărât prea groasă. Unchiul Roberto ne priveşte cu ceea ce sunt sigură că este suspiciune.

— Încă o dată, ce fel de rude ziceaţi că sunteţi cu soţia mea? întreabă el blând.

Mie mi se usucă gura, dar Gabriel spune, râzând nepăsător:

— O, ştiţi cum e cu familiile astea. Oamenii apar din senin, din iarbă verde, tot timpul. Mai ales la petreceri. Tata, odihnească-se în pace, era la fel ca dumneavoastră.

Şi aici el dă o anumită greutate cuvântului *dumneavoastră.*

— Era bun prieten şi cu unchiul Charles. *Atât de mulţi verişori* era gluma lor preferată.

Gabriel bate repede pachetul de cărţi cu un aer nonşalant, încrezător. Cu ochii pe cascada de cărţi, adaugă:

— Toată lumea se întreabă cum de reuşiţi să suportaţi familia asta.

Unchiul Roberto scoate un muget de râs care aproape că mă face să-mi sar din piele.

— Asta e al naibii de adevărat. Tatăl tău era…

— Un autodidact, completează Gabriel. Dumnezeu să-l odihnească!

— Eh, acum, se apropie unchiul Roberto cu un pas. Nu

ştiam că voi credeţi în Dumnezeu. Vreau să spun, Beatrice mi-a explicat tot. Cum practicaţi magia albă, ca să spun aşa.

Îmi înghit zâmbetul când aud cum expediază chestiunea în termenii ăştia. Bunica şi mama ar fi râs în hohote.

— Păi, tata a avut câteva lucruri de spus când a sosit timpul pentru prima împărtăşanie, îi spune Gabriel pe un ton sincer ca un băiat de altar.

Încerc să nu mă holbez la el. Devotamentul religios nu figura în puţinul pe care mi-l aminteam despre unchiul Phil, tatăl lui Gabriel. Numai dacă nu cumva făcea parte din Biserica Sporturilor Plictisitoare. În acest caz, îmi amintesc de o mulţime de *Dumnezeii mă-tii* şi *Mulţumesc, Iisuse* strigate de multe ori în timpul meciurilor de fotbal şi baseball, care se vedeau cu întreruperi pe televizorul şubred, instalat de mama într-o anexă. Acolo îl puteai găsi pe unchiul Phil ascuns – dacă voiai să faci un asemenea lucru. Cei mai mulţi dintre noi nu voiau.

— Bun bărbat, mormăie unchiul Roberto. S-ar putea să am câteva lucruri de spus despre asta, dacă eu şi cu Beatrice vreodată… ei bine… asta nu e o discuţie potrivită pentru o petrecere, nu-i aşa?

Apoi alungă orice gând, păşeşte în faţă şi îşi pune o mână pe umărul lui Gabriel.

— Hai să-ţi vedem trucul! Dar e un truc adevărat, da? Nu e vreun…

Înghite, iar eu simt o undă de compasiune pentru unchiul Roberto. Se pare că există ceva adevărat în ceea ce a spus Gabriel despre cine ştie cum tolerează el familia.

— Nimic din toate astea. Oricum, nu e Talentul meu, spune Gabriel, sincer în cele din urmă, cărţile pocnind în mâna lui, iar deodată mişcarea degetelor sale e prea rapidă pentru a putea fi urmărită.

După câteva secunde de amestecat şi rearanjat, el le întinde sub formă de evantai în faţa unchiului Roberto.

— Mai întâi alegeţi o carte, oricare.

Unchiul Roberto se conformează, apoi ţine cartea în mână, aşteptând.

— Şi vă puteţi uita la ea, dar, vă rog, nu ne-o arătaţi mie sau asistentei mele.

Unchiul Roberto încuviinţează din cap, alungându-şi precaut de pe faţă orice expresie, în timp ce aruncă o privire spre carte.

— Acum băgaţi-o în buzunarul stâng, îl instruieşte Gabriel. Bun, excelent. Acum alegeţi alta, pe oricare doriţi. Şi, vă rog, uitaţi-vă la ea, dar, iarăşi, n-o arătaţi nimănui… Perfect. Acum înmânaţi-o asistentei mele, cu faţa în jos, în aşa fel încât eu să n-o văd. Perfect. Ea o va băga în buzunarul dumneavoastră drept.

Fac un pas în faţă, inima bătându-mi să-mi iasă din piept Sperând că unchiul Roberto nu va observa că îmi tremură degetele, întind mâna să iau cea de-a doua carte. Simt plasticul lucios şi rece sub degetele mele, şi, în timp ce mai fac un pas spre unchiul Roberto, simt mirosul dulceag de alcool şi de after-shave care vine dinspre el.

— Îmi pare rău, domnule, murmur, în timp ce degetele îmi alunecă pe pieptul lui.

— Ai făcut trucul ăsta şi cu doamnele? întreabă unchiul Roberto cu un alt hohot de râs.

— De aceea o am pe minunata mea asistentă. Ca nimeni să nu se poată plânge, spune Gabriel, vocea lui mărinimoasă şi uşoară netrădând niciuna dintre emoţiile pe care ştiu sigur că le are.

— Bine, Ta… ăăă, Agatha. Acum pune cartea în buzunarul din dreapta. Acum!

Gabriel reuşeşte să mă convingă şi, brusc, pe măsură ce îmi dau seama că nu are unde să ajungă cu trucul său, unchiul Roberto ia cartea de la mine şi o pune singur în buzunar, zâmbindu-mi amabil.

— Cred că asistenta ta are nevoie de puţină practică, spune el calm, şi apoi se întoarce având pe chip un aer de expectativă. Iar acum ce urmează, tinere?

— Iar acum…

Gabriel pronunţă cuvintele şi se opreşte pentru un aşa-zis moment de tensiune dramatică, dar eu ştiu că e felul lui de a trage de timp.

— Iar acum, vă rog să luaţi prima carte din buzunar şi să o priviţi din nou.

În timp ce unchiul Roberto bâjbâie prin buzunar căutând cartea, Gabriel îmi aruncă o privire care spune în mod cert *Ce naiba e cu tine?* iar eu îi răspund cu o privire care sper că spune limpede *Îmi pare rău!*

— Acum ce urmează? întreabă unchiul Roberto, ţinând cartea ridicată şi privindu-ne pe amândoi. Se leagănă puţin pe călcâie, zâmbind fericit.

— Este aceeaşi carte? îl întreabă Gabriel.

— Da, este.

— Sunteţi sigur? îl întreabă Gabriel, venind mai aproape de el.

— Sunt, îi răspunde unchiul Roberto, părând pentru prima dată nerăbdător. Uite…

— Dar cea de-a doua carte? Vă rog, permiteţi-mi, îi spune Gabriel, şi, înainte ca unchiul Roberto să poată reacţiona, Gabriel păşeşte uşor, vâră mâna în buzunarul unchiului Roberto şi scoate cartea.

Aceasta cade pe pământ, cu faţa în sus. Regina de cupă îmi face cu ochiul.

— Asta nu e cumva prima carte a dumneavoastră? îl întreabă Gabriel fudul.

— Nu, cu siguranţă nu e, afirmă unchiul Roberto rânjind.

Crede că a ghicit trucul.

— Consider că nu doar asistenta ta are nevoie de puţină practică.

— Poate că aşa e, recunoaşte Gabriel cu un zâmbet dezarmant, apoi adaugă: Dar nu sunt chiar atât de sigur. Daţi-mi voie să văd ce alte cărţi mai aveţi pe aici.

— O, nu! spune unchiul Roberto, în mod evident dispus să ne mai acorde încă o secundă.

— Gabriel, nu! îi cer eu cu un nod în gât în timp ce el se apleacă în faţă şi scoate din buzunar ceasul unchiului Roberto.

Îl ţine de lanţ, fără ca degetele să-i atingă cadranul. Preţ de o secundă, un minut, un eon, nu se întâmplă nimic, dar apoi unchiul Roberto se dă înapoi, încruntându-se.

— Ascultă aici, ce înseamnă toate astea?

Nu e ăsta, gândesc eu cu moralul în scădere, dar chiar atunci Gabriel imprimă ceasului o mişcare scurtă, iute, făcându-l să iasă de pe lanţ şi să se rotească în aer, cadranul strălucind şi sclipind. Iute ca fulgerul, Gabriel întinde mâna dreaptă şi-l prinde înainte să o facă unchiul Roberto.

— Tamsin, icneşte Gabriel. Ăsta este…

— Idiotule, mormăi eu.

Panglici argintii ies şerpuind din ceas, răsucindu-se cu mişcări fluide, sinuoase pe mâna lui Gabriel, după care ţâşnesc pe braţ.

— Rece, murmură el. Atât de rece!

— Ce se… eu… de ce ai… fă ceva, zbiară unchiul Roberto, şi, şocată, îmi dau seama că nu vorbeşte cu mine.

Mă întorc, şi mătuşa Beatrice păşeşte uşor, ieşind din întuneric, întorcând capul şi examinându-l liniştită pe Gabriel.

— Fă ceva, îi spune iar unchiul Roberto soţiei sale, iar ea îi zâmbeşte, un zâmbet blând, unul pe care un profesor i l-ar oferi unui elev, care nu este cel mai bun şi mai isteţ, dar care i-a cucerit oricum inima.

— *Fac* ceva, dragă. Ceea ce se presupune că trebuie să fac. Dar tu nu ar trebui să vezi asta.

Şi, cu o uşoară mângâiere a degetelor, îi atinge cu tandreţe fruntea soţului. Pe neaşteptate, unchiul Roberto încetează să se mai mişte. Rămâne cu ochii larg deschişi, dar fără să clipească. Merg împleticindu-mă spre Gabriel, dar, cumva, mătuşa Beatrice îmi blochează calea şi mă apucă de încheieturi cu o singură mână. Mă ţine atât de strâns, încât palmele şi degetele încep să mă furnice în mod neplăcut.

— Gabriel! strig eu. Dă-i drumul! Dă-i drumul acum!

Aparent, cu un mare efort, Gabriel îşi întoarce palma cu faţa în sus, dar ceasul s-a lipit de degetele sale.

— Un lucru bun că n-a fost mâna stângă, spune pe un ton meditativ mătuşa Beatrice, în timp ce îşi îndreaptă atenţia din nou spre Gabriel. Altminteri, până acum ar fi fost mort.

Şi totuşi, va mai dura încă un minut în felul acesta pentru a-i ajunge la inimă.

— Poftim? strig, plângând cu faţa întoarsă de la chipul de culoarea pietrei al lui Gabriel. Opreşte asta! îi spun feroce mătuşii Beatrice, încercând să-i desfac degetele de pe încheieturile mele. Acum! Sau vei regreta!

Ea îmi zâmbeşte – un zâmbet foarte diferit de cel pe care tocmai i-l oferise soţului ei –, iar pe mine mă trec fiori încercând să pun egal între această femeie, tăioasă ca o spadă, şi ţăcănita de mătuşă-mea. Îşi ridică mâna liberă şi îmi atinge fruntea cu degetele cu o forţă considerabil mai mare decât cea cu care l-a atins pe unchiul Roberto. Ochii îi scânteiază de o mânie rece şi justificată. Simt cum înlăuntrul meu se rostogoleşte binecunoscuta ameţeală, dar apoi dispare. Răsucindu-mi încheieturile în strânsoarea ei, reuşesc în cele din urmă să-mi desfac palmele una de cealaltă. Din mâna mea dreaptă erup flăcări care cad sfârâind în iarba de la picioarele ei.

— Oh! strigă ea, scuturându-şi frenetic poalele rochiei.

Profitând de neatenţia ei, mă smulg din strânsoare, fac un pas înainte şi înşfac ceasul din mâna lui Gabriel. Instantaneu panglicile argintii gravate în pielea lui încep să sclipească şi să pălească, dar el rămâne nemişcat. Îmi amintesc deodată cum Gabriel, focul, ba chiar timpul însuşi păreau să se fi oprit atunci când am atins ceasul în 1899.

— Ce-ai făcut? şopteşte mătuşa Beatrice holbându-se la mine.

Buzele îi tremură, iar ochii îi ţâşnesc de la mine la Gabriel şi din nou la mine. Privesc lung ceasul din mâna mea, apoi îl deschid. Un scris palid a apărut pe capac, dar oricât aş încerca, nu-l pot citi. Exact când cred că am prins ici şi acolo câte un cuvânt, acesta dispare. Tresărind, îmi dau seama că literele se comportă la fel precum cele de pe ceasul din 1899. Şi cele din cartea familiei. Au trecut zece secunde.

— Ce scrie aici? şoptesc aspru.

— Nu ştiu, răspunde imediat mătuşa Beatrice.

Cu toate că ştiu cumva că nu minte, îi spun oricum:

— Cum adică nu ştii? Tu eşti Păstrătorul, nu-i aşa?

Ea se înfioară, dând din cap aprobator.

— Dar, cu toate astea, nu ştiu să citesc. Nu am acest Talent.

— De când eşti Păstrător?

Trec douăzeci şi cinci de secunde.

— De trei ani.

Închide ochii pentru o fracţiune de secundă.

— Iar acum îl voi pierde, adaugă.

— De ce?

— Odată ce se deschide o breşă, puterea pleacă în altă parte.

— La cine?

— Nu ştiu. Păstrătorii nu ştiu niciodată cine va fi următorul Păstrător. Domani îi alege.

Au trecut treizeci… treizeci şi cinci de secunde.

— De ce unchiul Roberto putea să-l atingă fără să… fără ca acele chestii şerpeşti să-l atace?

— Deoarece soţul meu nu are niciun Talent. El este un om obişnuit.

Iar felul în care pronunţă *obişnuit* sună minunat. Îmi înghit nodul din gât.

— De vreme ce nu are niciun Talent, Domani nu-l recunoaşte, mai spune ea.

— Aşadar, acest scris nu i-ar apărea dacă… atunci când… el îl atinge?

Mătuşa Beatrice clatină din cap.

— Dar dacă eu citesc acest scris, ce se va întâmpla? Dacă aş citi cu voce tare?

Mătuşa Beatrice se albeşte la faţă şi clatină iar din cap.

— *Ce se va întâmpla?* Dacă aş citi cu voce tare? Aş putea fi capabilă să-l distrug? Aş putea să distrug Domaniul?

— Nu, şopteşte mătuşa Beatrice. Vei putea să te întorci în vremea când nu exista.

— În vremea când nu exista… în vremea războiului dintre familii? Asta vrei să spui?

Mătuşa Beatrice dă din cap afirmativ, privindu-mă temătoare. Minutarul ceasului ajunge la cifra XII. Ea este

scuturată de un fior, pleoapele fluturându-i nebuneşte. Apoi deschide ochii şi mă priveşte prin întunericul lichid.

— Cine eşti? Te cunosc?

Clatin din cap şi îi dau ceasul fără să spun nimic. Ea îl deschide, apoi îl închide la loc.

— L-am pierdut, spune ea, şi se simte o asemenea monotonie şi sfârşeală în glasul ei, încât nu pot vorbi, chiar şi dacă aş şti ce să spun.

Rămânem tăcute preţ de o clipă, în timp ce briza leagănă copacii de deasupra noastră, iar apoi ea spune pe un ton mai ferm:

— Tu de ce ai putut să atingi Domaniul? Fără să păţeşti nimic? Nimeni altcineva decât Păstrătorul nu îl poate atinge fără să i se întâmple ceva rău.

Vocea i se scufundă brusc şi ea ridică o mână tremurândă, spunând:

— Eşti cumva…

— Nu prea cred, îi răspund eu. N-ar trebui să ştiu?

— O, ba da, spune ea pe un ton reverenţios. Ai şti.

Pare să privească dincolo de mine.

— Ai simţi legătura cu fiecare părticică a sufletului tău. Este cea mai înaltă onoare.

Mâinile îi cad înapoi pe lângă corp, şi vine mai aproape de mine.

— Şi de ce Talentul meu n-a funcţionat asupra ta? De ce n-ai încremenit?

Şi, iute ca un şarpe, întinde mâna şi mă bate uşor pe frunte, uitându-se fix la mine, în aşteptare.

Eu clipesc şi fac un pas înapoi. De data asta, am simţit doar un vag impuls în interiorul meu.

— Încearcă din nou, îi spun mirându-mă, şi, deşi nu sunt foarte sigură de ce, mătuşa Beatrice se supune şi îmi atinge iar fruntea, de data asta privindu-mă în adâncul ochilor.

Nimic. Nici măcar o undă. Întind mâna şi îi ating fruntea. Cu toate că ştiu ce urmează să se întâmple, sunt în continuare şocată când se întâmplă cu adevărat. E ca şi cum, deşi se transformă într-o coloană de piatră, ochii ei rămân larg deschişi, fără să clipească, având gura pe

jumătate deschisă într-o expresie de surpriză sau de teamă.

— Mătuşă Beatrice, şoptesc eu. Opreşte-te acum! Ajunge!

Undeva se deschide o uşă scârţâind, iar eu întorc capul spre casă. Mai multe siluete cu bonete albe merg înainte şi înapoi dincolo de ferestrele imense, cărând tăvi şi platouri. Mai devreme sau mai târziu, va veni cineva pe aleea aceasta şi ştiu că este ceva teribil de greşit. Disperată, mă uit la Gabriel, la unchiul Roberto şi la mătuşa Beatrice, cu toţii nemişcaţi de parcă am juca un joc de-a nemişcarea.

— Bine, ăăă…, spun eu, ridicând speriată vocea. Ajunge!

Pe aleea cu pietriş scrâşnesc uşor nişte paşi, iar eu mă răsucesc să descopăr numai umbrele care se adună dincolo de cercurile mici ale luminilor torţelor. Exact când mă întreb dacă doar mi-am imaginat sunetul, în faţa mea apare o fată. E fata în alb care mai devreme, în grădină, stătea lângă mătuşa Beatrice.

— Nu ştiu ce să fac, îi spun eu nefericită, unul dintre tocurile pantofilor intrându-mi în pământul moale şi umed al grădinii. Nu ştiu ce se întâmplă.

Fata aruncă o privire de jur-împrejurul grădinii, ochii ei zăbovind asupra unchiului Roberto, apoi asupra lui Gabriel, iar la urmă, asupra mătuşii Beatrice.

— Ai încremenit-o, precizează ea, iar în glasul ei se simte o vagă nuanţă de admiraţie.

Mă examinează un minut, apoi îşi închide complet ochiul drept în timp ce celălalt îi rămâne larg deschis, ţintuindu-mă locului.

— Ah, face ea delicat.

DOUĂZECI ŞI DOI

ULUITĂ, MĂ UIT LUNG la bunica mea. *Sigur că da, sigur da,* cântă creierul meu. *Ea este sora mătuşii Beatrice, de ce n-ar fi prezentă aici?* Ochii mei îi cercetează înfăţişarea, încercând să descopere chipul stafidit al bunicii în ochii imenşi ai acestei fete şi pe faţa ei senină, cu pielea netedă.

— Bunico! îi spun calm, apoi o iau de la capăt. Păi, tehnic vorbind, presupun că încă nu eşti bunica mea, nu-i aşa? Sunt eu... Sunt Tamsin. Ştiu că nu prea are noimă acum, dar...

Luna iese de după un mănunchi de nori, şi lumina ei argintie învăluie copacii care ne înconjoară. Bunica vine spre mine poalele rochiei ei albe şi fine atingând uşor iarba adumbrită. Oprindu-se în faţa mea, întinde o mână şi urmăreşte conturul rotunjit al obrazului meu.

— Tamsin, murmură ea. Te-am urmărit cu privirea.

Vocea îi este profundă şi limpede, exact aceeaşi pe care mi-o amintesc, şi numai simplul fapt că o aud descuie ceva în mine. Vreau să cad în genunchi, să-mi îngrop faţa în rochia ei şi să plâng. Dar mai întâi trebuie să o întreb ceva.

— De ce... de ce m-ai lăsat să trăiesc atâţia ani crezând că nu am nimic? Absolut nimic. De ce...

Bunica ridică mâna, iar eu tac. Când vorbeşte, vocea îi este mai blândă decât i-a fost vreodată.

— Crede-mă, ce am făcut... Se opreşte, clătinând din cap: Ceea ce *voi face* nu va fi niciodată făcut cu uşurinţă. Dacă ai ajuns aici, asta îmi confirmă ce am bănuit dintotdeauna.

— Ce anume?

— Că familia Knight se ridică iarăşi.

Faptul că ea îmi confirmă temerile părinţilor mei creşte în spirală înlăuntrul meu şi mă cutremur, lăsându-mi ochii să cutreiere grădina, aşteptându-mă într-un fel ca Alistair să apară din întuneric.

— Am crezut că deja i-am înfrânt. Când tu… sau oricine altcineva… a format Domaniul. N-a fost destul?

Dându-şi capul pe spate, bunica studiază o clipă cerul, de parcă ar citi în stele, după care recită:

— Unul stătea pentru Nord, iar unul stătea pentru Sud; unul stătea pentru Est, iar unul stătea pentru Vest. Şi unul stătea pentru Centru. Nordul a convocat Aerul, iar Sudul a cărat apa; Estul a chemat Focul, iar Vestul a purtat Vântul. Iar Centrul a oferit sânge. Şi toate erau legate laolaltă.

— Stai o clipă, intervin eu.

Şi mama murmura această incantaţie, dar nu menţionă nimic despre vreun Centru. Şi, cu certitudine, nu pomenea nimic despre sânge. Aer, apă, foc, pământ, da, dar nu şi sânge.

Înghit dezgustată. Poate că asta voia să spună cu sacrificiul. Bunica pare să se facă mai mică, de parcă ar fi deodată obosită şi, preţ de o clipă, seamănă cu bunica pe care o ştiu, nu cu fata din faţa mea.

— Ea nu ştie, şopteşte în cele din urmă. Foarte puţini dintre noi ştiu ce a făcut familia noastră. Am luat o viaţă. O soluţie îngrozitoare pentru a rezolva o problemă îngrozitoare. Se opreşte, apoi adaugă: Dar n-a rezolvat-o. De fapt, cred că asta a fost parte din dezlegarea ei.

Am o senzaţie de scufundare, de schimbare, în timp ce vocea lui Alistair revine mârâind în mintea mea: *Nu face greşeli vorbind despre omoruri.* Privesc lung în pământ, stârnind pietrişul cu talpa unuia dintre pantofii mei strălucitori.

— Vezi tu, eu am declanşat toate astea. Pretinzând că sunt Rowena. El a crezut că sunt Rowena, iar eu l-am lăsat să creadă asta. A fost… un fel de accident.

— Tamsin, nimic nu e accidental. Chiar dacă în acel moment pare să fie.

Oftează şi face un pas mai aproape.

— Mă laşi să-ţi arăt ce am văzut? Mă laşi?

Încuviinţez, înghiţind puternic, în timp ce ea ridică mâinile şi le apasă pe tâmplele mele.

— Închide ochii, îmi cere, iar eu mă conformez.

Pe neaşteptate, mă aflu pe o vastă câmpie verde şi îmi trebuie doar o secundă să-mi dau seama că este câmpia din spatele casei noastre. Mâna mea dreaptă e unită cu a Rowenei, cea stângă cu a lui Gabriel. Gwyneth şi Jerom şi Silda stau în faţa mea şi ne legănam cu toţii într-un cerc larg. Capătul câmpiei se tot estompează şi licăreşte în lumina care pare să danseze cu noi, strălucind caldă şi aurie pe feţele noastre.

Prinde-mă! – strigă sora mea, vocea ei răsunând pură şi dulce în aerul moale, iar apoi alergăm şi iar alergăm cu toţii prin iarba înaltă. Margarete sălbatice şi flori purpurii de ochiul-boului îmi mângâie degetele răsfirate atunci când întind mâinile către sora mea care zboară mereu cu un pas înaintea mea. Ajungem la liziera pădurii şi, deodată, Rowena a dispărut, iar lumina păleşte, păleşte, păleşte până ce se face întuneric. *Rowena!* – o strig eu, zăbovind la marginea pădurii. Trunchiuri de copaci masive, răsucite, se avântă spre cerul incolor, iar eu încremenesc în timp ce dau să păşesc, incapabilă să mă mai mişc. Ceilalţi au dispărut. Sunt singură.

Rowena! – o strig iar, şi sunt răsplătită cu o licărire a părului ei auriu în timp ce trece printre copacii din faţa mea, umbrele înghiţindu-i silueta suplă. Brusc, merg din nou, apoi alerg, dar inima îmi bate: *prea târziu, prea târziu, prea târziu,* un insistent ritm de *staccato* care începe să zdrăngăne din ce în ce mai tare în mintea mea. Aflată înaintea mea, Rowena se opreşte în miez de noapte, mâinile căzându-i pe lângă corp. Chiar lângă ea, o siluetă înaltă, întunecată, stă aşteptând liniştită.

Rowena! – ţip eu şi, cu o agonizantă lentoare, ca într-un vis, ea se întoarce. Din păr îi picură încet culoarea, iar apoi prind să-i cadă şuviţe, panglici de cenuşă, care plutesc duse de briză şi dispar. Chipul i se face din ce în ce mai

palid, subţiindu-se până ajunge de grosimea unei lame de cuţit, în timp ce ochii, fixaţi asupra mea, i se întunecă. Întinde o mână subţire ca un pai, vârfurile degetelor ei înceţoşându-se până la nimicnicie. *Tamsin!* Gura ei rosteşte numele meu înainte ca trăsăturile să i se micşoreze până ce îşi pierd definitiv formele. Trupul îi păleşte aidoma unui fuior de fum, iar ea dispare.

Apoi stau în curtea din spatele casei, zgâindu-mă la casa familiei – sau la ceea ce a mai rămas din ea. O tăcere dezolantă pare să cuprindă grinzile din lemn uzat, iar un vânt rece şuieră prin golurile ferestrelor. La picioarele mele sunt împrăştiate peste pământul negru tulpini de liliac care se veştejesc şi se înnegresc. Altarul zace frânt în două bucăţi zdrenţuite, de parcă ar fi fost lovit de trăsnet. Toată lumea a dispărut.

Apăsarea rece a mâinilor bunicii dispare dintr-odată, iar eu deschid gura, gâfâind de parcă tocmai aş fi ieşit la suprafaţa unui lac întunecat. Sunetul respiraţiei mele sacadate umple grădina.

— Ce trebuie să fac?

— Nu ştiu, răspunde bunica, şi, pentru prima dată în viaţa mea, şi poate şi în a ei, ea pare speriată.

O privesc lung preţ de o secundă.

— *Poftim?* Cuvântul mi-a ţâşnit din gură înainte de a mă putea controla. Cum adică nu ştii? Tu ar trebui să ştii tot.

— Chiar şi dacă aş putea citi viitorul, complet şi precis – lucru pe care nimeni din familia noastră n-a fost niciodată capabil să-l facă –, nu ţi-aş putea spune ce să faci. Se schimbă atât de uşor, atât de iute, depinzând de tot ce facem acum. În fiecare secundă pe care o stai aici, se schimbă ceva în viitor. Ceva mic, neimportant, poate… Sau poate nu chiar atât de neimportant. Tu ar trebui să ştii deja asta.

Bunica se întoarce, porneşte prin grădină, mergând printre siluetele-statui ale lui Gabriel, unchiului Roberto şi mătuşii Beatrice. Se opreşte lângă mătuşa mea şi atinge ceasul de buzunar care îi atârnă printre degetele uşor îndoite.

— Tot ce ştiu este că ai de făcut o alegere teribilă în faţa ta. Asta pot să văd.

În depărtare, orchestra începe un alt vals, muzica înălţându-se lent şi dulce.

O alegere teribilă?

— El o are şi pe Agatha, spun în cele din urmă.

Bunica se încruntă.

— Cine e Agatha? E cineva din familia noastră?

— Nu, răspund eu.

Din fericire.

— Este o prietenă de la şcoală, adaug. Colega mea de cameră. Este…

— Lipsită de Talent?

— Mda, dar…

Dar ea vorbeşte peste mine:

— Când te întorci, vei regăsi Domaniul.

— Dar cum… Vreau să spun, mătuşa Beatrice este… era…

Îi arunc o privire sălbatică, de parcă ea are de gând să confirme aceste informaţii. Dar ochii îi rămân nemişcaţi, fără să clipească, gura ei trădând în continuare mirarea.

— Presupunând că încă sunt în viaţă, spune bunica pe un ton lent, eu sunt Păstrătorul.

— Tu? icnesc eu.

Ea dă o dată din cap.

— Din acest moment, am devenit Păstrătorul.

— În cazul ăsta… unde este acum Domaniul?

— La Grand Central Station.

Închid ochii şi invoc îmbulzeala şi zarva din gară, un aglomerat centru de interes. De atâtea ori am trecut grăbită pe acolo, întotdeauna în întârziere pentru a prinde un tren spre nord, cu ceasul măsurând ultimele câteva secunde pe care le mai aveam! *Târziu.* Deschid ochii larg.

— Ceasul?

— Cum de ţi-ai dat seama? mă întreabă bunica.

— Întotdeauna e ceva care are de-a face cu timpul, nu-i aşa? îmi amintesc eu. În 1899, era un ceas de perete, iar aici, în 1939, este – adică, *era* – un ceas de buzunar. Deci,

trebuie să fie un ceas din vremea mea. Dar acum există un alt lucru care nu-mi dă pace: Cum adică *presupunând că vei mai fi în viaţă?* vreau eu să ştiu.

La această întrebare, zâmbeşte.

— Tamsin. Oricât de greu poate fi pentru mine să-mi închipui aşa ceva acum, voi îmbătrâni.

Curioasă, aruncă o privire spre mâinile ei, de parcă ar încerca să-şi imagineze bulbucările venelor proeminente şi petele de bătrâneţe care vor răsări pe pielea ei acum netedă, perfect întinsă.

— Când? o întreb nefericită. Când vei…

Ea izbucneşte în râs, faţa luminându-i-se pe loc, iar eu sunt brusc izbită de cât de frumoasă este bunica mea în realitate.

— Îmi ceri să-ţi prezic data exactă a propriei mele morţi?

— Nu… îmi pare rău, şoptesc, dar ea continuă să-mi zâmbească.

Degetele ei ajung într-o clipă să-mi mângâie din nou obrajii.

— Trebuie să-ţi salvezi sora. Dacă n-o faci, dacă o ia înapoi cu el, înapoi acolo unde a început totul, atunci el va fi de neoprit. Atunci, totul se sfârşeşte, dacă o ia pe ea.

— Aşadar, încep eu, iar nodul din gât pare mai degrabă un bolovan. Încerc iar. Deci ceea ce ai spus despre mine, cum că aş fi una dintre cele mai puternice printre vrăjitori şi vrăjitoare… asta e în totalitate adevărat? Şi totuşi, pe lângă Rowena, eu nu sunt… nu voi fi niciodată ca ea… nu voi fi nicicând…

Îmi curm şirul vorbelor, dându-mi seama că măcar o dată mi-aş dori ca bunica să-mi poată citi gândurile. Ne contemplăm una pe cealaltă în înserarea blândă care se lasă, şi undeva deasupra noastră ciripeşte melodios o pasăre. Clipesc, apoi mai clipesc o dată, încercând să-mi împiedic ochii să mi se umple de lacrimi.

— Ai propriul tău rol de jucat. Tu eşti un far călăuzitor pentru noi toţi, spune într-un târziu bunica, vocea ei fiind neaşteptat de blândă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Apropo, ai spus chestia asta cu farul, când m-am născut. Poate că n-ar fi trebuit s-o faci, deoarece cumva a pus o mare presiune asupra mea.

În sinea mea, mă minunez de faptul că pot vorbi în felul ăsta cu bunica, într-un fel în care n-am făcut-o niciodată în viaţa reală. Poate e din pricina a tot ce s-a întâmplat. Poate e fiindcă pe moment ea nu prea seamănă cu bunica. O uşă se trânteşte undeva în apropierea casei şi bunica face un pas înapoi.

— Şi în lumea ta timpul trece. Trebuie să pleci, acum.

Aprob, dând din cap, apoi mă întorc brusc spre cele trei siluete nemişcate din spatele nostru.

— Dar cum rămâne cu mătuşa Beatrice? Ce i-am făcut? Gabriel… va fi… bine? Cum să…

— Ştii tu cum, îmi spune calm bunica şi, auzind-o, încep să-mi pierd eu puţin stăpânirea de sine.

— De fapt, *nu ştiu* ce să fac. Vreau să spun, e drăguţ din partea ta că ai deodată atât de multă încredere în mine, în special după toţi anii ăştia… ăăă… înaintea acestor ani care stau să vină. Clatin din cap iritată, apoi continui: Dar nu ştiu ce i-am făcut mătuşii Beatrice. Vreau să spun, am ciocănit uşor pe fruntea ei, uite-aşa, vezi?

Fac doi paşi spre mătuşa Beatrice şi îi ating din nou fruntea.

— Oh! face mătuşa Beatrice, clipind spre mine şi dându-se înapoi băţoasă, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Tu!

Ridică o mână – ori pentru a mă lovi, ori pentru a se apăra de mine, nu sunt sigură care dintre cele două –, iar bunica îi spune:

— Beatrice, nu! Ea nu e una dintre ei.

Mătuşa Beatrice se holbează la sora ei, apoi din nou la mine.

— Dar a încercat să…

— Ştiu, e de acord bunica.

Îşi încrucişează mâinile şi timp de o secundă închide un ochi.

— Isprăveşte, Althea! Gura lui Beatrice se strânge de

supărare, iar apoi ea izbucneşte: Vreau să ştiu ce e…

Mă uit la furioasa mea mătuşă şi apoi la bunica mea senină, după care alerg la Gabriel. Îl ating uşor pe cap şi aştept să clipească.

— Am să-ţi spun o mulţime de lucruri, îi şoptesc. Dar chipul îi rămâne imobil. Nu funcţionează! ţip eu. De ce?

— Se pare că nu poţi desface ceea ce a făcut deja altcineva, spune bunica într-un târziu, căzând parcă pe gânduri. Ceea ce înseamnă că numai Beatrice îl poate elibera.

— Ei bine, nu-l voi elibera, spune mătuşa Beatrice, răzbunarea răzbătându-i din voce. Nu până ce nu-mi spune cineva exact ce se întâmplă. Chiar acum. Îşi încrucişează braţele piept şi ne aruncă priviri urâte amândurora: Sau o să rămână aşa pe vecie!

— De fapt, intervine cu o voce seacă bunica, dispare după o săptămână sau două. După cum am avut norocul să descopăr.

— Nu se poate să mai fii supărată pentru asta! insistă mătuşa Beatrice.

— Ea nu are prea mult timp, adaugă bunica.

— Ei bine, eu am! spune mătuşa Beatrice.

Leagănă ceasul de buzunar pe deget asemenea unui pendul. Îi arunc mătuşii o căutătură urâtă.

— Cândva, îmi plăcea de tine, mormăi eu.

— Ce-a fost asta?

— Nimic! Apoi, strâng din dinţi, înaintând spre mătuşa mea. Mătuşă Beatrice, dacă nu-l eliberezi, jur că-ţi vei petrece următoarea săptămână ca statuie în grădina ta stupidă!

Mătuşa mea se îndreaptă de spate, ceea ce ar fi impresionant dacă nu ar fi considerabil mai scundă decât mine.

— Bine! pufăie ea călcând apăsat, ducându-se spre Gabriel şi ciocănindu-l în cap.

Cu un fior lung, Gabriel revine la viaţă, privind în jur cu sălbăticie, înainte de a mă zări pe mine. Alerg pe iarbă, împiedicându-mă în tocurile înalte, şi mă izbesc de el.

— Pfff! face el în părul meu. Avertizează-mă când ai de gând să mai faci aşa, bine?

Dar mă cuprinde cu braţele, iar eu respir cu nasul lipit de pielea lui caldă.

— Mă bucur că eşti bine, îi şoptesc.

— Şi eu. Ăăă… ce s-a întâmplat?

— Îţi explic mai târziu, îi şoptesc drept răspuns. Şi de ce ai atins din nou obiectul ăla stupid? N-ai învăţat nimic din secolul precedent?

— Păi, tu nu prea făceai nimic, Tam. Stăteam acolo ca doi idioţi, iar tipul ăla era pe punctul de a…

— O, sst! îi spun, punându-mi degetele pe gura lui.

El tace, dar am impresia că-mi zâmbeşte.

— Putem să ne certăm mai târziu în legătură cu asta. Acum trebuie să plecăm de-aici.

Mă desprind fără chef din îmbrăţişarea lui şi mă dau înapoi. Peste capul meu, Gabriel se uită lung la mătuşa Beatrice, care recită ceea ce pare a fi un monolog, şopocăind la urechea bunicii mele. Îl scutesc de o privire pe sărmanul unchi Roberto, care e în continuare nemişcat, cu o mână deasupra inimii, de parcă ar vrea să împiedice să-i fie luat ceasul de buzunar.

— Aşteaptă o secundă, îi spun lui Gabriel, apoi mă duc spre cele două femei. Mulţumesc, îi spun încet bunicii mele, iar ea îmi zâmbeşte.

Mătuşa Beatrice cască gura la mine, dar eu o ignor şi mă întorc. Mă îmboldeşte un ultim gând, aşa că revin.

— Aşadar, de ce m-ai numit Tamsin? o întreb. Mereu ai promis că îmi vei spune mai târziu. Deşi, din punct de vedere tehnic, este mai devreme.

Zâmbetul bunicii licăreşte, apoi devine mai larg.

— Aşa mi-ai spus în seara asta că te cheamă. Aşa că pur simplu am presupus că ăsta voiai să fie numele tău.

DOUĂZECI ŞI TREI

PRIN PERDELE SE CERNE o lumină palidă, filtrându-se pe covorul auriu. Rochia mea roz este încurcată în braţele jachetei de la costumul lui Gabriel şi, preţ de o secundă, îmi imaginez hainele noastre ridicându-se şi valsând împreună aşa cum am făcut-o noi aseară.

Aseară, adică în urmă cu şaptezeci şi ceva de ani.

Ne-am împleticit înapoi în prezent cu puţin înainte de miezul nopţii, am găsit o cameră de oaspeţi unde aşternuturile păreau relativ curate, şi ne-am prăbuşit pe pat. După ce l-am pus la curent cu ce s-a întâmplat în timp ce era încremenit, o vreme ne-am uitat amândoi lung la tavan.

În cele din urmă, Gabriel a tras păturile albe peste genunchii noştri, eliberând un nor de praf în timpul ăsta. După ce am terminat de strănutat şi de tuşit, m-am întors, m-am cuibărit în braţele lui şi am adormit. Mai bine zis, el a adormit. Eu am rămas trează cea mai mare parte a nopţii, privind fix în întunericul perforat din când în când de luminile maşinilor în trecere.

— Tamsin, îmi spune Gabriel în timp ce stăm la masa mătuşii Rennie, mâncând pizza cumpărată de el.

Sau cel puţin el mănâncă. Eu sunt prea ocupată să-mi fac pizza fâşii şi fâşiile dumicaţi.

— Nu o să faci nimic prostesc, nu-i aşa? mă întreabă.

— Vrei să spui, intenţionat?

Cu vârfurile degetelor încep să adun dumicaţii într-o movilă în centrul farfuriei. Dar el nici măcar nu zâmbeşte, ci

numai se întinde peste masă, ridicându-mi bărbia cu degetele, până ce privirile ni se întâlnesc.

— Nu ştiu, şoptesc.

Toată noaptea l-am privit dormind, stând cu mâinile împreunate pentru a nu fi tentată să-i mângâi faţa şi eventual să-l trezesc.

— Am să încerc să nu fac, îi spun, străduindu-mă să am un ton vesel.

Mobilul îmi sună, cuvântul IAD pâlpâind pe ecran cu litere negre, clare. Înghit, încercând să-mi domolesc accesul neaşteptat de durere din gât. Dimineaţă, atunci când l-am rugat pe Gabriel să-mi localizeze părinţii, el a închis ochii preţ de vreo secundă şi apoi mi-a spus:

— Sunt acasă.

Am fost cuprinsă de un sentiment de uşurare. Dar acum nu am energia necesară s-o mint pe mama în legătură cu motivul pentru care m-am întors în oraş. Când în cele din urmă telefonul amuţeşte, Gabriel îmi spune:

— Indiferent de ceea ce gândeşti, tu…

Telefonul spulberă restul cuvintelor pe care avea de gând să mi le spună. Tresar, lovind farfuria cu cotul. Mă uit urât la telefonul galben care târâie imperios pe peretele bucătăriei. Se pare că mama nu se dezice. Cu picioare ţepene, intru în bucătărie.

— Alo?

— Tamsin.

Limpede ca un cristal, vocea lui mi se infiltrează în cap.

— Domnule Knight, spun eu.

Urmează un chicotit grav.

— Presupun că ai ceva pentru mine?

— Poate, răspund echivoc, în timp ce Gabriel îşi împinge scaunul în spate cu un hârşâit prea sonor, care, după părerea mea, nu este necesar.

O pauză de efect, după care Alistair spune:

— Tamsin, nu te juca. Rezultatele nu-ţi vor fi pe plac.

Înghit.

— Ce face sora mea?

El îmi ignoră întrebarea.

— Când?

— Diseară, spun rar, cu ochii fixaţi pe tapetul ridicol de vesel al bucătăriei.

Cireşe roşii şi căpşuni roz dansează în rânduri haotice. Unsprezece patruzeci şi cinci.

— Unde?

— Hai să ne întâlnim la Grand Central Station. La ghişeul de informaţii.

Întind mâna pentru a atinge o cireaşă. Dispare, scăpându-mi printre degete. În dialogul nostru intervine un moment de tăcere şi atunci îl aud pe Alistair inspirând.

— Foarte bine, spune el, vocea debordându-i de satisfacţie.

— Dă-mi-o pe sora mea, spun încet.

— Chiar crezi că ţi-ar face bine? mă întreabă aproape blând, apoi tonul de apel îmi bâzâie în urechi.

Trântesc receptorul de pământ, iar apoi îl mai trântesc de câteva ori. Încep să-l bat de cireşe şi căpşuni, vag conştientă că Gabriel încearcă să mi-l smulgă din mână. Într-un târziu, mă strânge de încheietura mâinii până ce dau drumul receptorului, lăsându-l să se spargă de podeaua acoperită cu gresie.

— Sunt bine, spun în umărul lui Gabriel, cuvintele fiind înăbuşite de cămaşa lui.

Îmi cuprinde ceafa cu palmele.

— Mda, spune el, părând cât se poate de neconvins.

Noaptea, la douăsprezece fără un sfert, Grand Central Station este un loc foarte diferit de cel din timpul zilei. Doar câţiva oameni traversează grăbiţi marea sală de marmură, îndreptându-se spre peroane sau urmând semnele care marchează accesul spre metrou. Casele de bilete sunt închise cu excepţia uneia, unde o femeie care pare adormită ne aruncă o privire lungă înainte să se întoarcă la revista ei. Privesc în sus şi zăbovesc o clipă pe frumoasele constelaţii de aur care atârnă din tavanul albastru, boltit.

Apoi privesc în jos la ceasul din bronz cu patru cadrane care prezidează Sala Principală, feţele lui impunătoare fiind

aidoma unor ochi care nu clipesc şi care privesc întruna în toate direcţiile. După cum era de aşteptat, ghişeul de informaţii este închis în timpul nopţii. Dar, cu toate acestea, o fată aşteaptă acolo, îmbrăcată cu o rochie ruptă şi uzată, părul căzându-i pe umeri asemenea unei şoapte. Pe măsură ce mă apropii de ea, nu mă pot abţine să nu mă cutremur.

— Ro! o strig uşor, întinzând mâinile spre ea.

Are cearcăne gălbui-vineţii, iar buzele îi sunt uscate şi crăpate, chiar dacă ea încearcă să zâmbească.

— Tamsin, oftează ea, iar atunci Alistair iese de după cealaltă parte a ghişeului.

Spre deosebire de sora mea, pielea lui străluceşte de sănătate, pelerina neagră de ploaie stându-i întinsă la umeri. Într-o mână ţine o valijoară.

Trece cu privirea sa rece peste Gabriel, ca apoi să se oprească asupra mea.

— Ei? întreabă el, iar sora mea se întoarce, întinzând spre el o mână tremurândă.

El i-o dă la o parte, de parcă n-ar fi nimic altceva decât o insectă pe care a dibuit-o pe mânecă.

— De unde ştiu că-i vei da drumul?

El zâmbeşte.

— Odată ce am Domaniul, nu mai am nevoie de ea.

Mă uit lung la sora mea, dorindu-mi să înţeleagă ce se întâmplă, însă ea pur şi simplu fredonează ceva, jucându-se cu un fir ieşit din mânecă. Atunci observ că e desculţă, picioarele fiindu-i murdare de noroi. Îmi reprim o undă de furie.

— Sau pe Agatha?

Un zâmbet îi apare pe chip.

— Micuţa ta prietenă delicioasă?

Iau în calcul să vomit chiar aici şi chiar acum, dar Gabriel mă strânge de mână.

— Uşurel…, murmură el.

— Ea mi-a fost de folos, spune Alistair, pocnind din degete. Dar va trăi. Apoi mă priveşte şi mai concentrat. Dacă-mi dai ce vreau. Acum!

— Bine, îi spun, inspirând pentru a-mi stăpâni vocea. Dar

ar trebui să ştii un lucru. Tu şi cu mine nu semănăm. Cu Talent sau fără Talent. Tu nu faci asta pentru familia ta, indiferent de ce crezi. O faci pentru tine. Şi asta e diferenţa dintre noi doi.

Preţ de o secundă, Alistair se uită lung la mine, cu chipul lipsit de orice expresie, imposibil de citit.

— Cât de înduioşător! spune el în cele din urmă. Acum, nu vrei să trecem la treabă?

Dau afirmativ din cap. Nu am destulă energie să mă târguiesc.

— În spatele tău, îi spun.

Alistair se întoarce uşurel şi studiază ceasul de deasupra capetelor noastre.

— Desigur, spune el calm. Am trecut de-atâtea ori pe-aici! Iar el s-a aflat tot timpul în acest loc. Apoi se roteşte elegant şi, cu o voce îngreţoşător de veselă, întreabă: Eşti gata, draga mea?

Rowena îşi ridică privirea de la firul ieşit din mânecă şi îi oferă un zâmbet pustiu.

— Deschide-l! îmi spune, în timp ce o prinde de braţ pe sora mea, încheieturile degetelor bombându-i-se ca nişte noduri albe, dure.

Sora mea se uită în sus la el, apoi scoate un râset ascuţit.

— Jucăm un joc? îl întreabă ea.

Eu înghit cu greu, întorcându-mă cu spatele la ceas.

— Ajută-mă, îi şoptesc lui Gabriel.

— Eşti sigură că asta este…

— Da, îi spun, deşi dinţii îmi clănţăne.

El face palmele căuş şi, înainte să se răzgândească, mă urc pe scara improvizată şi mă salt pe tejghea. Ceasul e exact la nivelul mâinii mele.

— Dă-te înapoi, îi spun lui Gabriel, neavând habar ce urmează să se întâmple. Doar nu vrei să încremeneşti iar!

— Hei! se aude un strigăt speriat din partea unui vânzător de bilete. Coboară de-acolo!

— Grăbeşte-te! se stropşeşte Alistair.

Nu e timp să-mi regândesc strategia. Mă întind şi ating ceasul cu buricele degetelor. Un fulger de lumină

izbucneşte din centrul bombat al acestuia. Fixându-mi cu fermitate în minte imaginea bunicii, din 1939, tânără şi sănătoasă, las ca puterea ei să mă învăluie.

În dosul pleoapelor mi se derulează imagini, aproape prea rapid pentru a le putea urmări. Patru oameni stând într-un pătrat, cu braţele ridicate. O masă tulburătoare de întuneric pluteşte deasupra capetelor lor, apoi o mână de foc se înfige într-o a cincia persoană legată în lanţuri. Apoi imaginile se derulează cu o viteză ameţitoare şi se înceţoşează în alb, albul paginilor din cartea familiei mele, pagini care sunt mai albe decât un câmp proaspăt nins. *Tamsin,* îmi răsună în minte vocea bunicii. *Nu-l lăsa s-o ia! Dacă o ia pe sora ta, el va fi de neoprit!*

Totuşi, cum? mă plâng în tăcere. *Timpul. Numai timpul şi o mare distanţă pot rupe această vrajă.* Deschid ochii. O privire rapidă în spate şi mă asigur că Gabriel e încă în viaţă. Privirile ni se întâlnesc, iar el mimează: *Eşti bine?* Dau din cap că da, apoi mă întorc spre sora mea.

— Ro? spun eu, iar ea ridică încet capul, cu acea privire fără ţintă, care-mi dă fiori.

— Bravo, spune Alistair, iar vocea lui e cristal pur. Ţine gura întredeschisă de parcă ar gâfâi. Acum, Rowena! Acum!

Şi văd cu oroare cum sora mea îşi întoarce faţa şi profilul ei e încă perfect, şi priveşte lung ceasul, care sclipeşte cu o lumina extrem de rece. Cu un scris ce curge, de jur-împrejurul cadranului ceasului apar litere. Litere înalte, aurii, care se mişcă şerpuit şi dispar ori de câte ori mă holbez la ele, făcându-le imposibil de citit.

Dar Rowena nu întâmpină o asemenea dificultate.

Vocea ei răsună de parcă ar sta la altarul familiei, cântând mulţumiri stelelor şi elementelor.

— Foc în Est şi Apă pentru Sud; Aer pentru Nord şi Pământ în Vest. Pe toate acestea, Sângele le va lega. Şi totuşi, numai Timpul poate păstra ceea ce Sângele a unit.

Preţ de o secundă de vis, nu se întâmplă nimic. Şi apoi, cu un soi de sunet huruitor, acele ceasului încep să se rotească *invers,* din ce în ce mai repede, până ce ajung să se mişte cu o viteză ameţitoare.

Fulgere despică tavanul albastru boltit, trimiţând săgeţi în jos, iar acestea se izbesc de ceas. Trosnet. Un alt fulger izbucneşte în flăcări peste constelaţiile de aur şi apoi încep să cadă bucăţi de tencuială şi de piatră. O secundă mai târziu începe să plouă, hainele lipindu-mi-se instantaneu de piele. În faţa ochilor mei, ceasul începe să crească până atinge dimensiuni monstruoase, înconjurat de un foc alb care pare de nestins, în pofida ploii.

— Tamsin! sâsâie Gabriel la urechea mea, apoi o ia la goană înainte.

Podeaua de sub picioarele mele are tangaj şi face valuri, iar în plăcile de marmură încep să apară fisuri uriaşe, lăsând la vedere un burdihan de piatră care se mişcă. Foc, Apă, Pământ, recit în sinea mea. Aer? La ţanc, vântul începe să bată, rafale după rafale, urlând prin Sala Principală de parcă ar fi o mie de voci topite laolaltă într-un cântec nepământean. Întunericul se infiltrează prin hol, întuneric îndulcit numai de fulgerele ocazionale şi de ceasul care continuă să lumineze cu acel foc rece, alb. Căzând în genunchi, închid ochii şi îmi doresc cu toată tăria ca asta să se termine.

Nu se întâmplă nimic. Asta nu e ceva ce aş putea opri pur şi simplu. Talentul ăsta nu îl are nimeni, îmi dau eu brusc seama. În schimb, asta este puterea celor patru elemente, sursa tuturor Talentelor noastre, ceva dincolo de controlul oricărei persoane. Deschid ochii şi mă uit lung la ceas.

Se deschide.

Un cadran a devenit acum o uşă care se deschide. În tot acest timp, acele continuă să se învârtă, să se învârtă, deşirând momentele şi anii.

La trei metri de uşă, trei siluete par blocate într-un dans ciudat, braţele şi picioarele fiind distorsionate de lumina orbitoare a ceasului. Alistair o trage pe sora mea spre uşă, în timp ce Gabriel a prins-o de braţul celălalt. Rowena se răsuceşte între ei precum o păpuşă de cârpe. Gura lui Alistair se mişcă, pare că-i spune ceva surorii mele, chiar când strânsoarea lui Gabriel slăbeşte uşor.

— Nu! ţip eu, încercând să mă ridic în picioare în timp ce

podeaua huruie iarăşi.

Sărind peste crăpăturile din marmură, întind braţele spre sora mea. O altă porţiune de tavan se prăvăleşte, spărgându-se la trei centimetri în stânga mea, valul de dărâmături rănindu-mă la picior.

— Dă-mi drumul, plânge Rowena, iar eu cred că vorbeşte cu Gabriel, dar din fericire vocea ei se pierde în urletul vântului.

Alistair o trage iar spre uşa ceasului şi spre întunericul desăvârşit care aşteaptă dincolo.

— Rowena! strig iar.

Ochii lui Alistair – aşchii de gheaţă – se întâlnesc cu ai mei, apoi el o smuceşte cu putere de braţ pe sora mea, atât de tare încât cred că îi va smulge braţul din umăr. Ridic mâna, vizualizând cometa de foc care îl va lovi în faţă. Sângele începe să-mi clocotească în vene. Dar atunci, cuvintele mamei îmi revin şerpuitoare în minte: *Orice îi faci celui care a aruncat vraja se reflectă înapoi asupra celui vrăjit. Întreit.* Podeaua mă aruncă în faţă. Mă rostogolesc într-o parte, ridic palma şi ţintesc cât de grijuliu pot. *Nu vreau să fac asta, nu vreau, nu vreau.*

— Îmi pare rău, Ro, şoptesc.

O undă de foc se împrăştie înspre braţul Rowenei, cel de care o ţine Alistair strângând-o cu putere. Sora mea deschide ochii mari de durere. Ţipând, se răsuceşte îndărăt, îndepărtându-se de Alistair, iar el îi dă drumul din strânsoare. Gabriel îi dă puţin drumul la mână, cât să o poată apuca de talie şi să o tragă înapoi. În timp ce se rostogolesc spre podea, pe tavan tremură din nou fulgere. O bucată mare de piatră albastră se roteşte în aer şi îl loveşte pe Gabriel drept în cap. El încearcă să se ridice, dar chiar şi de-aici pot să-i văd rana întunecată, sângerândă. Alistair îmi aruncă o privire fulgerătoare, având gura strânsă de furie, în timp ce ploaia curge pârâiaşe pe faţa lui.

— Rowena! strigă el spre sora mea, iar ea îşi ridică privirea, lacrimile brăzdându-i obrajii, ţinându-şi braţul ars în poală. Rowena, pe uşă! Acum!

Ca o marionetă, sora mea se ridică în picioare, călcând peste trupul lui Gabriel. El se rostogoleşte pe o parte şi încearcă să o prindă de mână, dar ea se eschivează.

Ochii îi sunt lipsiţi de orice expresie şi de viaţă, faţa ei fiind albă ca varul. Înghit, amintindu-mi viziunile bunicii despre trupul Rowenei, a cărui imagine se şterge până dispare.

Fac un pas în faţă, cu degetele întinse, intenţionând să o încremenesc pe sora mea. Dacă e încremenită, atunci ea va fi o povară şi, cu puţin noroc, Alistair nu va putea să o care pe uşă. Dar braţul îmi este prins la jumătatea distanţei, de către Alistair. Îmi răsuceşte braţul la spate, în timp ce sora mea trece în fugă pe lângă mine.

— N-ai s-o iei atât de uşor, se stropşeşte el la urechea mea, vorbele lui acoperind zgomotul vântului şi ploii.

Mă zbat disperată, privind-o pe sora mea, care ajunge la uşă. Cu mâinile întinse în faţă, ea face un pas, apoi încă unul.

— Nici tu, îi şoptesc.

Apoi ridic mâna liberă, cu palma în sus, şi trimit un şuvoi de flăcări care aterizează la picioarele ei. Ea ţipă şi cade pe spate în timp ce focul aleargă în jurul ceasului. Lumina lui de un portocaliu strălucitor pâlpâie scurt, înainte de a fi supusă de focul alb şi rece care blochează uşa.

Podeaua se mişcă iar, şi noi fisuri încep să se întindă peste marmură asemenea unei pânze de păianjen. Sora mea alunecă, dând din mâini, apoi cade printr-o crăpătură cât se poate de largă.

Exact în acelaşi moment, acele ceasornicului încetează să se mai învârtă invers. Uşa ceasului începe să se închidă încet. *O alegere teribilă,* mi se învolburează în minte vocea bunicii mele, asemenea unei brize rătăcitoare. *Ai de făcut o alegere teribilă.*

Cu un mârâit, Alistair mă aruncă la podea. Repezindu-se înainte, se opreşte la marginea prăpastiei, se apleacă şi întinde o mână. Mă rostogolesc în genunchi exact atunci când sora mea ridică mâna dreaptă, încercând să se prindă de degetele lui Alistair. Arunc încă o pală de foc spre ei. Ea

îşi trage mâna înapoi la timp. Capul surorii mele dispare, de parcă trupul ei ar fi alunecat şi mai jos.

— Rowena! strig eu, ridicându-mă.

Crăpăturile din podea se lărgesc sub tălpile mele, şi sar la timp. Merg împleticindu-mă, neluându-mi privirea de la mâna stângă a Rowenei, dorindu-mi ca ea să mai reziste puţin. Uşa ceasului care se închide aruncă o umbră pe faţa lui Alistair. Răsucindu-se, el priveşte înapoi peste umăr. Uşa este acum deschisă mai puţin de jumătate. Apoi, Alistair se uită iar la sora mea.

Se pare că nu sunt singura care se află în faţa unei alegeri teribile.

Răcnind, Alistair se ridică în picioare şi, fără să se uite înapoi, se aruncă prin deschizătura uşii. Înaintând, eu mă ghemuiesc pe marginea abisului. Degetele surorii mele strâng marginea podelei, gura ei fiind o linie albă de durere şi groază. Picioarele ei sunt proptite de-o parte şi de alta a crăpăturii, dar abisul se lărgeşte. Piciorul ei drept caută sprijin, dar nu găseşte decât aer, iar degetele îi alunecă încă puţin.

Arunc o privire peste umăr. Încă vreo cincizeci de centimetri şi uşa se va închide. Iar acum, enormitatea alegerii mele se năpusteşte zdrobitoare asupra mea.

Poate că aş reuşi să opresc toate astea înainte să se întâmple cu adevărat.

Să o salvez pe Rowena sau să-l urmez pe Alistair în vremurile de dinainte de războiul dintre familiile noastre.

Rowena suspină iar, un sunet aspru, frânt, iar eu mă întorc spre ea.

— Rezistă, Ro, îi strig eu, dar nu cred că mă poate auzi.

Îşi dă ochii peste cap şi-mi dau seama că sora mea e gata să leşine. Aşezându-mă pe burtă, întind mâinile, o apuc de coate şi trag. Dar greutatea ei mă trage în jos şi, îngrozită, îmi dau seama că alunec încet, dar inexorabil, pe podeaua lucioasă de marmură.

Apoi Gabriel se ghemuieşte lângă mine, sângele curgându-i în continuare pe faţă. O prinde pe sora mea de braţe şi, trăgând o dată, o smuceşte în sus din abis.

Cu un bubuit, uşa ceasului se închide. Închid şi eu ochii în tăcere, urechile răsunându-mi din pricina absenţei subite a tuturor zgomotelor. Chiar când cred că asta ar putea continua la nesfârşit, aud şi simt un ticăit constant deasupra inimii mele.

Deschizând ochii, privesc la tavanul albastru, boltit, întreg, la constelaţiile întregi care strălucesc luminos. Mă răsucesc într-un unghi de nouăzeci de grade, aruncând o privire în jur. Podeaua e netedă şi nepătată, iar marmura străluceşte. În sfârşit, mă întorc şi mă uit la ceas. S-a micşorat până la dimensiunile fireşti.

Lângă mine, Gabriel geme, ridicându-se în capul oaselor. Sângele i s-a închegat pe faţă, iar un ochi îi este atât de umflat, că nu-l mai poate deschide, dar mă ia de mână şi mi-o strânge într-o încercare de alinare. Înghit, mă întorc spre sora mea şi îi mângâi uşor faţa. Flutură din pleoape o dată, apoi se uită la mine.

— Tamsin, şopteşte ea.

Are braţul ars rău, iar părul îi este în neorânduială, încâlcit de la praf şi de la ploaie. Chipul îi este în continuare palid, iar zgârieturi lungi îi marchează o parte a gâtului şi a umărului, dar ochii îi sunt deodată limpezi şi concentraţi. Nu cred că a fost vreodată mai frumoasă.

— Ro? Eşti… eşti tu?

Ridică dintr-o sprânceană, elegant şi fără vreun efort, o înfăţişare pe care obişnuiam să o exersez ore în şir în oglindă atunci când eram mică. Tot nu reuşesc s-o fac aşa cum poate ea.

— Cine altcineva să fiu? mă întreabă ea.

Apoi încearcă să se ridice, face o grimasă şi pare să se răzgândească.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

O urmă familiară de nelinişte răzbate din vocea ei şi ştiu că întrebarea *ce s-a întâmplat?* e la trei secunde distanţă de a se transforma în *ce ai făcut?*

Bună întrebare!

De parcă ar răspunde, ticăitul de deasupra inimii mele creşte şi mai mult în intensitate, până ce se sincronizează

perfect cu propriile-mi bătăi ale inimii.

Bâjbâind pe sub gulerul cămăşii mele, trag de lănţişorul cu medalion şi apăs pe încuietoarea micuţă. Două lucruri devin evidente, cu o tentă de limpezime ca de cristal. Cesuleţul meu funcţionează. Iar eu am devenit Păstrătorul.

— Bună, mami! spun când intru pe uşa bucătăriei.

Mama scapă ceainicul, pe care probabil că abia l-a umplut, şi ţipă. Ceainicul se izbeşte de podea, capacul sărindu-i. Apa se revarsă şi se adună la picioarele noastre.

Îmi doresc să o fi pregătit cumva.

— Rowena, suspină ea. Tamsin! Oh, fetelor, v-aţi întors acasă!

Şi eu şi Rowena suntem împinse una în cealaltă, în încercarea mamei de a ne cuprinde pe amândouă în braţe, timp în care ne tot strigă numele. Pe jumătate orbită de părul mamei, întorc capul şi îi văd pe tata, pe Lydia şi pe James dând buzna pe uşă. Tata vine spre mine, Rowena reuşeşte să se elibereze, zbătându-se pentru a se arunca în braţele lui James, iar Lydia se apropie de Gabriel cu un zâmbet care începe să-i mai lumineze cearcănele de sub ochi, pricinuite de oboseală.

— Cum aţi făcut-o? continuă mama să strige, iar eu o aud pe Rowena murmurând spre James:

— Da, eu sunt. Chiar eu, *eu!*

Vorbim cu toţii în acelaşi timp. Lydia îl tamponează pe Gabriel pe cap cu un prosop de bucătărie ud, trecându-şi cu tandreţe degetele prin părul lui. Mama continuă să ne îmbrăţişeze ba pe mine, ba pe Rowena, iar tata mă ţine strâns de umăr, în timp ce îşi şterge ochii cu manşeta cămăşii. Şi apoi Silda, Jerom şi Gwyneth se adună în cadrul uşii de la bucătărie, făcând ca tumultul să sporească în intensitate. Într-un târziu, reuşesc să mă eliberez din îmbrăţişarea mamei, suficient timp cât să întreb:

— Bunica este…

Mama scutură ferm din cap, dându-şi părul la o parte de pe faţă.

— Încă… doarme. Îi aruncă o privire Rowenei: Eu nu

pot…

— Poftim? întreabă Rowena cu asprime. Ce nu este în ordine cu bunica?

Ea îşi duce o mână la gât. Dar înainte să înceapă cineva să vorbească, uşa de la bucătărie se deschide pentru a treia oară şi mătuşa Beatrice merge nesigură spre mijlocul bucătăriei, urmată de bunica.

— Priviţi cine s-a trezit, anunţă mătuşa Beatrice şi apoi alunecă pe apa vărsată din ceainic, se clatină, după care îşi regăseşte echilibrul.

În cele din urmă, mama îmi dă drumul şi, păşind în faţă, întreabă:

— Mamă? Ce s-a întâmplat? Cum…

Se uită consternată la mătuşa Beatrice, apoi întinde mâna spre bunica, de parcă astfel ar vrea să se asigure că este cu adevărat prezentă.

— Eu am scos-o din starea de încremenire! spune fericită mătuşa Beatrice, privind de la un chip şocat la altul.

— Se pare, începe bunica mea, cu vocea ei profundă şi dulce, în pofida faptului că a dormit o săptămână, că Beatrice m-a încremenit.

Ea îi aruncă mătuşii Beatrice o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată.

— Dar noi am crezut cu toţii că nu-ţi mai puteai folosi puterile! strigă mama, fixând-o cu privirea pe mătuşa Beatrice.

— Niciodată n-am spus asta! Sau am spus-o? cugetă mătuşa Beatrice, scărpinându-se în bărbie. Credeam că mi le-am pierdut, murmură ea, privind insistent spre fereastră, cu privirea pierdută. Nu le-am mai… folosit de mult timp.

— De ce ai…? începe Silda, apoi scoate un mic ţipăt căci unchiul Morris îşi face apariţia, ridicând un pahar de vin roşu.

Cu mâna liberă o bate uşurel pe spate pe Silda.

— Îmi pare rău, draga mea. Nu întotdeauna văd încotro mă îndrept. Păi, se pare că asta n-o să iasă, mormăie el, privind lung la pata de pe mâneca lui, de un roşu aprins, care se tot întinde.

— De ce ai încremenit-o? o întreabă Rowena.

— Păi, spune indignată Beatrice, întorcând capul cu o mişcare iute, asta chiar că e o întrebare pe care ar fi mai bine să ţi-o adresez ţie, domnişoară Rowena. Dacă ai mai fi obligat-o să bea din acea poţiune, cu certitudine că ar fi murit. Pe tine nu te puteam împiedica, dar o puteam opri pe ea.

Beatrice face câţiva paşi în faţă, brăţările zornăindu-i vesel.

— O, erai atât de supărată pe mine!

Ea scoate un ţipăt vesel, în timp ce Rowena îşi pune capul pe umărul lui James.

— Dar înainte de a spune ceva sau de a mă obliga să fac ceva, am fugit şi m-am ascuns. Toată după-amiaza am stat ascunsă în dulapul meu!

Înainte să reacţioneze cineva la auzul cuvintelor ei, mătuşa Beatrice îşi înalţă capul, cu părul ei alb şi moale.

— Hmm… dacă te-aş fi putut încremeni în timp ce eram pusă pe treabă… oare de ce nu am încercat asta? Se încruntă uşor: Presupun că l-am pierdut din nou, murmură ea, târşâindu-şi picioarele. O, asta e! adaugă ea, veselia revenindu-i pe deplin, la vederea paharului cu vin din mâna unchiului Morris.

Şi îşi împreunează palmele, executând o piruetă. Poalele rochiei i se târăsc prin apa împrăştiată pe podea. O prind cu o mână de braţ pentru a o sprijini, iar ea îmi aruncă o privire cercetătoare.

— O! Te cunosc. Îmi amintesc ce poţi face! spune ea.

— Scuze pentru asta! murmur eu.

— Ce se întâmplă aici? vrea mama să ştie, iar din cealaltă parte a încăperii, Gabriel mă priveşte şi îmi face semn cu ochiul lui teafăr.

Mă întorc în direcţia bunicii şi fac un pas în faţă. Ea îmi atinge faţa cu degetele ei noduroase. Apoi îmi zâmbeşte şi, pentru o secundă, revăd adolescenta care era în 1939.

— Le-am spus tuturor că eşti un far călăuzitor, şopteşte ea.

EPILOG

O LUNĂ DE UN ALB SPECTRAL călătoreşte pe cerul senin şi mii de stele clipesc şi strălucesc deasupra cercului larg în care ne-am aşezat. Altarul este încărcat de mere roşii şi de ultimele flori albe şi purpurii de ochiul-boului. În timp ce fumul rugului se învârtejeşte în aerul rece al toamnei, licuricii flutură din aripi prin faţa tuturor.

— Vă salut, zice bunica, iar vocea ei răsună distinct. Fericirea ne-a ieşit în cale în seara asta, ca în fiecare seară.

— Fericirea ne-a ieşit în cale, repet şi eu în cor cu toată familia.

— Astă-seară e Samhain, cea mai importantă noapte magică a anului, continuă ea. În seara asta îi vom ghida pe cei doi membri ai familiei noastre prin Ritualurile de Iniţiere.

Se opreşte, îşi trage răsuflarea, apoi zâmbeşte.

— Tamsin şi Gabriel, astă-seară vă rugăm să aprindeţi voi cele patru lumânări.

Rowena, care stă alături de mine, îşi desprinde degetele dintre ale mele şi mă împinge uşurel, căci se pare că picioarele nu mă mai ascultă. Fac un pas pe iarbă, apoi încă unul, în timp ce Gabriel se deplasează spre mine din partea opusă a cercului. Ne întâlnim în faţa altarului, iar mama vine şi ea în faţă, înmânându-mi lumânarea pe care a aprins-o în rug. Însă îmi tremură atât de tare mâna, încât se pare că nu voi putea atinge prima dintre cele opt lumânări din ceară de albine care reprezintă cele patru puncte cardinale şi cele patru elemente. Dar apoi Gabriel mă prinde de mână şi eu îi privesc faţa, uitându-mă la noua cicatrice în formă de semilună acoperită pe jumătate de

păr.

— Bună, şopteşte el.

— Bună şi ţie.

Şi, împreună, atingem cu lumânarea fiecare fitil. Privesc lung la flăcăruile care au răsărit, conştientă de faptul că Gabriel încă mă ţine de mână.

— Am reuşit, îi spun eu.

— Ştiu. El se apropie cu un pas. Aşadar, asta înseamnă că în cele din urmă ai să ieşi în oraş să iei cina cu mine? Sau încă te îngrijorează faptul că o întâlnire ar fi banală?

Îi zâmbesc, în timp ce flacăra lumânării pâlpâie sălbatic între noi.

— Nu.

El ridică din sprânceană, aşteptând o secundă.

— Intenţionezi să-mi împărtăşeşti şi mie la care întrebare mi-ai răspuns?

Deodată, sunt perfect conştientă că familia s-a strâns în cerc în jurul nostru.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta? îi şoptesc.

— O, cum să nu, spune el rânjind.

Flutur din gene spre el, după care mă întorc la locul meu, lângă Rowena.

După ceremonie mă opresc un moment la marginea grădinii, urmărindu-i cu privirea pe toţi, cum intră şi ies, luminaţi de foc. Unchiul Chester cântă o melodie lentă la vioară, în timp ce mătuşa Rennie îl acompaniază cu flautul ei argintiu. Muzica se înalţă peste grădină aidoma unei brize. Mama îi zâmbeşte tatei şi, din când în când, îi aruncă o privire Rowenei, care dansează cu James. Sora mea şi-a pus mâinile pe umerii lui. Preţ de o fracţiune de secundă, antebraţele i se dezvelesc, dar cicatricele sunt aproape invizibile în lumina asta slabă.

Îl privesc pe unchiul Morris făcându-şi apariţia şi apoi dispărând, în timp ce Silda pipăie spaţiile goale pe care el tocmai le ocupase. Un mic grup de copii s-a adunat în jurul mătuşii Beatrice, iar ea se apleacă pe rând în faţa fiecăruia, lovindu-le uşor frunţile. Ei încremenesc ca nişte statui până ce ea le loveşte din nou frunţile şi, râzând, ei sunt eliberaţi.

Gwyneth şi Lydia, aflate în apropiere, urmăresc jocul, de parcă ar decide când anume e cel mai nimerit să-i pună punct.

În sfârşit, privirea îmi aterizează pe Gabriel. Stă în picioare în capătul cel mai îndepărtat al grădinii, lângă Jerom, încuviinţând tot ce îi spune acesta. Trece un pachet de cărţi de joc dintr-o mână într-alta. Exact atunci, ridică ochii şi mă vede uitându-mă la el. Punând cărţile de joc în mâna lui Jerom, porneşte în direcţia mea. Eu trag aer în piept, rezistând tentaţiei de a-mi trece mâna prin păr. Ştiu că oricum e o masă năvalnică de bucle.

— Iată-te, spune el, venind lângă mine. La mulţi ani!

— Mulţumesc. Ştii că în mod normal urăsc ziua mea de naştere, dar asta nu e chiar atât de rea.

În timp ce ne privim în tăcere unul pe celălalt, aburii respiraţiilor noastre se adună între noi. Eu îi examinez tatuajul cu semiluna albastră de pe gât şi experimentez o copleşitoare dorinţă de a-i trasa conturul cu degetul.

Chiar atunci, unchiul Chester începe să cânte o melodie ritmată, arcuşul lui făcând lupinguri pe strune. Flautul mătuşii Rennie îi ţine isonul, iar muzica ţâşneşte, învăluindu-ne. Gabriel mă prinde de mână.

— Vino să dansezi cu mine!

Înainte să apuc să-i răspund, el mă trage spre spaţiul de dans, în timp ce în jurul nostru oamenii încep să se grupeze în perechi.

— Ăsta nu e vals, murmur eu.

El mă împinge spre lumina focului şi se uită la mine, zâmbindu-mi pişicher.

— A, da? în cazul ăsta, înseamnă că *n-ai să mă calci* pe picioare, nu-i aşa?

Eu râd, îl iau de mână şi îl las să mă rotească în dans. Ritmul muzicii creşte în spirală, iar Gabriel mă roteşte în cerc până ce îmi pierd suflul, până ce mâinile noastre unite par să fie unicul lucru palpabil care mă mai ţine pe Pământ.

Mai târziu, când festivităţile au atins punctul culminant, mă strecor înapoi în casă. Capul îmi bubuie, în pofida

faptului că, de data asta, nu m-am atins de nici măcar o picătură din vinul de casă al unchiului Chester; îmi răsună de-atâtea felicitări primite, de simt că o să-mi crape faţa din pricina atâtor zâmbete. Unica alinare e să fac pe cât de des posibil schimb de priviri cu Gabriel, aflat în partea opusă a grădinii. Îmi masez tâmplele şi mă gândesc să o sun pe Agatha numai pentru a o auzi povestindu-mi despre petrecerea de Halloween pe care am ratat-o la şcoală. Închid ochii strâns, clipesc, apoi mai clipesc o dată. În bibliotecă se vede o lumină. Înaintez precaută, îmi lipesc urechea de uşa din stejar masiv şi apoi ciocănesc o dată.

— Intră! spune bunica, şi, deschizând uşa, o văd aşezată la biroul masiv, părând mai mică şi mai obosită ca oricând.

— De ce nu eşti afară să te bucuri de…

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, îmi spune ea pe un ton sec.

Ne privim preţ de o clipă, apoi îmi feresc privirea.

— Bănuiesc că nu sunt obişnuită cu toate astea, îi răspund într-un târziu.

— A, face ea calmă şi se uită spre birou.

Înfiorată, îmi dau seama că ea citeşte din cartea pe care mi-a arătat-o mama. Îmi muşc buza de sus cam un minut, apoi o întreb:

— Ce vezi?

La început nu-mi răspunde, iar eu simt o undă subită de mânie la gândul că tot nu mi se va permite să ştiu anumite lucruri. Dar pe urmă ea îşi ridică privirea, frecându-şi puntea nasului cu degete tremurânde.

— Nimic, răspunde în şoaptă.

— Păi, asta e de bine, nu? Nu se întâmplă nimic, linişte pe frontul de vest şi toate cele…

Tresar uşor atunci când Hector sare pe fereastra deschisă şi se opreşte pe marginea pervazului, cu coada răsucită sub forma unui semn se întrebare. Ţine între lăbuţe un şoricel cafeniu. Mergând agale peste un raft de cărţi, Hector păşeşte pe birou şi depune şoricelul lângă mouse-ul aflat lângă mâna bunicii. Apoi se aşază pe coadă şi o priveşte cu ochii lui galbeni ca nişte fante. Bunica ia în

căuşul palmei şoricelul şi îi dă drumul pe cealaltă parte a biroului, părând să nu observe când Hector sare pe podea pentru a-şi hărţui din nou prada. În schimb, se uită drept în ochii mei şi îmi spune:

— Nu pot să văd nimic legat de viitorul nostru. Nimic, ca şi cum n-ar mai exista un viitor pentru noi.

Am senzaţia că plămânii mei au încetat deodată să mai funcţioneze.

— Paginile sunt goale aşa cum n-au mai fost niciodată până acum. Aşadar, continuă bunica, m-am dus înapoi. La istoria noastră trecută, înainte ca Domaniul să fi fost creat.

Îşi trece degetele peste pagină, iar eu mă apropii. Ca de obicei, cuvintele se rearanjează de unele singure într-o limbă de neînţeles şi se grăbesc pe pagină, dar apoi bunica rosteşte un cuvânt de poruncă şi, în cele din urmă, literele se aliniază în mod clar.

În 1887, în ultimele zile ale lui octombrie, exact înainte de Samhain, un străin a sosit în oraşul New York, vrând să cunoască mai mult decât i-ar fi fost lui cu putinţă. A fost văzut vizitând-o pe La Spider, conducătoarea familiei Knight.

— Alistair, şoptesc eu. Pipăi medalionul de la gât, găsind alinare în ticăitul său constant. Încă nu a reuşit, spun pe un ton insistent.

— Nu, n-a reuşit, îmi confirmă bunica. Şi s-ar putea nici să nu reuşească. Cu siguranţă, tu i-ai năruit speranţele atunci când l-ai împiedicat să o ia pe sora ta. Ea ar fi constituit o armă extrem de puternică. Apoi oftează, închizând cartea cu un uşor zgomot: În puterea lui Domani s-a creat o breşă. Serioasă. Familia Knight nu mai e cea care a fost cândva, e adevărat. Însă evenimentele din ultima lună de la Grand Central Station au trimis o chemare, o reverberaţie, căreia ei vor încerca să-i răspundă.

Încăierarea neaşteptată şi chiţcăitul slab venind dintr-un colţ al încăperii confirmă recapturarea şoricelului.

— Cât timp am? întreb în şoaptă.

Îmi zâmbeşte, îşi împinge scaunul în spate şi se ridică. Întinde palma şi mă prinde de mână, conducându-mă la fereastră.

— Ai puţin timp. Timp suficient să… te bucuri de asta.

Privim împreună la focul care arde strălucind, la toată lumea care dansează în jurul acestuia. Chiar atunci, un buştean crapă şi sute de scântei zboară în aer, apoi ard luminos asemenea stelelor căzătoare pe cerul nopţii.